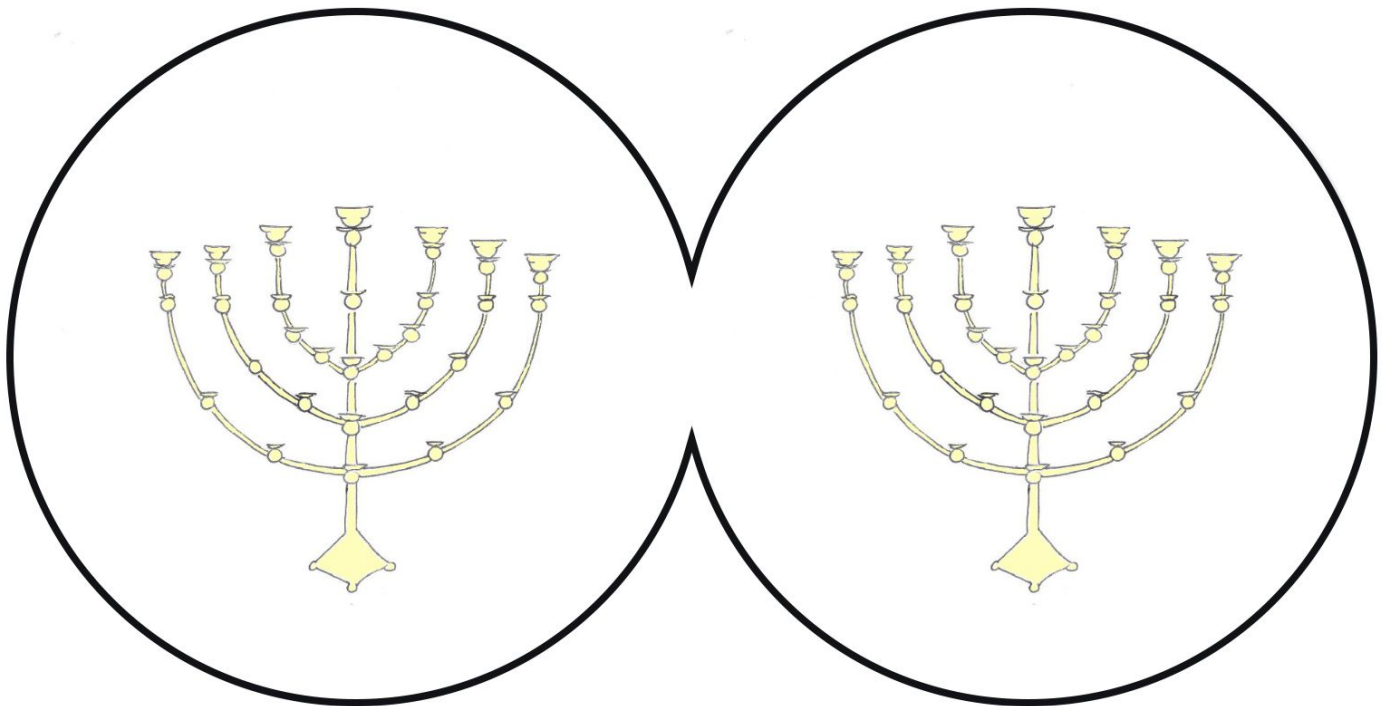


# Den dubbla kallelsen

Guds vittnesbörds förfall och upprättelse



Christian Chen

# **Den dubbla kallelsen**

**Guds vittnesbörds förfall och upprättelse**

**Christian Chen**

Den dubbla kallelsen

Första svenska upplagan 2021

Copyright © 2021 Christian Glamheden

Svenska upplagan publicerad med tillåtelse från Gerson  
Lima, redaktör för Editora dos Clássicos.

Översatt från portugisiska

Originalets titel: *O Duplo Chamamento – o declínio e a  
restauração do Testemunho de Deus*

Copyright © 2003 Editora dos Clássicos, Brasilien

*Översättning:* Christian Glamheden

*Språkgranskning:* Rune, Mikael, Luizette Glamheden

*Omslag:* Tobias och Christian Glamheden

*Kontakt:*

[www.boasaker.nu](http://www.boasaker.nu)

[kontakt@boasaker.nu](mailto:kontakt@boasaker.nu)

När Bibeln citeras är det från Svenska Folkbibeln 1998 om  
inget annat anges.

ISBN: 978-91-519-9433-8

# Innehåll

Förord till den svenska utgåvan .....	IV
Förord till den portugisiska utgåvan .....	VII
Från författarens penna.....	IX
<b>Kapitel 1</b>	
Från förfall till upprättelse.....	1
<b>Kapitel 2:</b>	
Vallfärdarna och staden .....	36
<b>Kapitel 3:</b>	
Den himmelska synen.....	63
<b>Kapitel 4:</b>	
Överlåtelse .....	90
<b>Kapitel 5:</b>	
Överlåtelsen och Jerusalem .....	121
<b>Kapitel 6:</b>	
Jakob: en mask som såg härligheten .....	135
<b>Kapitel 7:</b>	
Mose: busken som Gud bodde i .....	165
<b>Kapitel 8:</b>	
Den dubbla kallelsen och den själsliga människan ..	190
Om författaren .....	228

## Förord till den svenska utgåvan

Ps 91:1–2 *Den som sitter under den Högstes beskydd och vilar under den Allsmäktiges skugga, ha säger. "I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud som jag förtröstar på."*

Det är en glädje att *Den dubbla kallelsen* nu är tillgänglig på svenska. Det är också med glädje jag berättar om hur boken kom till.

År 1999 hölls en konferens i São Paulo just vid millennieskiftet där broder Christian Chen delade detta material. När sedan Chen kom till Sverige år 2011 för att förbereda en studieresa om kyrkohistoria i Skandinavien delade han samma budskap i Kungsbacka, om än i korthet under en kväll. Efter att ha deltagit i en konferens år 2018 i Atibaia som hölls av *Obra Cristã, Á Maturidade*, över temat "Guds vittnesbörd och upprättelsen genom Ordet" började jag översätta denna bok och under covid-19 pandemin har vi fått nåden att färdigställa den. Jag tror pandemin har inneburit en omvändelsens tid för Församlingen, omvändelse från falskhet och omvändelse till Herren och hans ord. Många har tagit till sig orden i psalm 91 och sökt skydd under Herrens vingar. Och när vi kommer tillbaka till Herrens närhet under hans vingar, och till hans ord, förstår vi att Herren Jesus har två vingar, med vilka han övertäckte oss vid korsets fot. Och inte bara det. När vi kommer under hans vingar upptäcker vi att vi inte är ensamma, andra av hans barn har också sökt skydd hos

Herren och så kommer vi också nära varandra. Det är Guds verk, det är Guds kallelse, och underbart är det i våra ögon! Det är vad boken handlar om i korthet. Må Gud göra vad han tänkt genom detta budskap.

När författaren valt ett ord som inte har en direkt motsvarighet på svenska finns en fotnot som förklarar vårt ordval. Eftersom bokens innehåll gavs muntligt finns också förtydliganden där sådant behövs. Jag vill även uppmana läsaren att för varje kapitel ställa sig frågan på vilket sätt varje individuell kallelse är ett svar på den korporativa kallelsen ”Jerusalem Jerusalem”. Vi ser då att de utgör en enhet. Guds kallelse når först en individ, Abraham. Men den stannar inte där utan når en familj i och med Jakob, och ett folk i och med Mose. Samma tanke finns i Nya Testamentet. Gud börjar sitt verk med Petrus, vars liv belyser lärjungaskapet, att vi är kallade att se på Jesus, förvandlas till hans avbild, och bli som en ädelsten i det Nya Jerusalem. Men Gud fortsätter sitt verk. Martas liv visar att Gud önskar att vi tjänar honom med vår familj. Han älskade familjen i Betania, ett hus av fikon, ett hem fullt av frukter. Och slutligen ser vi Paulus som nådde ut till hela Guds folk. Han var som en av pärlorna i Nya Jerusalem, genom vilken skaror kom till tro på Jesus och kom in i Guds rike.

Vi tackar Herren som gett oss nåd att ge vidare denna gåva till Församlingen i Sverige. Må hans nåd i allt rikare mått överflöda i detta land.

*Christian Glamheden, Uppsala, april 2021*

## Förord till den portugisiska utgåvan

Psalm 103:7 *Han lät Mose veta sina vägar,  
Israels barn sina gärningar.*

I Guds folks historia möter vi två grupper av personer: de som endast känner hans gärningar, och de som utöver det känner hans vägar. Hans gärningar uppenbarar hans makt, men hans vägar uppenbarar hans förtrolighet. Guds gärningar har som ändamål att föra oss till kunskap om hans makt och vishet, men hans vägar är det sätt på vilket han uppenbarar sina hemligheter och för oss till hans högre syfte. Att enbart känna hans verk, hans gärningar, innebär att hålla sig i utkanten av hans kallelse, utan att veta syftet med varför han har kallat oss. Den stora risken ligger i att vi själviskt vill utnyttja hans kraft, hans välsignelser, utan att söka kunskap om hans vägar och samverka med hans syfte. Guds vrede kommer över dem som "...alltid far vilse i sina hjärtan... [de som inte] ville veta av Mina vägar" (Hebreerbrevet 3:10). I öknen föll tusentals av de som envisades med att vandra sina egna vägar, istället för att underordna sig Guds ledning, med inriktning att upprätta Guds vittnesbörd; och allt detta tjänade som ett varnade exempel för oss, som redan nått den sista tiden (1 Kor 10).

Vi ser ett angeläget behov av att tillhandahålla sund undervisning till de som verkligen vill lära känna hans vägar och har det stora privilegiet från himlen att kunna publicera *O Duplo Chamamento*,



från vår älskade Herrens tjänare Christian Chen. Med andlig insikt tar han bort slöjan för våra ögon och visar Guds hjärtas hemligheter i de heliga Skrifterna, beträffande Guds vittnesbörds förfall och upprättelse.

Genom detta verk, inser vi att våra försök att tjäna Gud på vårt eget sätt har varit en betydande orsak till andlig blindhet och Guds folks avfall i dessa dagar. Hans vägar är likväl tydligt utstakade i hans Ord och hans syfte kommer att fullbordas fullt ut. Herren gråter fortfarande över sitt Jerusalem och kallar oss tillbaka till honom, tillbaka till hans vägar.

Denna bok är baserad på undervisning som delades vid en konferens i São Paulo årsskiftet 1999–2000, med stora förväntningar inför det kommande seklet. För att om möjligt bevara Christian Chens sätt att undervisa har endast de mest nödvändiga korrigeringsarna utförts vid sammanställning av det talade budskapet till skriftlig form för att i så lång utsträckning som möjligt bevara författarens egen muntliga stil, så som upprepning och sammanflätning av idéer och det väsentligaste av budskapet.

Vår bön är att vår barmhärtige Herre också förbereder oss att höra hans *Dubbla Kallelse* och leder oss från periferin till den underbara vägen till upprättelse av hans vittnesbörd.

*Editora dos Clássicos, januari 2005*

## Från författarens penna

Gud har alltid en särskild avsikt bakom varje kallelse som återges i Bibeln. För att förverkliga denna avsikt, kallade Gud några få eller en grupp av personer för att delta i hans verk. Varje särskild avsikt som Gud har, är enbart en fas i Guds eviga plan för en viss person under en viss tid och plats. För att få en panoramabild av Guds eviga rådslut, är det nödvändigt att sammanlänka alla fakta i Bibeln avseende Guds kallelse, men vi skulle finna att en sådan uppgift är omöjlig. Men bland alla som Gud har kallat, finns det bara åtta dubbla kallelser i Bibeln. Vid dessa tillfällen kallar Gud personen med hennes namn två gånger, till exempel, ”Abraham! Abraham!” eller ”Saul! Saul!”. Denna anmärkningsvärda uppenbarelse väcker definitivt vår uppmärksamhet och inbjuder oss att studera detta ämne närmare. Det visade sig att ansträngningen i den uppgiften lönade sig. Denna bok är en redogörelse av upptäckter som erhållits från denna studie. Genom uppenbarelserna i dessa dubbla kallelser som Gud gett, har vi privilegiet att dela en illustration till läsaren om ”vilket hopp han har kallat oss till” och hur härligt hans eviga syfte är för alla de heliga, individuellt så väl som korporativt. Vår bön är att portugisiska läsare svarar på Guds dubbla kallelse och vandrar i den kraft som Gud ger åt var och en, och på så sätt blir bärare av en andlig väckelse på sina hemorter.

Denna bok är en sammanställning av en serie budskap som gavs i São Paulo år 1999. Vi är evigt

tacksamma till de fördolda hjältar som arbetat i tysthet, och som gjorde det möjligt att publicera detta arbete. En gyllene beröring från Sulany och Jairo dos Santos var väldigt värdefull.

Nu lämnar vi över denna bok som fem bröd och två fiskar till honom som lade dessa budskap i våra händer. Vi lägger dem på nytt i hans händer som på grund av kärlek till oss blev sårmärkta. Om det är hans vilja, må han välsigna detta budskap och låta det nå en vidare läsarkrets och nå till dem som har en andlig hunger. Amen.

*Christian Chen, New York, vintern 2004*

## Kapitel 1: Från förfall till upprättelse

*Matt 23:37-39 Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Se, ert hus kommer att stå öde. ”Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn.*

*Lukas 19:41 När Jesus kom närmare och såg staden, brast han i gråt över den och sade: ”Tänk om du idag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det dolt för dina ögon. Ty det skall komma dagar över dig, när dina fiender kastar upp en belägringsvall runt dig och omringar och ansätter dig från alla håll. De skall slå dig och dina barn i dig till marken och skall inte lämna kvar i dig sten på sten, därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig.*

När jag i Herrens närvaro sökte vad han önskade att jag skulle dela vid detta tillfälle, fick jag en tung börda av de känslor som uttrycks i ovanstående verser. Båda texterna har en häpnadsväckande bakgrund. I mitten av sitt sista år på jorden gick vår Herre, från berget Hermon hela vägen till Golgata. Under sin färd, sade han åt sina lärjungar att han var tvungen att gå upp till Jerusalem. Den väg han tog till Jerusalem var nästan samma väg som Israels

barn tog för att gå upp till de tre årliga högtiderna: påsken, pingsten och lövhyddohögtiden.

## Pilgrimsfärden och högtiderna

Denna färd var väldigt invecklad. Till exempel: israeliterna som bodde i Galileen, vilket ligger i norra Israel, behövde först korsa Jordanfloden mot öst om de ville nå Jerusalem. Jordanfloden som binder samman två vattenmassor, Galileiska sjön i norr, och Döda Havet i söder, utgör Israels östra gräns. Om galiléerna önskade en kortare vandring, gick de söderut längs flodens västra sida. På det viset var de emellertid tvungna till att passera Samarien. Men eftersom de inte umgicks med samariterna, så vek de av innan de nådde Samarien och korsade Jordanfloden och följde dess östra sida, för att ta sig söderut. När de närmade sig staden Jeriko – jordens lägsta punkt, som är belägen ungefär 430 meter under havsnivån – så korsade israeliterna Jordanfloden på nytt.

Jeriko ligger nära Jerusalem och är den lägst belägna platsen i regionen, medan Jerusalem är den högst belägna. De vandrade alltså från den lägsta platsen till den högsta. Föreställ dig en vandring från en plats 430 meter under havsnivån till den högst belägna platsen i regionen! Utan tvivel gjorde den uppåtstigande vandringen att pilgrimerna lätt blev trötta. Därför sjöng de psalmer medan de gick.

I Psaltaren finns en grupp om femton psalmer som kallas ”vallfärdsånger” eller ”pilgrimsånger”,

vilka motsvarar de sånger som de sjöng för att uppmuntra varandra på sin väg till Jerusalem. Dessa femton psalmer förde dem in i Guds närvaro och samlade dem i hans närvaro.

Varje år samlades israeliterna för att fira sina högtider och vara tillsammans inför Guds ansikte. De vandrade i flera dagar och under deras pilgrimsfärd utsattes de för mycket lidande och många faror. Bibeln kallar denna väg för ”vägen till Sion<sup>1</sup>”. Det är en väg som för människan in i Guds närvaro. Men Bibeln säger också att den vandringen leder genom en dal, Bakadalen<sup>2</sup>, vilket betyder ”tåredalen”. Att gå till Jerusalem för att söka Gud innebar alltså att man fick betala ett högt pris. Israeliterna gick genom många faror och svårigheter, och stor nöd. Men när deras fötter var innanför Jerusalems portar, och de slutligen hade anlänt i Guds närvaro brukade de vid detta tillfälle sjunga psalm 133 tillsammans: ”Se, hur gott och ljuvligt det är när bröder bor endräktigt tillsammans!” Eftersom alla hade visat sig villiga att söka Guds närvaro, fann de inte bara Guds närvaro utan också närvaron av bröder, på en gemensam vandring. Därför sjöng de: ”Se, hur gott

---

<sup>1</sup> Jeremia 50:5, “the way to Zion” se till exempel King James Version.

<sup>2</sup> Psalm 84:7.

och ljuvligt det är när bröder bor endräktigt tillsammans!” Det är vallfärdssångernas höjdpunkt.

Den därpå följande psalmen var den psalm som de sjöng vid avskedet. Därmed kan vi säga att målet med färden till Jerusalem var stunden då de kunde sjunga vad gott och ljuvligt att vara i endräkt. Pilgrimerna kunde inte förstå den glädje när de, ännu långt borta, skyttade Jerusalems murar. När de såg Jerusalem, glömde de svårigheterna och lidandet under färden; när de såg Jerusalem, kunde de glömma tårarna i dalen. Därför fanns det inte en enda bland dem som nådde Jerusalem som inte jublade och önskade delta i firandet av högtiden. Priset som de betalt under vandringsdagarna och alla svårigheterna under färden var mödan värt, för till slut kom de in i Guds närvaro.

## Guds vittnesbörd

Vad är bättre än att vara i Guds närvaro? Vad är bättre än att se syskonen? Först ser vi Gud, och därefter syskonen; vår andliga relation bör först vara med Gud, en vertikal relation och sedan med syskonen, en horisontal relation. Vi är inte en samling människor eller en klubb eller ett parti som samlas endast därför att vi har gemensamma trosuppfattningar. Vi är bröder. Och vi möter våra bröder på vägen till Sion. Jag vill vandra på vägen till Sion, och en annan broder vill det också – det är en svår vandring, för vilken vi behöver betala ett högt pris, för vandringen går genom tåredalen. Men

när vi är tillsammans ser vi Jerusalem byggt på berget, på den högst belägna platsen, och vi uppfylls av glädje och tillfredsställelse med syskonen som gått upp tillsammans med oss. Det återuppbyggda Jerusalem gläder oss och Gud, för i Bibeln representerar den för evigt Guds vittnesbörd.

Varför var Jerusalem Guds vittnesbörd? För där fanns hans tempel, vilket representerar Guds närvaro. Alltså, när Israels barn var församlade så var avsikten med deras sammankomst Guds närvaro. I hans närvaro var allt för dem ett paradiset! Det räckte med att komma in i Guds närvaro för att inse att all ansträngning och alla tårar var värda besväret. Alla som alltså vandrade mot Sion, och som kom in i Guds närvaro, fann alltså Gud, och upptäckte också syskonen.

Därför, bröder och systrar, måste vi alltid minnas att Guds närvaro uppenbaras på ett naturligt och konkret sätt, vilket representeras av staden Jerusalem i Gamla testamentet. Jerusalem representerar Guds vittnesbörd, och Guds vittnesbörd är baserat på hans närvaro. Vi kan öppna en fabrik eller starta en skola, men vi kan aldrig starta, grunda eller producera Guds vittnesbörd. Att ha Guds närvaro inombords, räcker för att vi också till det yttre, på ett naturligt sätt, ska ha hans härliga vittnesbörd.



## Guds närvaro och templet – innehållet och skalet

När vi läser Gamla testamentet bör vi alltid ha i åtanke att varje gång Jerusalem är omnämnt är det en referens till Guds vittnesbörd, för Guds stad och hans tempel är oskiljbara. Templet är den inre verkligheten och staden är det yttre vittnesbördet – genom att ha Guds närvaro blir Guds vittnesbörd det yttre resultatet.

När Guds närvaro alltså är äkta så låter han ett konkret vittnesbörd bli synligt. Men om den inre verkligheten förloras, går även det yttre vittnesbördet förlorat. Låt oss inte luras: när det gudomliga livet uttöms, när vi inte har Guds närvaro, är det vi ser enbart en mänsklig organisation och resultatet av mänskligt agerande. När den inre verkligheten inte finns kvar, önskar inte Gud att vi skapar en förfälskning av hans vittnesbörd. Där hans närvaro är, där är paradiset; därför behöver vi inte annonsera Guds vittnesbörd, genom att säga: ”Vi är församlingen och ingen annan” – alla som säger så bevisar att de inte är församlingen. Den som verkligen har Guds närvaro kan säga allt, utom dessa ord. Det finns inte något mellanting; att ha Guds närvaro är att ha hans närvaro. När livet har försvunnit är det borta: om livets vatten i oss torkat ut, har vi inte kvar livets vatten. Låt oss inte bedra oss själva.

Vi behöver ha klart för oss att Gud bryter ned det yttre synliga när det inte längre finns en inre

verklighet – han tillåter att sten inte lämnas på sten. När israeliterna gjorde uppror mot Gud och tillbad avgudar i det fördolda, när de inte längre fortsatte som under Davids tid – var allt till det yttre fortfarande likadant, för templet fanns där och gudstjänsten fortsatta som förut. Utåt sett hade inget förändrats. Bara Gud visste att den inre verkligheten inte fanns kvar. Därför står det i Hesekiels bok att Guds härlighet lämnade hans tempel i riktning österut mot Oljeberget och därifrån lyftes den och togs upp till himlen. I Gamla testamentet benämns därför Gud, från det ögonblicket endast som himlens Gud, istället för Herren över himlarna och jorden.

Guds namn fanns i Jerusalem innan den babyloniska fångenskapen, men eftersom hans närvaro gick förlorad, lämnade hans härlighet staden och fördes till himlen. Därför blev det jordiska Jerusalem och jordens tempel enbart ett skal. Det var vackert till det yttre, men utan inre liv. Därför tillät Gud att den babyloniska armén invaderade den heliga staden och satte eld på den. Och medan Jerusalem brann var antagligen profeten Jeremia gömd i en av Golgatas grottor. Han såg staden sättas i brand och elden brann runt omkring honom. Men enligt Bibeln brann det i själva verket en eld även inuti Jeremias ben och den brann tills hans tårar tog slut. Därför är han känd som den gråtande profeten (se Klagovisorna 3:48).

## Jeremias tårar

Medan Jeremia såg Jerusalem, den älskade staden, Guds vittnesbörd, brinna upp i lågor, brann elden från himlen inom honom och han grät för staden. Vid detta tillfälle, skrev han boken Klagovisorna. Denna bok beskriver Jeremias gråt över Jerusalem, som borde vara Guds vittnesbörd, men som nu hade blivit förstörd. Nu fanns det inte sten på sten. Var den inte den Stora Konungens Stad? Var den inte byggd av Gud själv? Gud själv hade sagt att han hade utvalt den och att han skulle bo där. Han sade att han utvalde Sion. Han önskade bo i den staden. Han önskade ha sin viloplats där. Men på grund av israeliternas avgudadyrkan tillät Gud att Nebukadnessar invaderade Jerusalem och satte staden i brand. Och Jeremia grät när han såg det.

Vilken stor skillnad detta var mot när Israeliterna samlades till högtider! Då fanns det ingen med tomma händer, för var och en av dem bar med sig av skörden från Kanaans land, frukter från landet som flödade av mjölk och honung. Dessa tusentals israeliter gav som en man ett unikt vittnesbörd om Gud på jorden när de sjöng: ”Se, hur gott och ljuvligt det är när bröder bor endräktigt tillsammans!”. Så länge det fanns en inre verklighet, tillät Gud dess yttre manifestation.

Israels barn hade ständigt Jerusalem på sina hjärtan, även när de var i den babyloniska fångenskapen. Varje gång de tänkte på Sion så grät

de. Det enda de kunde göra var att hänga sina harpor i pilträden som fanns vid Babels floder, för de kunde inte sjunga hemlandets vackra sånger (Ps 137:1-4). De skulle aldrig glömma Jerusalem var än de befann sig, för hon representerar Guds vittnesbörd. Därför fanns det inte en enda israelit som inte jublade när de nådde Jerusalem, som inte fällde tårar av glädje, för all smärta och alla svårigheter var förbi. De som verkligen kände Guds vittnesbörd blev tagna av spontan och obehindrad glädje, när de såg Jerusalem.

Men när vi läser Bibeln ser vi att Någon hade en annan reaktion vid åsynen av Jerusalem. Den vandring som Herren gick med sina lärjungar under sista halvåret av sin tjänst var nästan den samma som israeliterna tog när de gick upp till Jerusalem, vägen till Sion. I denna slutliga etapp av sin tjänst, gick han fast besluten mot den Heliga Staden och sade flera gånger till lärjungarna: ”Se vi går upp till Jerusalem” (Matteus 16:21, 20:18, Markus 10:32, 33, Lukas 9:51, 53, 13:22, 17:11, 18:31, 19:28). Jerusalem var hans mål.

I Matteus kapitel 16 läser vi att Jesus frågade sina lärjungar om vad folket sade om honom. Olika personer nämndes. Någon sade också att han var Jeremia. Det var inte en tillfällighet, utan Guds suveränitet! Varför liknade Jesus Jeremia? För i hela Bibeln finns det bara två personer som gråter över Jerusalem: Jeremia och Herren Jesus.

## Jesu tårar

När han och lärjungarna slutligen kom till Jerusalem – till skillnad från de andra israeliterna som grät längs vägen på grund av svårigheterna, men som glädde sig när de såg Guds stad - så grät vår Herre över henne! Liksom det i Gamla testamentet fanns en person som grät för Jerusalem, så finns det också någon i Nya Testamentet. I Gamla testamentet, har vi Klagovisorna av Jeremia, ett långt poem som uttrycker profetens djupa känslor. Och, när vi läser Herren Jesu ord uppmärksam, ser vi att de också är ett poem. Det finns flera poem<sup>3</sup> som Herren har sagt och som är registrerade i evangelierna – vi har inte tid att gå igenom dem i detalj nu, men det finns en som är speciell: den som förknippas med Jeremias klagovisor. Strukturen av detta poem följer klagovisans; och uttrycket i detta poem är smärta. Det finns poem som genom sin rytm och struktur ger oss en känsla av glädje. Men Klagovisorna, liksom dessa ord av Jesus är fyllda av klagan och smärta.

Poemet återfinns i Matteus 23:37:

*”Jerusalem, Jerusalem,  
du som dödar profeterna  
Och stenar dem som är sända till dig!*

---

<sup>3</sup> *The Poetry of Our Lord* av professor Charles Fox Burney 1925, Oxford University.

*Hur ofta har jag inte velat samla dina  
barn, så som hönan samlar sina  
kycklingar under vingarna, men du ville  
inte!*

*Se, ert hus kommer att stå öde.*

*Ty jag säger er: Härefter*

*Skall ni inte se mig, förrän ni säger:*

*Välsignad är han som kommer i*

*Herrens namn!”*

Experterna i hebreisk poesi säger att detta stycke av Herren Jesu ord har samma struktur som Jeremias klagovisor. När Herren gråter över Jerusalem, fokuserar han sina känslor i dessa ord: ”Jerusalem, Jerusalem (...) Hur ofta har jag inte velat samla dina barn som hönan samlar sina kycklingar under vingarna”. Jerusalem är en stad, det är Israels huvudstad. Det är en stad som återfinns på kartan, som blev byggt på ett berg. Historien omtalar inte någon annan stad i världen som har genomgått lika mycket lidande som denna. Enligt några författare har Jerusalem, allt sedan historieskrivningens början, förstörts och återbyggt åtminstone tjugo gånger. Men när Herren Jesus grät över Jerusalem, grät han inte över en fysisk stad, en samling gator och byggnader. Staden som han grät över är en stad som kan välja, som kan besluta, som kan bestämma sig för att samlas av Herren under hans vingar. Herren Jesus önskade att samla hennes barn som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men israeliterna

svarade med att säga: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!”

För israeliterna har Jerusalem alltid varit en helig stad; därför tilläts ingen ohelig att dö innanför stadsmurarna. Utan tvivel är Herren Jesus den Helige – Han är förkroppsligandet av Guds helighet, men israeliterna ansåg att staden vara mycket mer helig än Herren själv var. Judarna kastade ut allt skräp utanför staden: de korsfäste Herren utanför staden och föredrog en rövare. De ropade högljutt: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!”. Se, älskade broder och syster: Herren Jesus ville, men Jerusalem ville inte ha honom. Om Jerusalem verkligen hade varit en helig stad, hur skulle de då kunna avvisa den Helige, Herren Jesus? Följaktligen grät inte Herren Jesu enbart över Jerusalem på kartan, det historiska Jerusalem. I Herren Jesu ögon, var Jerusalem något mycket mer än en stad: hon representerade Guds vittnesbörd, och därför är hon kopplad till Guds eviga syfte.

Medan han grät över Jerusalem, sade Jesus: ”Jerusalem, Jerusalem (...) Hur ofta har jag inte velat samla dina barn (...) men du ville inte!” Och strax därefter lade han till: ”Se, ert hus kommer att stå öde.” När han bara var ett litet barn, sade Jesus ”Visste ni då icke att jag bör vara där min Fader bor?” (Lukas 2:49, SVEN 1917). Jerusalems tempel vara enligt Herrens uppfattning hans Faders hus. Men när han grät över Jerusalem, sade han: ”Se ert hus kommer att stå öde.” Guds tempel

borde vara Guds viloplats; om det vore så skulle Herren ha sagt: ”Detta är *min* Faders hus”. Men när den inre verkligheten av Guds närvaro inte fanns kvar längre, eftersom Guds tempel hade förfallit, hänvisade Herren till det som ”ert hus”. Redan i Gamla testamentet hade israeliterna visat denna ovilja att omvända sig från sina synder och tröstade sig med att Jerusalem inte skulle bli förstört, eftersom Guds tempel fanns där. ”Här är Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel” (Jeremias 7:4), upprepade de för att övertyga sig om att allt var väl.

I själva verket hade Guds härlighet redan lämnat platsen. Men de sade fortfarande: ”Detta är Guds tempel, Jerusalems stad kommer inte förstöras, för om det en gång varit Guds tempel, kommer det att vara Guds tempel för evigt!” Det är precis som de som säger idag: ”En gång Guds församling, för alltid Guds församling”. Är inte Guds församling Faderns hus? Jo, från början var det faktiskt så. Kom ihåg att Herren Jesus sade: ”Visste ni inte att Jag borde vara i min Fars hus?” men när han grät över Jerusalem, sade han: ”Se, *ert* hus kommer att stå öde.” I Lukas 19:44, tillade han: ”Här skall inte lämnas sten på sten”. Och historien visar att det ordet uppfylldes fullt ut.

### Det tomma skalet förstörs

I Matteus 24:1,2, sade Herren något angående Guds tempels framtid. Detta profeterades när Jesus vandrade med lärjungarna i templet och de



förundrade sig över stenarna som det hade byggts av. Templet var byggt av mycket stora stenar, en ovan på den andra, oerhört tunga stenar, och ingen cement användes mellan dem. De hölls samman på varandra enbart av stenarnas egen vikt. Sättet som templet var byggt på anger vilket sätt som Församlingen borde byggas på. Att bygga Församling är inte att skapa olika förutsättningar för syskon att vara tillsammans, exempelvis genom att hålla en datorkurs eller genom att engagera sig i äldreomsorg. Gör vi detta, är det som att använda cement för att foga samman stenarna. Men i enlighet med förebilden från templets konstruktion, så sker byggandet av Församlingen som ett naturligt resultat av den andliga tyngd som varje levande sten utövar genom många värdefulla andliga erfarenheter med Herren i det fördolda. Följaktligen, när vi samlas med andra syskon har vi en andlig tyngd som vi förvärvat i Herrens närhet. Vi hålls samman, eftersom du har tyngd liksom jag har tyngd. Men i oss själva har vi egentligen inte alls någon andlig tyngd. Det är endast Kristus som är vår tyngd. Ju mer du smakar av Kristus, desto mer tyngd får du. Bröder och systrar, Församlingen byggs upp uteslutande på detta sätt.

På grund av denna egenskap hos templet, förundrade sig lärjungarna: ”Mästare! Se vilka stenar och vilka byggnader!” Men Jesus sade till dem: ”Dagar skall komma då sten inte skall lämnas på sten, utan allt kommer att brytas ned”. Bröder och systrar, denna profetia blev till fullo uppfylld.

År 70 e.Kr. ledde den romerske befälhavaren Titus sin armé att invadera Jerusalem. Soldaterna högg ned alla olivträd på Olivberget och använde virket för att förbereda invasionen. Och de skulle komma att anfälla Jerusalem just den tid som påsken inföll, när israeliterna kom från olika håll till Jerusalem för att fira högtid. Det var en underlig scen! Staden omgavs av hästar och arméer, och egentligen var det tid för alla att avlägsna sig från krigsområdet – men israeliterna kom i talrika mängder till Jerusalem. Varför var de så modiga? Orsaken var att de trodde att Jerusalem aldrig skulle förstöras. Deras uppfattning var att Jerusalem en gång och för alltid var Guds stad, byggd av Gud. Därför skulle hon aldrig bli förstörd. De antog sig vara under Guds särskilda beskydd då de var judar medan deras fiender var hedningar, ett föraktat folk av dem och av Gud. De sade att det var den eviga staden, och därför skulle romarna inte kunna inta den. Detta gjorde dem förblindade, till den grad att de gick in i staden mitt under belägring för att fira högtiden.

De romerska soldaterna kunde inte tro sina ögon! ”De borde fly från staden, varför anländer de till den?” Men situationen var just denna: israeliterna var som besatta av sin inbillning och kom dit från alla delar i landet. Titus gav då befallning om att öppna alla murens portar, för att den som önskade skulle kunna gå in. Och just i denna stund, med Jesu profetia i minnet om en stor nöd som inte skulle lämna sten på sten, och i tron

att dessa ord från Herren var sanna, tog många lärjungar tillfället i akt då judarna gick in i staden att istället fly från den. Bland dessa lärjungar fanns Johannes och Jesu mor.

Slutligen stängdes stadens portar – och detta blev den sista påsken för Israels folk. Alla dog. Romarna satte eld på staden och templet. När hälften av templet stod i brand, kom de ihåg att det fanns mycket guld och silver i det, som nu smälte och rann ned mellan stenarnas sprickor. Således gavs en befallning om att hela armen skulle ta bort guld och silvret mellan stenarna. Och, därför lämnades inte sten på sten, och på så vis uppfylldes Herren Jesu profetia fullständigt. Från den dagen och framåt försvann Israels nation från jordens yta, till dess att den återupprättades den 14 maj 1948.

Detta var uppfyllandet av Herrens ord: ”Se, ert hus kommer att stå öde. Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!”. I framtiden, kommer de att erkänna att Jesus är Messias och säga: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!” Men vad sa de vid den tiden? ”Korsfäst honom! Korsfäst honom! Bort med honom! Vi föredrar brottslingen, vi vill inte ha honom.” När Pilatus frågade: ”Ska jag då korsfästa er kung?”, vad svarade judarna? ”Vi har ingen annan kung än kejsaren!” Judarna borde istället alltid säga att de inte har någon kung utom Gud. Därför beblandade sig inte judar och romare; men för att döda Herren

Jesus sa de något som var helt emot deras samveten och deras lag.

### Tillsammans!

Efter att vi har blivit frälsta, inser vi snart att vi inte är de enda; det finns många andra kristna, liksom vi, som äger Kristi liv. Vi förstår därmed att vi är en del av Guds hus. Vi blev kallade ut ur världen av Gud för att vara tillsammans; alltså kan ingen vara kristen enskilt eller ensam. Utan Gud kan vi inte leva, men utan bröder och systrar kan vi inte heller leva och inte heller mogna. Per definition är Församlingen först och främst de kallades sammankomst. Alla vi kristna har blivit kallade av Gud att lämna världen och komma tillsammans. Och denna sammankomst av de kallade är Församlingen, det är Guds hus, det är Guds tempel. Alltså är Gamla testamentets tempel enbart en förebild av Församlingen.

Vi måste komma ihåg att Församlingen inte vittnar om sig själv, utan om sin Herre. När vi åtnjuter Herrens närvaro, blir det naturligt att upphöja honom och vittna om honom. På så sätt uttryckts hans härlighet och skönhet på ett naturligt och spontant sätt genom oss. Ingen kan ensam uttrycka alla Kristi karaktärsdrag, men i en broder ser vi Kristi mildhet, hos en annan hans tålmod, och hos en tredje hans ödmjukhet. Och när vi är tillsammans ser vi en enda karaktär, Kristus. Kristus karaktär är hans avbild, till vilken vi blir

formade, för att folk ska se hans härlighet och skönhet.

Nyligen var det en kraftig jordbävning i Taiwan, och många syskon kom för att hjälpa dem som saknade tak över huvudet i de drabbade områdena. Vid det tillfället var det möjligt att uppfatta att några faktiskt hade förstått vad det är att vara Församling, men många hade det inte.

Kristus blir upphöjd genom Församlingens vittnesbörd. Om vi ikläder oss evangeliets kläder och dess hjälm, uttrycker vi Kristus för folk, medan vi själva blir osynliga. Vet du varför vår kropp behöver bli täckt? Vet du varför det är en skam att blotta kroppen? Syftet med att vi klär vår kropp är att världen bara ska se vårt huvud. På samma sätt, bör Församlingens vittnesbörd aldrig upphöja sig själv, utan endast Kristus. Det är tillräckligt att vi för folk till tron på Jesus. Det är inte nödvändigt att personerna känner oss eller värdesätter vad vi gjort.

Vid jordbävningen i Taiwan, blev flera områden svårt drabbade. Men eftersom det fanns många journalister i de katastrofdrabbade områdena, med TV-kameror från hela världen, lyfte kristna som hjälpte de hemlösa upp stora flaggor, på vilka det stod att de kom från den församlingen eller det samfundet. Älskade bröder och systrar, vad visades för hela världen på Tv:n? Är detta det vittnesbörd som Kristi kropp bör ge? Kroppen vittnar om Huvudet, inte om sig själv. Men problemet vid detta tillfälle var att några ville att hela världen

skulle veta att de bistod de som drabbats av jordbävningen. De påkallade uppmärksamhet åt sig själva.

Bibeln registrerar att de första församlingarna bistod de fattiga enligt Herrens bud, så att den vänstra handen inte visste vad den högra gjorde (Matt 6:3). De gjorde aldrig detta med syfte att bli upphöjda av människor. Vilken skillnad från det vi såg mitt i ödeläggelsen i Taiwan. Men utöver upphöjelsen av människor blev också uppdelningarna bland Guds barn manifesterad – enskilda grupper under olika flaggor som upphöjde sitt eget arbete.

Guds vittnesbörd, som representeras av Jerusalem, är inte något abstrakt. Efter att vi har blivit frälsta, blev vi en del av Församlingen, som är platsen där vi åtnjuter Guds närvaro. Följaktligen, när vi samlas med andra syskon, vittnar vi om enhet. När vi verkligen känner Herren och hans Församling, tillåter vi inte att det förekommer någon splittring bland hans folk. På det viset, tack vare Kristi kärlek inom oss, kan vi älska dem som inte är vänliga, de som är annorlunda än oss, till och med de som inte har sett Guds ljus om Församlingen. Kärleken gör oss ödmjuka. Kärleken får oss aldrig att känna oss speciella. Detta är Församlingens vittnesbörd: ett vittnesbörd om enhet och om kärlek.

## Den lägsta är den viktigaste

Jag minns första gången jag var i Jerusalem. Jag blev väldigt upprymd för jag hade gått upp till Sion, Herrens berg. Men jag var lite bekymrad, jag var inte säker på om det verkligen var Sions berg! Detta är ett märkligt faktum i Jerusalem, du hittar två tempelutsprång, två platser för den sista påskalamms måltiden, två Golgata, och många andra dubletter. Så, på grund av mitt tvivel, frågade jag en munk vid klostret som fanns på denna plats: ”Är detta verkligen Sions berg?” Han svarade mig: ”Detta är inte berget Sion”. Så jag frågade honom var berget fanns. Han svarade: ”Jerusalem omges av berg, och Herren omger sitt folk ... (Ps 125:2). Sion är det minsta berget du ser”. Då såg jag mot öster och likaså åt väster, och frågade mig var Herrens berg fanns. Munken iakttog mig och sa: ”Du söker på fel sätt. Rikta inte blicken uppåt, inte heller åt sidorna: du måste rikta blicken nedåt, du måste se ned i dalen. Där finns ett litet berg: det är det verkliga Sions berg från Davids tid. Det berg som du är på nu är betecknat som Sions berg enligt den katolska traditionen, det är inte Sion från Davids tid, det är inte Bibelns Sion.

Bibeln säger att hednafolken skall strömma till Sion (Jesaja 2:2). Ordet ”strömma” i originalet för tanken till vatten som flyter fram. Självklart rinner aldrig vatten uppåt, utan alltid nedåt. Om det är så, är Sion inte bara det minsta berget, utan också det ödmjukaste. Likväl säger samma vers att berget för

Herrens hus skall bli fast grundat och vara högst bland bergen. Hur kan vattnet flöda i riktning mot toppen? Det är en paradox! Ja, och den rymmer en grundläggande, andlig princip. Om vi verkligen är andliga, om vi faktiskt vandrar med Herren, om vi är användbara för honom och hans hus, borde vi vara de allra lägsta, de ödmjukaste, de som tjänar mest. Endast Kristi liv i oss och det djupa verket av hans kors kan skapa en sådan karaktär i oss.

Bröder och systrar, detta är Sions berg, och så borde Församlingens vittnesbörd vara. Om vi verkligen ser vad Församlingen är, om vi verkligen ser vad Guds vittnesbörd är, skulle vi aldrig säga att vi är församlingen och ingen annan. När vi säger så, är vi inte längre den lägsta, utan upphöjer oss själva och ingen kan slå följe med oss. Detta är inte Församlingens vittnesbörd.

Följaktligen när vi samlas ska vi tvätta varandras fötter. Vad betyder det att tvätta fötterna? Det betyder att ödmjuka sig för att tjäna syskonen. När vi samlas är vi inte endast inför Herrens fötter, utan vi är också inför våra syskons fötter. Detta är ett ödmjukt liv. Således, det som Sion representerar borde alltså vara hela Församlingens vittnesbörd. När vi alltså förenar Sions berg med Moria berg har vi Jerusalem. Detta är en förebild av vårt vittnesbörd. För judarna finns det en stad: Jerusalem. I den finns ett tempel: Guds tempel. Staden är fysisk och templet är fysiskt. Men genom Israels barn ger Gud oss en mycket betydelsefull illustration. I själva verket representerar Jerusalem



något andligt: Guds eviga syfte. Detta är Guds verk, inte vårt verk. Men om du älskar Gud har du på ett naturligt sätt del i hans verk. Låt mig därför upprepa: idag är vi samlade, vi är kallade att vandra tillsammans, vi har blivit kallade från världen för att upphöja Kristus, att ära Kristus, att vittna om vår Herre. Genom oss finns det nu ett synligt vittnesbörd och människorna borde inte se oss, utan Kristus allena.

### En sorglig läxa från historien

Bröder och systrar, det är med en smärtsam känsla som jag läser kyrkohistorien. När vi gör det bör vi dra lärdom från många drastiska händelser som inträffat, för det är inte nödvändigt att de upprepas idag. Vi vet att Gud lyfte upp en grupp kristna i England för cirka 150 år sedan som vi kallar för "the United Brethren"<sup>4</sup>. De ansåg sig aldrig själva vara ett samfund. Det var verkligen Gud som reste upp dem och som använde dem för att ge ett underbart vittnesbörd. Till exempel fanns det en broder bland dem som var duktig förvaltare av Bibelordet. Han hette John Nelson Darby. En annan som hette George Müller visste vad äkta bön var. Genom dessa små exempel ser vi att Gud verkligen utförde en betydelsefull förnyelse genom dem. Han välsignade dem och deras verk rikligen. Det var något underbart. När det hände en katastrof

---

<sup>4</sup> På svenska "de enade bröderna".

på något ställe och myndigheternas räddningsinsatser inte hade hunnit fram än, så var hela gruppen av bröder och systrar redan där. På detta sätt var deras vittnesbörd ett tydligt vittnesbörd om Församlingen, i England och på många andra platser. De påminner oss om Församlingen under apostlarna tid.

Vid den tiden fanns det en broder som hette A.T. Pierson som var presbyterian. Han sade att han under hela sitt liv hade sett två platser som var lika Församlingen under apostlarnas tid: en i Boston, i USA, och en annan i Bristol, i England, just där Müller byggde barnhemmen och var församlingsföreståndare. En presbyterian, som var mitt ibland dem, kunde genom sin kännedom vittna om att församlingen i Bristol verkligen framstod som Församlingen på apostlarnas tid, för syskonen älskade varandra.

Men tråkigt nog dröjde det inte länge innan de fylldes av stolthet och sade: ”Vi har vad de andra inte har!” Det stämmer att de hade många andliga rikedomar. Tack vare broder Darby var med säkerhet United Brethren de som bäst förstod att tolka sanningen i enlighet med Skriften. Men när de bröt brödet, bröt de i själva verket människornas hjärtan, eftersom det fanns splittring ibland dem och var och en av dem ansåg sig mer renlärig än den andre. Och vad sade *darbyisterna* om detta? Innan dem fanns det bara ett enda bröd, men nu fanns det många bitar, men de prisade och tackade Herren, för att de inte bara var den största brödbiten

som återstod utan även den centrala delen! De var redan fullständigt splittrade, men ändå fortsatte de att vara glada, för de var själva i centrum.

Guds vittnesbörd fanns inte längre där. Gud hade gett dem enhetens vittnesbörd, med de delade upp sig fullständigt. De hävdade: ”Det var de andra som lämnade, inte vi: därför är vi den mittersta biten”. Detta är verkligen skamligt! Guds barn delade upp sig, det spelar ingen roll vilken ”del av brödet” de tillhörde, det är en skam.

Det finns en anmärkningsvärd berättelse om en viss engelsktalande grupp kristna. Vid lokalen där de samlades fanns det ingen skylt med deras namn, för de ansåg sig vara mycket heliga. På grund av detta så förstod inte de som passerade utanför möteslokalen vad det var för en plats. Så för att visa att de var kristna, beslöt sig dessa bröder för att ge sig till känna. De satte upp en skylt över ingången där följande ord stod skrivna på engelska: *Jesus Only*<sup>5</sup>. Deras tillkännagivande var att ”Vi har endast Jesus”. Det var egentligen ett mycket vackert budskap, men i själva verket blev budskapet att Jesus enbart fanns hos dem. Och hur var det med de andra kristna? Enligt dessa bröder var det inte säkert att de andra hade det. Men Gud uppenbarade det på ett mycket humoristiskt sätt: han sände en stormvind och de tre första bokstäverna i ordet *Jesus* föll ned. Vad blev kvar?

---

<sup>5</sup> På svenska ”endast Jesus”.

*Us Only*, som på svenska betyder ”Endast vi”. När de sade *Endast Jesus* visste Gud att de i själva verket menade: ”Endast vi”. Detta är en smärtsam lärdom från historien.

## Under hans vingar

Om Guds barn håller sig helt skilda från varandra finns idag inget vittnesbörd och det är en skam. Men tänk aldrig att du eller din grupp är centrum och att de andra följaktligen måste komma och samlas med er. Varför kan inte du gå och samlas med de andra? Om vi alla verkligen älskade Herren och alltid kom till Herren, skulle vi säkerligen vara tillsammans. Om du gör dig till centrum, kommer du att märka att korset kommer att börja arbeta för att bryta ned detta. Det största hindret för en enskild persons andlig liv är hennes ego, men kristna organisationer har också ett ego. Och detta ego gör att vi blir centrum och att vi talar om en slags enhet baserad på att *andra* närmar sig *vår* enhet. Om vi tänker på det sättet, måste vi inse vårt fel, gemensamt omvända oss och glömma vår historia, för vi är inte *centrum*, vi kan endast vara *tillsammans* med andra syskon.

Det finns många som förstår enhet som en sammanställning av trosartiklar. Kristna grupper bör, enligt det tankesättet, samlas för att finna varandras likheter, och så välja att förenas. De rättfärdigar sig till och med genom att säga att de då kan predika evangelium med större kraft. Detta är ”det runda bordet”, det är inte Bibelns enhet.

Bibelns enhet är inte enbart representerad av en organisation, eller en grupp som identifierar sig med en annan. När en grupp börjar överlägga med en annan grupp för att etablera ett gemensamt arbete har vi en förening, inte enhet. Låt oss inte glömma att enheten i Bibeln har varje Guds barn som grundläggande enhet. Enheten sker inte genom att två eller tre grupper möts, utan uppkommer mellan Guds barn.

Det är bland oss som denna enhet bör börja. För att detta ska ske är det nödvändigt att korset utför ett verk i oss. För vi vill inte dela upp Kroppen, vi får inte dela upp den. Vi bör alltid förbli i en position av död och uppståndelse med Kristus för att kunna gå framåt. Bröder och systrar, när vi verkligen ser enheten måste vi vara beredda på att bli behandlade av korset. Faktum är att om du låter korset utföra sitt djupa verk, kommer du aldrig mer att ha en skiljevägg eller ny samfundsuppdelning. Det finns många som säger: ”Vi är inte ett samfund, alla andra är det!” – kanske är dessa personer det största samfundet av alla, samfundet ”icke-samfundet”. Låt oss minnas att Herrens vittnesbörd är mycket klart: vi bör älska varandra. Därför måste var och en av oss gå igenom korsets verk, hela gruppen behöver korsets verk.

Om du redan har samlats med uppdelning som grund i tio år, är du då beredd att offra allt för att låta korset föra dig till ett nolläge? Om du är på ena sidan av muren och jag på den andra och vi hälsar på varandra över den, då är detta inte enhet. I

Bibeln finns Herrens vittnesbörd, vilket är enhetens vittnesbörd. Det är ett vittnesbörd som bör få folk att se Kristus. Men när vi idag ser på de rådande förhållandena i Guds Församling skäms vi. För vi måste erkänna att Guds barn verkligen delar upp sig, gång på gång. Därför behöver vi omvändelse idag. Det vi behöver idag är att omvända oss i säck och aska, vi behöver höra Herrens gråt idag ”Jerusalem, Jerusalem (...)! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn som hönan sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte!” (Matt 23:37-39). Låt oss inte glömma att enhetens vittnesbörd är resultatet av att vi alla går under ”hönan svingar” – vill vi det? Vi tycker om att samlas med dem som tänker som oss eller talar samma språk, men är vi villiga att helt enkelt ta vår tillflykt under Herrens vingar? Bröder och systrar, närvaron eller frånvaron av Jerusalems vittnesbörd på platsen där vi befinner oss beror på om vi besvarar Herrens kallelse. Vad är hans kallelse? Han vill samla oss under sina vingar. Det spelar ingen roll vilka skillnader vi har av förståelse av sanningen, det spelar ingen roll vilka erfarenheter vi har – det som spelar roll är att vi har samma liv. På grund av detta, kan vi och bör vi älska varandra.

### Att bevara enheten i olikheterna

Vid ett särskilt tillfälle i USA, såg jag på ett tydligt sätt hur Guds barn verkligen är olika. Jag kom till en viss grupp kristna, där det fanns några som ansåg att kristna inte borde dricka kaffe (än

idag vet jag inte var den bibliska grunden finns för detta!) och andra som sade att kristna inte borde dricka te (inte heller för detta påstående finner jag någon grund). Plötsligt frågade värden mig: ”Broder, önskar du kaffe eller te?” Jag hamnade i en mycket svår situation, för jag visste att där fanns de som var emot kaffe och de som var emot te. Bröder och systrar, vårt vittnesbörd är att älska varandra, vårt vittnesbörd är inte att upphöja kaffe, eller te – varför bråka om detta? Så slutligen sade jag: ”Skulle du kunna ge mig ett glas mjölk?”

Många gånger skiljer sig kristna åt på grund av småsaker. Utan tvivel, att vara tillsammans är svårt – till och med för ett gift par är detta svårt! Två personer som har växt upp under två olika tak förs plötsligt ihop för att leva under samma tak. Mannen säger att man måste klämma på tandkrämstuben från mitten, men hustrun säger att man måste klämma på den från änden. Om det till och med för ett gift par är så svårt att anpassa sig, hur mycket mer för alla syskonen! Om vi vill lyfta fram våra olikheter så finns det många- Till och med bland dem som dricker kaffe finns det olikheter, liksom bland dem som dricker te! Vi kan ha olika syn på Bibeln, vi kan ha skilda erfarenheter, men vi har ett och samma liv gemensamt. Vi får inte låta bli att älska vår broder; det spelar ingen roll hur olik vi anser att han är. Han är ju född av Gud. Om han är i mitt hus idag är han min bror, och är han på gatan är han fortfarande min bror. Jag kan inte sluta älska honom. Vilken sorts broder vill du älska? Kanske

vill du bara älska dem som talar ditt språk eller din dialekt eller de som tänker som dig. Är det kärlek?

Vi ser många olikheter ibland oss, men för världen vittnar enheten om att vi endast har ett liv, att vi alla är bröder. På grund av detta kan jag inte låta bli att älska min broder. De finns de som tror att Herren kommer innan tusenårsriket; de är ”pre-millennialister”. Andra tror att dit evangeliet når kommer samhället att bli ett paradys, med andra ord att evangeliet för med sig tusenårsriket, och därefter kommer Herren Jesus att återvända; de är ”post-millennialister”. Alla har sina skäl baserat på bibliska grunder, men vi har alla samma liv. Detta är grunden för vår gemenskap, för vår enhet och för vår kärlek. Även om vi inte är överens med vad den andra säger, får det inte hindra oss från att älska honom, vi får inte förkasta honom, vi måste förbli tillsammans.

Har du redan erfårit detta? Har du redan ansträngt dig, på ett positivt sätt, för att behålla denna nivå av gemenskap? Eller är vilken liten anledning som helst tillräcklig för att du ska skilja dig från de andra syskonen? Om det till exempel finns en familj med sju barn som bor på skilda platser i São Paulo<sup>6</sup>, när söndagen kommer så samlas barnen hos sina föräldrar, oavsett hur lång väg de har att åka. De är inte skilda åt, utan de älskar varandra. Det kan finnas ett annat fall där

---

<sup>6</sup> Brasiliens största stad.



föräldrarna bor med sju barn i en stor byggnad, men inte har sökt upp varandra på månader. Denna familj har säkerligen allvarliga problem. Syskon, det finns ingen ursäkt för att inte leva i kärlek till alla Guds barn.

## Herrens rop

Bröder och systrar, Herrens gråt över Jerusalem visar alltså hans sorg över det faktum att Guds vittnesbörd är ödelagt. Varför är det ödelagt? För idag ser vi inte Guds ansikte i det. Om vi verkligen kommer in i Herrens närvaro, är det omöjligt att enbart se honom och inte våra syskon – detta är omöjligt. Var finns den grundläggande svårigheten? Problemet finns i vårt inre.

## Den dubbla kallelsen

Herren sade inte ”Jerusalem” en gång, utan han sa ”Jerusalem, Jerusalem”. Han kallade inte på Jerusalem en gång, utan två gånger. Detta är av stor betydelse. Vi är Församlingen, de som Gud har kallat ut ur världen, vi som samlas för att vittna om Gud – och detta är förebildat av Jerusalem. När Församlingen är i förfall, vilket framgår av att Herren Jesu gråter över Jerusalem, så kallar han inte på Jerusalem en gång, utan han ropar: ”Jerusalem, Jerusalem”. Detta visar tydligt att Församlingen är ödelagd. Men vilken är vägen till upprättelse? Hur kan vi återvända till det ursprungliga tillståndet?

Lovad vare Herren, svaret finns i Bibeln! Om vi läser hela Bibeln inser vi att uttrycket ”Jerusalem, Jerusalem” talar till Jerusalems söner, det talar till hela Församlingens kropp. Idag bör vi alla höra denna kallelse. Men hur kan vi samverka för att Herrens vittnesbörd blir upprättat? Tack och lov, Herren har utstakat en väg i Bibeln, från det Gamla till det Nya testamentet. Var finns den vägen? Det är mycket enkelt.

Detta är en mycket viktig punkt. I 1 Moseboken 22 finner vi att Gud kallar på Abraham. Han sade: ”Abraham, Abraham” (v.11) Underbart! Detta påminner om ”Jerusalem, Jerusalem.” ”Jerusalem, Jerusalem” är en kallelse riktad åt en grupp, medan ”Abraham, Abraham” är riktad åt en individ. Det var en avgörande händelse i Abrahams liv. Därefter, i 1 Moseboken 46:2, återfinns Jakobs kallelse. Gud sa inte endast ”Jakob”, utan kallade ”Jakob, Jakob”. I Bibeln finns alltså ”Abraham, Abraham”, och ”Jakob, Jakob”, och detta påminner om ”Jerusalem, Jerusalem”. Gud kallade inte endast en gång utan två. Vi måste inse att det finns en princip här som vi ska hålla fast vid. Längre fram, i 2 Mosebok 3:4, talade Gud till Mose. Hur kallade Gud på honom? Gud sade: ”Mose, Mose”. Han ropade inte Mose bara en gång, liksom han inte ropade Jerusalem endast en gång, utan ”Mose, Mose.” Går vi vidare kommer vi till 1 Samuelsboken 3. Där ser vi Gud tala med Samuel, och han ropade ”Samuel, Samuel” (v. 4, 10). Följaktligen, i Gamla testamentet har vi ”Abraham,

Abraham”, ”Jakob, Jakob”, ”Mose, Mose” och ”Samuel, Samuel”.

I Nya testamentet, i Lukas 10:41, ser vi att Jesus, som är Gud själv, talar till Marta, och säger till henne: ”Marta, Marta”. Han kallade inte Marta endast en gång, utan två. Därutöver finns Lukas 22:31, där Herren Jesus talade med Petrus: ”Simon, Simon”. Återigen två gånger. Slutligen i Apostlagärningarna 9, på vägen till Damaskus, möter Saul Herren Jesus som kallade honom: ”Saul, Saul” (v. 4, jmf 22:7, 26:14).

I hela Bibeln finns alltså sju personliga dubbla kallelser, fyra i Gamla testamentet och tre i det Nya. Siffran sju är enligt Bibeln ett komplett tal. ”Abraham, Abraham”, ”Jakob, Jakob”, ”Mose, Mose”, ”Samuel, Samuel”, ”Marta, Marta”, ”Simon, Simon” och ”Saul, Saul”. Vid en avgörande händelse i deras liv kallade Gud dessa personer med en dubbel kallelse. Om vi sätter samman dessa karaktärers historia från Abraham till Saul, förstår vi vad ett normalt kristet liv är. Hur kan vi leva det normala livet i Församlingen? Hur kan Guds vittnesbörd upprättas? Den sista dubbla kallelsen var ”Jerusalem, Jerusalem”, och för att Guds vittnesbörd ska upprättas är det nödvändigt att vi får erfara ”Abraham, Abraham”, ”Jakob, Jakob”, ”Mose, Mose”, ”Samuel, Samuel”, ”Marta, Marta”, ”Simon, Simon” och ”Saul, Saul”. När vi sätter samman dessa berättelser, ger den Helige Ande oss en mycket vacker tavla av det kristna livet. Många ibland oss här tog emot Herren för

inte så lång tid sedan. Till er vill jag säga att ni i dessa kallelser finner vägen till att nå mognad och Församlingens vittnesbörd. För om det inte finns ett normalt kristet liv är det omöjligt att Församlingen har ett normalt liv.

Idag finns det många kristna som är upptagna med tanken av en sann nytestamentlig Församling. Alla vill vara Martin Luther II. Därför drömmer de om en Församling som fullständigt liknar den som finns beskriven i Bibeln och söker sätt och metoder i Bibeln för att möjliggöra det normala livet i Församlingen. Men bröder och systrar låt oss komma ihåg att om det inte finns ett normalt kristet liv enskilt kommer det inte finnas ett normalt liv i Församlingen. Utan ett normalt kristet liv är du i bästa fall en god organisatör av saker och människor. Du kan samla personer kring idéer, du kan ha många olika sätt och metoder, som förändras år från år. Du kan få bröderna och systrarna att kretsa kring dig och dina idéer – du kan vara en organisatör av en skola eller en fabrik. Men Församlingen är Kristi Kropp. Den sanna historien om Kristi Kropp handlar om livet, inte om en organisation. Livet är organiserat, men i en organisation finns det inte nödvändigtvis liv.

Även när det finns många problem i Församlingen, kan du fortfarande se och känna en puls av liv i den. Och det är lätt att uppfatta var svårigheten består i, och problemens ursprung: problemet finns säkerligen i den enskildes kristna liv. Därför är syftet med vår gemenskap här att

tillsammans se från Abraham till Saul, och ge akt på hur förödelse kom över Församlingen och därefter hur Församlingens vittnesbörd kan upprättas. Bröder och systrar, vägen finns i Guds Eget Ord. Endast de som hör "Abraham, Abraham", bara de som hör "Marta, Marta", enbart dessa kan höra "Jerusalem, Jerusalem".

Vi hoppas att Herren inpräntar denna himmelska syn starkt i oss. Låt oss be att det sker. Ni som är unga i tron, och tagit emot nåden, be: "Herre jag vill förstå dessa ord". Och de som varit frälsta sedan länge, må vara ödmjuka så att Herren kan tala något nytt till er. Men ännu viktigare än att förstå är att vi har Herrens närvaro.

Jag tror att om de unga syskonen ser dessa åtta dubbla kallelser, kommer de att ha en mycket klar syn av Bibeln och om det kristna livet. Åtta är lika med sju plus ett; "Abraham, Abraham" till och med "Saul, Saul" blir sju, och tillsammans med "Jerusalem, Jerusalem" blir det åtta. Sju är ett fullkomligt tal, och vad finns det som är bättre än fullkomlighet? Uppståndelsen, som representeras med siffran åtta. Åtta dubbla kallelser pekar på Herrens fullständiga uppståndelseverk. Må han inpränta dessa ord djupt i våra hjärtan.

Låt oss be: *Herre, vi överlämnar dessa ord i Dina händer. Om du finner det gott, använd dem, så att till och med de nyomvända syskonen får förstå. Herre, låt inte denna möjlighet gå oss förbi utan att du Herre talar till var och en av oss. Herre*

*du har redan påbörjat ett gott verk och kommer att fullborda det. I vår älskade Herre Jesu Kristi namn. Amen.*

## Kapitel 2: Vallfärdarna och staden

1 Mos 22:1–3, 9–11 *En tid därefter satte Gud Abraham på prov. Han sade till honom: "Abraham!". Han svarade: "Ja, här är jag". Då sade han: "Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig. Tidigt nästa morgon sadlade Abraham sin åsna och tog med sig två av sina tjänare och sin son Isak. Sedan han huggit ved till brännoffer, gav han sig i väg mot den plats som Gud hade sagt åt honom att gå till (...) När de kommit fram till den plats som Gud hade sagt till Abraham, byggde han ett altare där och gjorde i ordning veden. Sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham, räckte ut handen och tog kniven för att slakta sin son. Då ropade Herrens ängel till honom från himlen: "Abraham! Abraham!" Han svarade: "Här är jag".*

Gud kallade: ”Abraham! Abraham!”, och han svarade: Ja, här är jag.” I förra kapitlet såg vi hur Herren Jesus, när han var på jorden, grät över Jerusalem. Jerusalem representerar Guds vittnesbörd, och Herrens gråt över Jerusalem bevisar att den var ödelagd; hon hade lämnat Guds vilja. Han grät också för att han kunde se att en dag, skulle inte sten lämnas kvar på sten vid templet. När Herren Jesus såg staden ropade han ”Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som jag sänder till dig! Hur länge har jag inte velat samla dina barn som hönan

samlar kycklingarna under sina vingar, men ni ville inte!” Herren ville ta emot Jerusalem, men Jerusalem ville inte.”

Faktumet att Herren Jesus ropade ”Jerusalem, Jerusalem” kort innan han gick till korset visar oss en sorglig situation, som i själva verket också uttrycker dagens situation i fråga om Guds barns vittnesbörd – det ser ut som om inte sten lämnats på sten. Vi hör Herren gråta! Endast de som känner Herren innerligt kan bli uppresta av honom, kan bedja dag och natt för ”Jerusalem”, ända tills ”Jerusalem” blir orsak till lovprisning. I våra hjärtan borde frågan om hur Guds vittnesbörd kan upprättas tynga oss, det som idag är förfallet.

Vi vet att Gud kallade på många i Gamla såväl som i Nya testamentet. För vissa av dem var hans kallelse däremot dubbel. Ibland kallade han Abraham en gång, men som vi läste fanns det ett tillfälle som var annorlunda: ”Abraham, Abraham!”. När hände detta? Det var vid ett avgörande ögonblick i Abrahams liv. Han är den första personen i Bibeln som korsade floden Eufrat. Vi vet att mänsklighetens äldsta civilisation föddes kring floderna Eufrat och Tigris, nära dagens Irak. Där de två floderna möts finns än idag ett mycket gammalt träd, och många tror att Edens lustgård var belägen just där. Abraham föddes i det kaldeiska Ur, en stad mycket nära den persiska viken. Enligt arkeologerna var den staden som dagens London eller Paris. Kanske tänker man att flytten från Ur till Kanaan var som från landet till



huvudstaden; men i själva verket är det tvärtom. Ur var som huvudstaden.

Arkeologerna har upptäckt att matematiken och astronomin som lärdes ut under Abrahams tid hade nått långt. Det var babylonierna som delade upp timmen i 60 minuter och minuten i 60 sekunder. Astronomi var prästernas specialitet; därför blandade de astronomin med den babyloniska religionen. Det blev ursprunget till dagens astrologi. Till och med boken *I Ching*<sup>7</sup> kom från Babylonien. Abraham växte upp i den miljön, där det fanns mycket kunskap. Sorgligt nog var Ur en plats full av avgudar. Några studier visar att det under Abrahams tid fanns minst 2000 sorters avgudar – inte 2000 avgudar, utan 2000 sorters avgudar!

Innan en person lär känna den sanne Guden, ger en avgud honom en viss trygghet, för människan lever ständigt under rädsla. Alla människor är rädda för döden. När en människa börjar närma sig 40-årsåldern, börjar hon att fråga sig hur många år som är kvar. Innan dess bekymrade hon sig inte över det, men nu uppfyller den osäkerheten hennes hjärta. Fyrtio år gammal och ovetandes om hur

---

<sup>7</sup> Förvandlingens bok: en antik kinesisk text, som ingår i fem klassiska texter från konfucianismen. Ursprungligen var det en bok för att spå, men fick stor spridning mellan 206 och 202 e.Kr. Det blev en bok som påstods kunde ge dig kunskap om hur universum fungerar. Den används fortfarande för att lösa vardagsproblem i Kina och Asien ~*Editora dos Classicos*

många år som är kvar, börjar hon söka prognoser om hennes liv och böjer sig under det hon hör. Hon blir skrämnd av att höra någon säga att hon inte har lång tid kvar. Därför frågar hon sig: ”Vem kan förändra mitt liv?” Jag är redo att tro den som kan förändra det!”. Hon kommer att få många förslag och i slutändan, bli hon förd till avgudarna, som ger en viss trygghet. I mörkret som hon lever i ser det ut som att dessa avgudar ger lite ljus.

Innan Abraham mötte Gud, bodde han i Ur mitt ibland avgudar. Kanske levde hans far på affärer kopplade till avgudar. Folk som växer upp i en sådan miljö har inte någon tanke på en enda sann Gud. I Aten, i Grekland, såg Paulus sig vara omgiven av avgudar, framför allt på marknaden (se Apg 17). Varför så många avgudar? För människan vet inte säkert vilken av dem som verkligen är ”gud”; därför dyrkar hon alla avgudarna för att inte förolämpa någon av dem. På det viset får den som växer upp i ett land med så många avgudar idén om att det finns många gudar. Hon kan inte föreställa sig existensen av den enda och sanna Guden. Så växte Abraham upp: han hörde varje dag om flera avgudar och såg dem hela tiden, och det blev nästan omöjligt för honom att tro att det i universum endast existerar en enda Gud.

Bibeln berättar för oss att härlighetens Gud uppenbarade sig för Abraham (Apg 7:2). Termen: ”Härlighetens Gud”, står i kontrast till avgudarna som omgav honom. Det var Gud som visade sig för Abraham. Abraham sökte inte Gud, utan det var

Gud som kom och sökte efter honom. I Babylon, var det människan som sökte upp avgudarna, aldrig hade en avgud sökt efter en människa. Men nu sökte universums ende och sanna Gud, han som skapat allting, han sökte upp en människa och fann honom. Härlighetens Gud uppenbarade sig för Abraham!

Den händelsen var en stor förvandling i Abrahams liv, för tidigare visste han inte vad mörker var. När han var mitt ibland avgudarna, hade han liksom ljuset från ett stearinljus, men dagen då han mötte Härlighetens Gud ställde han stearinljuset vid sidan om solen och visste för första gången vad mörker var. Mörker är inte bara när man inte ser något, mörker innebär att endast se vad som synliggörs av ett stearinljus. Vi behöver solens ljus! Abraham kunde aldrig föreställa sig hur fula avgudarna var, för han befann sig i mörker och visste inte bättre. Men Härlighetens Gud visade sig för honom! Abraham såg hur fula avgudarna var, mötte universums sanna Gud och svarade på hans kallelse.

HERREN sade till Abram: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig." (1 Mos 12:1) Abraham hade bott på den platsen mer än 70 år, det var hans värld. Att bo där gav honom en känsla av trygghet, men när Gud kallade honom, föredrog Abraham att gå till den plats som han skulle visa honom. Det är historien om när nåden nådde Abraham. Är inte det också vår historia? Innan kände vi inte Gud och

sökte tröst bland många saker, cigaretter, alkohol eller avgudar. Vi kan inte förklara hur det hände, för vi sökte aldrig efter Gud, men en dag kom han och sökte upp oss. Härlighetens Gud visade sig för oss. Då tog vi emot Herren Jesus Kristus som vår Herre och Frälsare, och vi gick med på att lämna det kaldeiska Ur, för att gå till den plats som Gud skulle visa oss. Så påbörjade vi vår vandring som kristna.

## Den första hebrén

För att gå till Kanaan, behövde Abraham passera den stora floden Euftrat. Han blev den första att göra det. Därför är den ursprungliga betydelsen av ordet hebré ”att korsa floden”. När Abraham korsade floden, korsade hans efterkommande den med honom. Det är därför som israeliterna kallas för hebréer. Vid ett tillfälle i Kanaan kallade Gud ut Abraham från sitt tält och sade: ”Se upp mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem. [...] Så skall din avkomma bli.” Bibeln berättar att Abraham trodde Gud även om han inte hade avkomlingar vid den tiden. Han var nästan hundra år gammal och var redan vid det naturliga livets slut. Det var omöjligt för honom att få barn. Men Gud sade att hans efterkommande skulle bli som himlens stjärnor. Gud sade, Abraham trodde, och Bibeln registrerar att ”han [Gud] räknade honom det till rättfärdighet.” (1 Mos 15:6). Abraham räknades inte som rättfärdig för att han hade utfört något, utan enbart genom tron på Guds ord. Bröder

och systrar, han blev den förste att bli förklarad rättfärdig genom tron. Det är därför som Paulus säger, i Galaterbrevet 3:7, att vi är Abrahams barn, vi som blivit rättfärdiggjorda genom tron.

Abraham är därför å ena sidan israeliternas förfader, å andra sidan vår far – han har två sorters barn. Vid ett särskilt tillfälle sade Gud åt honom: "... se dig omkring från den plats där du står, mot norr och söder, öster och väster. Hela det land du ser skall jag ge åt dig" (1 Mos 13:14, 15). Det är just det landet som är löfteslandet Kanaan. Det som Bibeln kallar för "landet som flyter av mjölk och honung". Gud sade att han skulle ge det landet till Abraham och hans efterkommande. Gud lovade inte bara ett land åt Abraham, men han lovade honom också avkomlingar som på ett sätt skulle vara som stoftet på jorden (v.16) och på ett annat sätt som stjärnorna på himlen. Jordens stoft hänvisar till de jordiska efterkommande, med andra ord israeliterna, medan stjärnorna hänvisar till den himmelska avkomman, Församlingen, till de kristna.

Vilken relation har vi till Abraham? Bibeln säger att Gud har gett oss Abrahams välsignelse, i Kristus, (Gal 3:14). Med andra ord är välsignelsen som Gud lovade åt Abraham också en välsignelse till oss. Ännu mer än så: "de som tror blir välsignade tillsammans med Abraham som trodde" (v.9). Abraham blev välsignad och så också vi, tillsammans med honom!

Bröder och systrar, Abraham är en historisk person. Det är ett faktum att han flyttade från det kaldeiska Ur till Kanaan. Den flytten var väldigt stor! Om det inte hade varit för synen av Härlighetens Gud, hur skulle Abraham kunnat lämna allt? Hur kunde han lämna sitt land, sin släkt och sin fars hus för att gå till det land som Gud skulle visa honom? Vandrigen han följde var trons vandring, för han begav sig iväg utan att veta vart han skulle komma (Hebr. 11:8). Ingen beger sig ut på en resa utan att veta slutmålet, men Abrahams vandring var sådan. Han visste varifrån han kom, men inte vart han var på väg. För varje steg han tog behövde han vänta på Guds ledning.

Genom att ta emot Guds ledning steg för steg nådde han Kanaan. Där sade Gud honom: ”Detta är det land som jag lovade dig”. Vandrigen som Abraham gick var trons vandring. Många gånger är vår väg synlig, vi känner till platsen vi lämnar, var vi skall vila oss, var vi skall övernatta och vart vi ska komma. Det är en synlig vandring. Men Abraham gick en osynlig vandring. Från ögonblicket vi blev frälsta började vår vandring med Herren. Det är en osynlig vandring, för idag bor han i oss på ett osynligt sätt. Men, det är mycket påtagligt. Vi ser honom inte, men vi älskar honom.

Jag fick höra berättelsen om en syster. Hennes vittnesbörd påkallade uppmärksamhet av hennes vänner och de fråga: ”Snälla, berätta för oss: varför är du så god? Varför är du precis likadan som en

kristen?” Då visade denna unga syster dem sitt halsband. Den hade ett litet skrin i form av ett hjärta. Hon öppnade det lilla skrinet och tog ut ett papper. ”Detta är min hemlighet, denna bibelvers i Petrus brev: ”honom älskar ni utan att ha sett honom” (1 Pet 1:8).

Folk i allmänhet lever efter vad de ser med ögonen, men de vet inte vad som kommer att ske i framtiden, nästa år. Det gör dem oroliga och missnöjda. Men kristna är de mest nöjda personerna på jorden, för de tar varje steg under Herrens ledning. De behöver inte veta vad som väntar dem, de ber endast att Herren leder dem.

## Förbannelsen når Israel

Abrahams liv lär oss många dyrbara läxor. Varför finns den dubbla kallelsen ”Abraham, Abraham”? Varför finns det sju dubbla kallelserna i Bibeln? ”Abraham, Abraham”, ”Jakob, Jakob”, ”Mose, Mose”, ”Samuel, Samuel”, ”Marta, Marta”, ”Simon, Simon”, och ”Saul, Saul”? Varför börjar dessa kallelser med Abraham? Varför ”Abraham, Abraham!”? Bröder och systrar, när den Helige Ande uppenbarar orsaken till det ser vi vilken underbar vishet som ligger bakom. Gud gav ett land som arv till Abraham, och det landet finns på kartan. Det är dagens Israel. Innan det landet förbannades var det faktiskt ett land som flödade över av mjölk och honung; men senare, efter att israeliterna sade till Pilatus: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!” (Joh 19:6), kom en förbannelse

över det landet. Därför skulle du antagligen bli besviken om du besökte landet Israel i nutid. När vi läser Bibeln, tänker vi att Jordanfloden borde vara som Amazonfloden eller som Gula floden i Kina, eller också som Mississippifloden i USA. När vi läser att israeliterna skulle korsa Jordanfloden föreställer vi oss en spektakulär scen med en enorm mängd vatten som reser sig: ”det blev stående som en hög vall långt borta, uppe vid Adam (Josua 3:16). Men idag är scenen en annan. Jag har farit till Israel med några bröder och systrar och många av dem blev entusiastiska när de skulle korsa Jordanfloden: ”Till slut kommer vi göra vad Israels folk gjorde”. Men när guiden sa: ”Var nu uppmärksamma, för snart kommer vi att passera över Jordanfloden” och alla tittade uppmärksamt, men blev mycket besvikna. Dagens Jordan är inte som Amazonfloden. Den är bara fem-sex meter bred, dess vatten är gult och är fullt av jord.

I början var det däremot inte så. Gud sade att han skulle ge Israels barn ett land som flödade av mjölk och honung. Men varför är landet nu som en öken? Just för att de sade: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!” och ”Må hans blod komma över oss och våra barn!” (Matt 27:25). Därför blev det landet ödelagt. Under flera hundra år kom det inte vårregn eller höstregn. Ursprungligen var Jordanfloden en bred och stor flod, men mängden sand började att öka och floden började att räta ut sig, eftersom det inte regnade. Regnet är starkt förknippat med träden. Vi minns att Herren



förbannade fikonträdet som torkade ut (Matt 21:19). Det är en bild på förstörelsen som judarna led år 70 e.Kr., som vi nämnde i förra kapitlet. Vid det tillfället skar romarna ned alla träd på Olivberget för att invadera Jerusalem. På så vis sattes ekologin i regionen i obalans.

Fler händelser inträffade därefter. När turkarna invaderade Israel, gavs ett mycket lustigt förslag. Av israeliterna som fortfarande befanns sig i landet, begärdes det ut skatt på hus och gods. Men de beslöt också att begära skatt på alla träd som fanns på judarnas mark. Och det var en mycket hög skatt. Hur löste israeliterna det? De skar ned alla träden! Förbannelsen kunde inte bli större. När hela landet blev förbannat, var det inte längre möjligt att se landet som flödar av mjölk och honung. Men Herren sade att fikonträdet en dag skulle knoppa (Lukas 21:29, 30). Det hände i maj 1948 när israeliterna till slut började att återvända till sitt hemland. Sedan dess har de återigen fått vårregn och höstregn. Vid ett besök i Israel skulle du se vad som finns profeterat i Bibeln: många karga områden har blivit odlingsbara. När man åker till Israel är det omöjligt att inte beundra israeliterna. Döda havet är den lägsta regionen på jorden. I den finns inget liv, för dess salthalt är tio gånger högre än Medelhavets. Därför är det möjligt att flyta i Döda havets vatten och samtidigt läsa Bibeln! Landskapet runtomkring är däremot öde, det är den öknen som Bibeln talar om. Men i närliggande

regioner, kan man hitta många gårdar<sup>8</sup>. Strikt sagt skulle de gårdarna inte kunna producera någon frukt eller vete, på grund av torkan i regionen. Men när den bibliska profetian uppfylldes, när israeliterna återvände till sitt hemland, blev många ofruktbara områden till goda odlingsmarker (jmf Jesaja 51:3). Så landet som Gud gav åt Abraham en gång i tiden är inte alls likt det vi ser idag, och Jordanfloden i Bibeln är inte alls lik den vi ser idag.

Hela det landet var under förbannelse. När Herren Jesus sade: ”Gud kan från dessa stenar uppväcka barn åt Abraham” (Matt 3:9), pekade han säkert på stenarna som återfinns över allt i Israel. Det är resultatet av att landet lidit av förbannelse. Det utbröt jordbävningar, som ”förstörde” jorden, och vulkaniska utbrott som förde fram stora mängder stenar. Landet som Gud gav Abraham var inte så. På den tiden tog de utsända spejarna frukter därifrån och det mest spektakulära var en druvklase som krävde två män för att bäras (4 Mos 13:23). Idag kan vilket barn som helst bära en druvklase från den regionen med en hand. Det var ett land som flödade av mjölk och honung.

**Hela den himmelska välsignelsen tillhör församlingen**

Det var det landet som Gud lovade åt Abraham och hans efterkommande. Landet som gavs åt

---

<sup>8</sup> Kibbutzer.

Abraham är en fysisk plats som finns på planeten jorden. Det är omnämnt i hednafolkens historia och det blev givet av Gud till Abrahams jordiska avkomlingar. Men när vi läser Bibeln uppmärksamt, ser vi att det landet också är givet till oss kristna, vi, som också är Abrahams avkomlingar. Vad som sägs om israeliterna är fysiskt, jordiskt, materiellt, medan det som sägs om oss är himmelskt. För israeliterna representerar landet jordisk välsignelse, för oss himmelsk välsignelse. Vi kan inte få landet Israel, men Gud gav oss det verkligt goda landet Kanaan. Med det menas det eviga livet, Kristi liv, som tas emot när vi tror på honom. Vem känner hur rikt Kristus liv är? Kristi liv inom oss bör växa till mognad, och mognaden är just vad landet Kanaan representerar.

Enkelt sagt är Kristus det goda landet Kanaan som vi fått. Det är Herren som vi tagit emot och som vi tror på. Bibeln använder uttrycket ”landet som flödar av mjölk och honung” för att definiera det. Vad betyder det? Mjölk är det bästa från djurriket, och honungen representerar det bästa från växtriket. Slår vi ihop dem får vi det bästa, essensen av livet. Kristus är essensen av livet – han är det sanna livet, han är vårt liv (Joh 11:25, Kol 3:4).

Paulus säger att Gud, i Kristus, har gett oss all den himmelska världens andliga välsignelse (Ef 1:3), för när Abraham såg upp mot himlen och räknade stjärnorna, så var det oss han räknade, oss kristna, hans himmelska avkomlingar. Hela den

himmelska världens välsignelse tillhör Församlingen, medan hela den jordiska välsignelsen tillhör israeliterna. Det är sagt att om man delar upp jordens hela rikedom i tre delar, tillhör en av dem judarna. Judarna äger stora industrier för läsk och för underhållning och de utgör den största populationen av några av världens mest betydelsefulla städer. De är de bästa eleverna i New York och är de som tagit emot flest nobelpris. Det finns ingen chans att mäta sig med dem. Även om de har gått igenom 1800 år av försakingring i världen utan hemland har de etablerade ett stort imperium. Därför hatade Hitler dem. På den tiden uppnådde inte judarna tre procent av jordens befolkning men de ägde tio procent av alla rikedomar. Gud har för länge sedan bestämt att all jordisk välsignelse ska tillhöra dem, medan all himmelsk välsignelse ska tillhöra oss. Så, även om vi skulle vara fattiga i fråga om det materiella, kan vi gå till Herren och få tröst av honom. Han torkar våra tårar.

### Att bo i tält

Låt oss läsa Hebreerbrevet 11:8,9: ”I tron lydde Abraham när han blev kallad att dra ut till det land som han skulle få i arv, och han begav sig i väg utan att veta vart han skulle komma. I tron levde han som främling i det utlovade landet. Han bodde i tält tillsammans med Isak och Jakob, som var medarvingar till samma löfte.” Det faktum att Abraham var i Kanaans land är underbart, i landet

dit Gud befallt honom att gå, landet som han blivit utlovat. Men landet var inte hans. Han blev pilgrim i det förlovade landet. Om Gud hade givit honom löfteslandet borde landet tillhöra honom, han borde vara herre över löfteslandet. Det är motsägelsefullt men representerar vår erfarenhet.

Abraham var en pilgrim i Kanaan. Han vallfärdade i ett land som till synes var honom främmande, till synes, för å ena sidan hade Gud gett honom landet, å andra sidan tillhörde det inte honom. Är det inte underbart? Hebreerbrevet berättar för oss på ett tydligt sätt om Abrahams liv. Där står det att han bodde i tält. Det visar att han levde ett liv som pilgrim och som främling. För oss är världen, medan vi lever, en väg, och när vi dör, en grav. Vad betyder det?

Ända fram till sin död hade Abraham inte fått landet, men när hans hustru Sara dog, insisterade han på att köpa ett stycke jord för att begrava henne. Där begravdes senare också Isak och hans fru, Jakob med flera. När vi läser historien om Abrahams liv, ser vi att Gud gav honom det landet, men fram till hans död var endast ett jordstycke av landet hans: det jordstycke som han blev begravd i. Betydelsen av detta är att denna värld, medan vi lever, enbart är en väg, som vi ser att det var för Abraham. Han bodde i tält och levde på ena platsen efter den andra. Men när vi dör, är denna jord en grav, liksom det var för Abraham. Bröder och systrar, det är vårt kännetecken. Vi är pilgrimer här på jorden. Vi bor på jorden i tält; idag bor vi här,

imorgon flyttar vi vårt tält till en ny plats. Vårt hem är varsomhelst och ingenstans.

Nyligen räknade min fru och jag hur många gånger vi flyttat under livets gång. Var är trots allt vårt hem? Min fru har ett mycket gott minne och sa till mig att vi totalt har flyttat trettio gånger. Så var är vårt hem? Vårt hem är varsomhelst och ingenstans. Så levde Abraham.

Många gånger lägger vi vikt vid värdsliga rikedomar, som om vi skulle bo här för evigt. Bibeln säger att rikedomar är osäkra (1 Tim 6:17). Minns ni när det här i Brasilien, för en tid sedan, var en allvarlig finanskris? Dollarn, som innan krisen var likställd den brasilianska realen, blev på kort tid värd det dubbla. Det var en plötslig kris. Vi vet inte hur det blir i framtiden. Därför vill Herren att vi minns att vi bor i tält och att vårt bankkonto alltid är i himlarna. En vis person samlar inte rikedomar på jorden. Självklart behöver vi arbeta för att överleva, men det borde endast vara för vårt uppehälle, medan vi ”lever i tält”. Det är vad Abrahams liv lär oss.

Det var inte bara Abraham som bodde i tält, utan också Isak och Jakob. Historien om dessa tre patriarker är beundransvärd! De fick den del av landet som Gud hade gett dem. Efter att Israels folk hade gått genom öknen och gick in i Kanaans land, vet vi att landet under Josuas dagar blev uppdelat mellan de tolv stammarna. Det gick 430 år mellan Abraham och Josua men Guds ord uppfylldes helt

och fullt. Landet var slutligen i israeliternas händer. Till slut tillhörde det Abrahams avkomlingar, Isaks avkomlingar, Jakobs avkomlingar. Gud hade gett dem landet.

Abraham födde Isak genom Sara och Ismael genom Hagar. Ismael är arabernas förfader. Det är förunderligt att Gud gav Kannans land åt Isaks avkomlingar, men att han också tydligt förberedde platsen för araberna att bo på. Isak fick två söner: Esau och Jakob. Kom ihåg att landet gavs åt Jakob och inte åt Esaus barn. Esaus arv är Edom (1 Mos 36:1) vars mark sträcker sig från Döda havets södra sida hela vägen till Röda havets bergsområde (vilket var området där Job levde). Gud gav det landet åt Esau. När Esau föddes var hans kropp fullständigt hårig och han tyckte om linssoffa, som har en röd färg. Därför kallar Bibeln honom för Edom, som betyder ”röd”. I Edoms land, finns ett berg som kallas Seir, vilket betyder ”hårig”. Ifall du går upp på en hög plats och ser berget Seir på avstånd ser det ut som att det är fullt av hår. Varför? På grund av vulkaniska utbrott som spridit ut många svarta stenar och som orsakat sprickbildning, vilka ser ut som hår. Besöker man regionen förstår man omedelbart att det är landet som blev givet åt Edom (se 5 Mos 2:4,5). Bibeln säger att Israels folk började att irra omkring i öknen efter att ha passerat förbi berget Seir (5 Mos 2:1). Faktum är att den bergsbygden ger intrycket av att vara en plats som man går in i men som man inte lyckas gå ut ur. Där finns många rödaktiga

stenar. I den regionen finns en stad vid namnet Petra där allt är i färgen röd-rosa. Röda havet har fått sitt namn på grund av stenar med den färgen. Så Gud gav Edom, det är Esau, hela det landet, men åt Jakobs barn gav han Kanaans land.

Det är mycket tydligt i Bibeln att Kanaans land blev givet åt Abrahams, Isaks, och Jakobs avkomlingar. Bibeln säger att Gud är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Den Helige Ande vill att vi ser ytterligare en sak: det var inte bara Abraham som var en pilgrim, utan även Isak och Jakob var det. Det var inte bara Abraham som bodde i tält, utan Isak och Jakob gjorde det också. Hebreerbrevet 11:13 säger: ”I tron dog alla dessa”. Vilka är ”dessa”? Läser vi versens sammanhang ser vi att det är Abraham, Isak och Jakob. ”I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat” – yttrandet som följer är underbart – ”men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden”. Vilket är Abrahams, Isaks och Jakobs kännetecken? Medan de levde fick de inte det förlovade landet. Men deras barn, deras efterkommande fick det. För sina efterkommande var Kanaan faktiskt ett land, medan det för Abraham, Isak och Jakob var ett utlovat land. När de dog, dog de i tron och fick inte det som var utlovat. De fick inte det fysiska löfteslandet. De skulle få det, men vad Abraham, Isak och Jakob fick är något annorlunda än vad deras efterkommande fick. Det står fast att Gud sade att han skulle ge dem landet. Denna plats på



jorden var utlovat till Abrahams, Isaks och Jakobs efterkommande, men historien om dessa tre sträcker sig bortom det.

Versen säger oss att de inte fick det som var utlovat ”men de såg det i fjärran och hälsade det, och bekände sig vara främlingar och gäster på jorden”. Det var inte deras efterkommande utan Abraham, Isak och Jakob som längtade, inte efter landet Kanaan, men ”ett bättre hemland, det himmelska” (v. 16). Är det inte underbart? Deras efterkommande fick landet, men Abraham, Isak och Jakob dog i tron, i längtan efter ett himmelskt land. ”Därför blygs inte Gud för att kallas deras Gud.” Därför blev Gud kallad Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. ”Abrahams, Isaks och Jakobs Gud” är ett väldigt viktigt uttryck i Bibeln. Varför blygs inte Gud för att kallas deras Gud? Därför att de hade tro och en bättre längtan. Abrahams, Isaks och Jakobs Gud hade ställt i ordning en himmelsk stad åt dem, ett himmelskt hemland. Landet som Gud hade utlovat dem är ett himmelskt löftesland. Gud själv hade ”ställt i ordning en stad åt dem”.

Vi återgår till Hebréerbrevet 11:10 ”Ty han väntade på staden med de fasta grundvalarna, vars byggmästare och skapare är Gud” [Svenska 1917]. Det är Abraham versen talar om. Vad underbart! Abraham bodde i tält, men hans hjärta var vänt åt himlen, för han väntade på ”staden med de fasta grundvalar för vilken Gud är arkitekt och skapare”. Byggmästare betyder att Gud har utformat och designat den; skapare betyder att han bygger efter

sin design. Vad tog Abraham emot? Även om han bodde i tält, väntade han på en himmelsk stad. Det handlar inte om det Jerusalem som finns på kartan. Det är inte den staden, den som finns skildrad i historien, som Abrahams, Isaks och Jakobs efterkommande fick. Vi vet vilken stad det är. När vi kommer till Bibelns två sista kapitel uppenbaras det Nya Jerusalem för oss, den stad som Abraham väntade på; den stad som har fasta grundvalar och en grund av tolv ädelstenar. Abraham väntade på den staden. Den som Gud själv hade ställt i ordning, som han själv både hade format och byggt.

## Guds verk

Om vi idag frågar oss vad Guds verk är så behöver vi känna till att han har ett evigt syfte, ett unikt verk som han utför: Åt pilgrimerna på jorden, för de som bor i tält, ställer han i ordningen en stad med fasta grundvalar, vilken han själv formar och skapar. Det finns en dåtida evighet och en framtida evighet. Mellan dessa två evigheter har vi tiden. Under den tiden har Gud arbetat och arbetat, tills han sände sin Son till jorden. Jesus sade: ”Jerusalem, Jerusalem, hur ofta har jag inte velat samla dina barn”. Varför samla dem? Det är som att Herren säger till judarna att de antog att Jerusalem var allt som Gud hade för dem, men att de behövde veta att den staden endast är fysisk och jordisk. Men Gud fortsätter att arbeta, för han vill förvandla det jordiska till något himmelskt, det förgängliga till något evigt, det ogenomskinliga till

något genomskinligt, vanära till härlighet. Herren blev inte bara korsfäst för oss, utan hans fulla syfte är att fullborda Guds vilja: att ställa i ordning det Nya Jerusalem, tills alla som väntar på den staden har del i den. Älskade bröder och systrar, Guds verk idag är att bygga det Nya Jerusalem.

Varför grät Herren över Jerusalem? Faktum är att Gud gav Jerusalem åt israeliterna. Han sade att det var den stora Konungens stad. Gud själv säger i sitt Ord, att han utvalt Sion till sin vilostad och boning (Ps 132:13). Gud gav Jerusalem åt israeliterna, men de såg endast det jordiska. Det liknar folk idag som talar om Församlingen och säger att man kan öppna en fabrik, öppna en skola och att man kan öppna en församling. Det är ett världsligt och jordiskt synsätt. Ifall vi talar om Församlingen på det här viset, är vi precis som israeliterna. De var mycket nöjda med Jerusalem, de kallade den för den Eviga staden, Guds heliga boning. De förblindades; även om det såg sig vara renläriga, glömde de att det jordiska Jerusalem inte är det slutgiltiga målet, utan endast ett steg på vägen, en symbol.

Idag vill Gud ge oss himmelsk välsignelse. Det betyder inte att han inte ger oss jordiska välsignelser, men för oss är inte den jordiska välsignelsen det slutliga målet, syftet, som det var för israeliterna. Vi bör veta att den himmelska välsignelsen är viktigast. Den är det slutliga syftet. Men sorgligt nog blir vi ofta, likt israeliterna, nöjda när vi får lite jordisk välsignelse. När våra affärer

går bra, till exempel, vittnar vi om hur det var Herren som gav oss allt och att om det inte vore för hans välsignelse så skulle inget vara möjligt. Vi säger att vår bil och vårt hus tillhör honom, men utan att vi märker det blev allt det där i själva verket vår värld.

Herren Jesus ropade: ”Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem jag sänder till dig! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, som hönan sina kycklingar”. Det är som att Herren säger: ”Ni är väldigt nöjda över detta ert hus, men det är inte min boning! Det Nya Jerusalem är min boning!” Därför säger Herren: ”Se, *ert* hus kommer att lämnas öde”.

I Uppenbarelseboken ser vi tydligt att det Nya Jerusalem är staden som Abraham väntade på. Uppenbarandet av den staden är uppfyllelsen av hans längtan, hans dröm. Glöm inte att Abraham faktiskt såg staden. De ”dog i tron”, men Bibeln tillägger att de från fjärran såg den stad som var byggd av Gud – det Nya Jerusalem är synen som Abraham, Isak och Jakob såg. De fick inte det jordiska Jerusalem, men de fick det himmelska Jerusalem. Därför liknar vi Abraham, Isak och Jakob. Därför fastställer Bibeln att vi i himmelriket får en plats vid bordet tillsammans med Abraham, Isak och Jakob. De väntade på det Nya Jerusalem, och det gör vi också.

Abraham hade en viktig erfarenhet. Inombords såg han det himmelska Jerusalem. Den synen var

väldigt betydelsefull för honom, för när han såg den, tog han med glädje emot vad som låg framför honom. Så kunde han betala vilket pris som helst, för han levde för det syftet.

## Från Abraham till Jerusalem

Bröder och systrar, det finns därför en koppling mellan Abraham och Jerusalem och han hälsade denna himmelska verklighet med glädje. Därför kan vi säga att Herrens rop över ”Jerusalem, Jerusalem” börjar med ” Abraham, Abraham”. Med andra ord: för att förstå den fulla verkligheten av Jerusalem behöver vi följa den väg som Herren utstakat, vägen som har sin början i Abrahams kallelse. Även om Gud gav löftelandet åt Abraham och hans efterkommande fick han, Isak och Jakob samma löfte som vi fått: ett himmelskt hemland, en himmelsk stad. De såg den i hjärtat, i fjärran, och hälsade det. Enligt en annan översättning så ”tog de emot det med glädje”.

Även om de levde i öknen, även om de bodde i tält och inte i kungliga palats, hälsade de det från fjärran, och väntade på staden med de fasta grundvalarna. De hade ett syfte, deras liv på jorden hade en mening. Vet du varför du lever?

Vid ett tillfälle arbetade min fru på en fabrik för leksaker i New York. Hon hade en kollega som tyckte mycket om bilar och köpte alltid den lyxigaste Cadillacen. En dag kom kvinnan till jobbet i en mycket vacker bil. Min fru frågade

därför henne: ”Varför kämpar du så hårt på jobbet?”. Hon svarade: ”det här är resultatet av mina ansträngningar: jag kan köpa en vacker bil”. Och min fru fortsatte att samtala med henne, och frågade henne om syftet med hennes arbete var att köpa en vacker bil, och hon svarade ja. ”Och varför vill du köpa en vacker bil?” Kollegans svar var: ”För då kan jag komma och arbeta”. I slutändan, köper du bilen för att åka till jobbet eller jobbar du för att köpa en bil? Äter vi för att leva, eller lever vi för att äta? Ifall vi lever för att äta, varför blir vi kränkta när andra kallar oss för frossare? Ifall vi äter för att leva, varför lever vi? Det illustrerar på ett enkelt sätt att vårt liv behöver ha ett större syfte, ett högre syfte.

Abraham, Isak, och Jakob hade himmelsk uppenbarelse – de såg det Nya Jerusalem i fjärran. I Bibeln har vi därmed två släktled. Det ena representeras av dessa tre män. De ser det himmelska. Det andra representeras av deras efterkommande. De ser endast det som hör jorden till. De som tillhör det första ledet är de som längtar, de som ser i fjärran, de som hälsar och väntar på löftet. Himmels Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, utför sin del: att forma, förbereda och bygga staden. I slutet av Uppenbarelseboken ser vi slutligen Guds verk fullbordat. Halleluja!

### Att leva av tro

Hebréerbrevet 11 säger att Abraham levde av tro. Vad är då ett liv i tro egentligen? Jag ska

förklara det på ett enkelt sätt. Vi kan till exempel gå till vår himmelske Far för att be honom om ett armbandsur. Vi ber i en, två dagar, och på tredje dagen besvarar Gud vår bön och vi får ett armbandsur. De finns de som förstår trons liv på det sättet: å ena sidan ber vi, å andra sidan svarar Gud. Men är det verkligen det som Bibeln kallar för att leva av tro? Om vi använder oss av samma enkla exempel, konstaterar vi att det genuina livet i tro inkluderar en tredje punkt: att Gud talar. Innan vi fick klockan, sade Gud att vi skulle få den och vi håller fast vid det ordet. När vi läser Guds Ord ger han oss ett mycket tydligt ord, ett löfte om den där klockan. Så beder vi den första dagen, och på tredje dagen är vår bön besvarad, men den andra dagen, innan vi fått klockan, har Herren sagt att han ska ge den, och därför tror vi.

Tro är alltså inte ett vågspel, tro är inte hopp, det är inte en möjlighet; tro är Herrens ord till oss, som lovar oss, garanterar oss något. Med det ordet ser vi i fjärran och hälsar löftet. Vi fortsätter då inte att fråga eller be utan vi börjar istället att lova och tacka Herren, framtill den dag då vi får det han utlovade. Från det att vi fått Herrens ord har vi klockan. Trons vandring är tiden från det att vi fått ordet utan att ha klockan till dess att vi har klockan.

Ett annat enkelt exempel: tro är inte hoppet att bli helad. Det finns de som hoppas på det sättet och säger: ”Gud kommer säkerligen att hela mig”. Det är ett personligt hopp, men hopp är inte tro. Tro gör du efter att ha bett och Herren en dag säger till dig

att han skall hela din kropp; även om du i den stunden mäter din temperatur och den fortfarande är 40 grader och du fortfarande känner dig dålig. Du har ju fått Herrens ord. Du tror på det, du ser det i fjärran och hälsar det som Herren har lovat att ge dig. Det är tro.

Israeliterna som hade fått ett ord från Gud kunde korsa Röda Havet och gå upp på andra sidan. Den egyptiska hären som förföljde dem gick också de ner i Röda havet men drunknade, eftersom de inte hade Guds ord. På samma sätt är det ifall vi är sjuka och får ett ord från Herren om helande: Vi reser oss upp. Men utan ett ord från Herren förblir vi till sängs. De finns de som vill hjälpa Gud med sina egna verk och ansträngningar. De säger: ”Gud måste bota mig”, så de gör en ansträngning att resa sig. Resultatet blir att de på nytt faller. Abraham är trons fader, och vårt liv är ett trons liv. Det betyder att Herrens ord ger oss en garanti redan innan vi tar emot klockan. Vi har visshet om att han redan har hört vår bön och därför prisar vi honom.

Abraham, Isak och Jakob längtade efter en stad och väntade på den, ty Gud hade lovat dem den. Gud hade sagt åt Abraham att han till och med skulle giva honom landet Kanaan och att han skulle göra honom till ett stort folk (1 Mos 12:2), och Jerusalem kom att bli det folkets huvudstad. Gud utlovade Jerusalem åt Abraham långt innan Israels folk erövrade den. Men han dog i tro, och även om han inte fick ta emot arvet såg han det och hälsade det.



Jag vill ställa en fråga: vid vilket tillfälle i Abrahams historia såg han Jerusalem? Enligt Hebreerbrevet såg han det i fjärran och hälsade det. Men vid vilken tidpunkt i hans liv gav Gud honom den uppenbarelsen? Från vilken stund, efter det att han började leva i tält, väntade han på staden med grundvalarna? Vi skall studera detta i nästa kapitel. Det är viktigt att detta faktum blir tydligt för att förstå betydelsen av den dubbla kallelsen "Abraham, Abraham". Gud kallade inte enbart Abraham, utan också mig och dig. Han vill samla Abraham, Jakob, Samuel, Mose, Marta, Simon och Saul. Herren vill samla dem under sina vingar. Låt oss därför säga till Herren "Vi vill det". Innan vi kan förstå betydelsen av "Jerusalem, Jerusalem", behöver vi först höra Herren tala till oss om "Abraham, Abraham".

Låt oss be: *"Herre, vi tackar dig. Än en gång lägger vi dessa ord i Dina händer. Må du öppna våra ögon så att vi uppfattar din gråt. Vi vill höra när du kallar "Abraham, Abraham". Vi bekänner för dig att inte bara du vill samla oss, vi vill det också. I vår älskade Herre Jesu Kristi namn, Amen.*

### Kapitel 3: Den himmelska synen

1 Mos 14:1–5, 9b-16 *Vid den tiden då Amrafel var kung i Sinar, Arjjok kung i Ellasar, Kedorlaomer kung i Elam och Tidal kung i Gojim, förde dessa kungar krig mot Bera, kungen i Sodom, Birsa, kungen i Gomorra, Sinab, kungen i Adma, Semeber, kungen i Sebojim, och kungen i Bela, det vill säga Soar. Alla dessa förenade sig och tågade mot Siddimsdalen där Döda havet nu är. I tolv år hade de varit under Kedorlaomer men under det trettonde året hade de gjort uppror. Under de fjortonde året kom Kedorlaomer tillsammans med de kungar som var på hans sida (...) fyra kungar mot de fem. Men Siddimsdalen var full av jordbecksgropar. Kungarna i Sodom och Gomorra flydde och föll då i dessa. De övriga flydde till bergsbygden. Så tog man all egendom och alla livsmedel som fanns i Sodom och Gomorra och tågade bort. De tog också med sig Abrams brorson Lot och allt han ägde. Han bodde ju i Sodom. Men en som lyckats fly kom och berättade detta för Abram, hebréen. Han bodde vid den terebintlund som tillhörde amoreen Mamre, Eskols och Aners bror, och de var i förbund med Abram. Då Abram hörde att hans släkting hade tagits tillfånga, lät han sina mest betrodda män rycka ut, trehundraarton män som var födda i hans hus, och de förföljde fienderna ända till Dan. Han fördelade sitt folk och överföll dem med sina tjänare om natten, slog dem och förföljde dem ända till Hoba norr om Damaskus och tog tillbaka all egendom.*

*sin släkting Lot och hans ägodelar tog han också tillbaka, liksom kvinnorna och det övriga folket.*

*1 Mos 15:1, 4–6 Därefter kom HERRENS ord till Abram i en syn. Han sade: ”Frukta inte, Abram. Jag är din sköld. Din lön skall bli mycket stor (...) Men HERRENS ord kom till honom: ”Denne skall inte ärva dig, utan en som kommer från din egen kropp skall bli din arvinge” Sedan förde han honom ut och sade: ”Se upp mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem”, och han sade till honom: ”Så skall din avkomma bli”. Och Abram trodde på HERREN, och han räknade honom det till rättfärdighet.”*

I detta kapitel kommer vi att fortsätta att tala om Abrahams dubbla kallelse. I det förra kapitlet såg vi att den dubbla kallelsen innebar en stor förändring i Abrahams liv. Han var den första hebrén. Han korsade floden (vilket är vad ordet hebré betyder) Euftrat, öster ifrån där det antika babyloniska riket låg. Han bodde där i staden Ur. I början kände han inte Gud, för Babylon var en plats full av avgudar. Han hade aldrig föreställts sig en enda och sann Gud. Men en dag visade sig Gud, härlighetens Gud, Gud som hade skapat universum, och ett nytt kapitel började i hans liv.

Abraham lydde Guds ord och flyttade från den östra sidan av floden Euftrat till det goda landet Kanaan, ett land som var helt okänt för honom. Han var fäst vid Babylon där han hade levt i mer än 70 år, men Gud sade åt honom att bege sig till en

okänd plats. Trots att Abraham inte visste vart han var på väg, så lovade Gud att ge honom ett land, Kanaans land, det utlovade landet, landet som flyter av mjölk och honung, vars frukt är mycket rik, vars druvklasar krävde två personer för att bära. Detta är det land som återfinns på kartan, landet där många historiska händelser har utspelat sig.

Bibeln kallar landet för det utlovade landet (Hebr 11:9) och det blev givet åt Abraham och hans efterkommande. Men Hebreerbrevet berättar att Abraham, hans son Isak och hans barnbarn Jakob bodde i tält. Det visar att de var främlingar, pilgrimer. Gud gav dem det goda, utlovade landet. Då borde de ha varit landets herrar. Men istället var de pilgrimer ända till sin död. Det var inte förrän cirka 400 år efter Abraham som hans efterkommande fick landet. Därför var landet endast ett löfte för Abraham, Isak och Jakob; de dog i tro. Men Bibeln berättar att de såg löftena i fjärran och hälsade det (v.13). Även om de bodde i tält, längtade deras hjärtan efter en stad, en himmelsk stad, formad och skapad av Gud (v.10). Från dessa tre personers livsberättelser är det inte möjligt att förstå vilken stad det var, men efter att ha läst hela Bibeln, som uppenbarar slutet av universums historia i Uppenbarelseboken, ser vi en stad komma ned från himlen vars grundstenar utgörs av tolv ädelstenar (21:10, 14, 19, 20). Detta är den staden som Abraham längtade efter, och det är också den staden som vi längtar efter.

Vi som har blivit återlösta av nåd, vi som blivit frälsta, ska aldrig dö. Vi skall inte nedstiga i dödsriket, utan istället ska vi komma till himmelen, till paradiset. Folk säger ofta att vi ska fara upp till himlen. Men i själva verket, enligt den mer korrekta uppenbarelsen i Bibeln, ska paradiset en dag komma ned från himlen. Vi behöver inte anstränga oss för att komma till himlen, för allt har blivit oss givet av Gud genom nåd. Slutligen ska vi se det Nya Jerusalem komma ned från himlen. Denna stad omfattar alla benådade, de frälsta i Nya testamenten, så väl som alla heliga i Gamla testamentet.

På så vis tog Abraham, Isak och Jakob på ett sätt emot löftet om en stad. Men inte en jordisk stad, utan en himmelsk som de såg i fjärran, i framtiden, och hälsade. Den blev deras mål, och i det avseendet är de helt och hållet lika oss.

## Rättfärdiggörelse

Som vi redan har sett, har Abraham två olika sorters avkomlingar: de jordiska, vilka är israeliterna, och de himmelska, vilka är de kristna, Församlingen. Gud gav det fysiska landet åt Abraham, ett land som återfinns på kartan, men som för oss representerar den himmelska välsignelsen, evangeliets kraft, Kristi outgrundliga rikedom, det kristna livets mognad och fullheten av Kristi liv. Paulus refererar till detta och säger att vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader (...) har

välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse (Ef 1:3).

Israeliterna hade ett utlovat land och det har vi också. Deras var jordiskt, vårt är himmelskt. Gud lovade att ge riket åt Abraham och hans avkomma. Var någonstans var det rikets tron etablerad? Vi vet att Jerusalem är Israels huvudstad, en stad på jorden, men huvudstaden i Guds rike ska vara det Jerusalem som kommer ned från himlen. Vid ett tillfälle sade vår Herre: ”Min Fader verkar ännu i denna stund. Så verkar även jag” (Joh 5:17). Vad är det vår Herre och hans Far gör? De bygger det nya Jerusalem.

När Jesus var på jorden grät han över Jerusalem. Han ville samla Jerusalems barn under sina vingar för att förvandla det jordiska till något himmelskt, men de ville inte. Istället sade de: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!” och förkastade på det sättet Guds frälsning helt och hållet. Därför vann de endast det som hör till det jordiska. Men Gud vare tack, när vi mottog nåd och frälsning, förvandlades vi till Guds himmelska folk och mottog den himmelska välsignelsen. Alltsedan frälsningen påbörjade Gud ett arbete i oss, och resultatet av det arbetet blir det himmelska Jerusalem. Snart vill vi det som Herren Jesus vill. Vi ville ta emot honom som Herre och Frälsare, och då samlar han oss under sina vingar. Med vilket syfte? För att arbeta i oss tills att det Nya Jerusalem kommer ned från himlen.

Abraham såg den staden trots att han bodde i tält. Trots att han levde ett liv som pilgrim var hans hjärta riktat mot himlen. När den staden, med de fasta grundvalarna kommer ned från himlen, kommer Abrahams dröm att bli verklighet. Därför frågade vi oss i slutet av föregående kapitel: vid vilket tillfälle i Abrahams liv såg han det Nya Jerusalem?

När Gud kallade Abraham för att lämna det kaldeiska Ur befallde han honom: ”Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig (1 Mos 12:1). Abraham såg Härlighetens Gud och han såg också avgudarnas vidriighet. Det fanns inte längre något i det landet att längta tillbaka till. Till slut fann han sanningen och kunde därför offra allt, lämna allt bakom sig och följa Gud. Abraham är verkligen en troshjälte. Det är svårt för en person vid omkring 75 års ålder att flytta, men på grund av Guds härliga kallelse, trots att han redan började närma sig det mänskliga livets solnedgång, följde han vår Gud i tro och vandrande på hans väg. Det är uppenbart att den vägen kräver lydnad. Gud sade åt honom att lämna sitt land, sin släkt och sin fars hus. Det visar att den väg han valde att gå inte var lätt.

Abraham hade upplevt 75 höstar och vårar och bör ha haft en djup kännedom om det mänskliga livet. Han lydde verkligen Gud, men om vi läser Bibeln noggrant, ser vi att han bara gjorde det delvis. Gud sade: ”Gå ut ur ditt land” och det gjorde han. Men han var också tillsagd att ”Gå ut ur

[...] din fars hus”. Men Bibeln berättar att han tog med sig sin far. Gud sade till honom: ”Gå ut [...] från din släkt”, men han tog också med sig sin brorson Lot. På grund av att han tog med sig sin far blev hans resa hindrad. Det var antagligen på grund av hans far som de inte kunde fortsätta när de nådde Haran. Vi vet inte hur långt tid de blev kvar där. Om Abraham var 75 år, så var hans far mycket äldre, och därför kunde de inte slutföra resan. De hade nått en plats som kallades Haran, i södra Turkiet, i ett område som idag är beläget norr om Syrien. Där blev de kvar en tid vars längd Bibeln inte talar om exakt, tills att Gud kallade honom på nytt.

På detta sätt, får vi veta att Abraham inte lydde fullständigt, utan tog med sig sin far. Och Gud hade tålamod att vänta på att hans far skulle dö. Då kom Abraham ihåg att den plats som Gud hade visat honom och som hade utlovats till honom som arvedel inte var Haran utan Kanaans land. Därför stod han upp och fortsatte att vandra i riktning mot Kanaan. Emellertid tog han ännu med sig Lot, sin unga brorson.

Babylon och Kanaan är skilda från varandra av en stor öken, som var omöjligt att korsa tvärs över. De blev tvungna att vandra i riktning mot Turkiet, för att därefter gå söderut. De gick på så vis en lång omväg. Detta var inte en lätt väg för ungdomar, än mindre för en 75-åring som Abraham, eller för Sara, hans fru, som var 65 år vid den tiden. Denna långa resa var, utan tvivel, en trons vandring. De



visste inte vad morgondagen bar med sig eller vilken väg Gud skulle visa dem för fortsatt färd. Också landet som de var på väg till var okänt. Med bristande kännedom om så mycket måste de ha varit rädda. Kanske var det efter att ha beaktat sin ålder och resans svårigheter som Abraham beslöt sig för att ta med sig sin unga brorson. Jag kan tänka mig att vi alla skulle kunna predika för Abraham att ”Om Gud har kallat dig, kommer han att ansvara helt och fullt för dig. Lita helt på Gud, inte på Lot”. Det är lätt att säga så för vi är inte 75 år gamla.

Vi måste tänka på att Abraham var en gammal man. Det var inte lätt för honom att gå trons väg, utan barn och utan någon att sätta tillit till och med en så ny kunskap om den verkliga Guden. Fastän Gud hade sagt till Abraham: ”gå ut från din släkt” så anser jag att han lämnade majoriteten av sin släkt, men ändå behöll en koppling till dem genom Lot. Men Guds befallning till honom var mycket tydlig: ”gå ut från din släkt”. Må hända att Abraham hade sina behov, men han behövde växa, hans andliga liv behövde växa, hans tillit till Gud behövde växa. Färden från det kaldeiska Ur till Kanaan är den himmelska mönsterbilden för trons liv. Den visar att tron växer och behöver växa.

Jag minns att när min dotter ännu var en bebis, så vaknade hon om nätterna och började gråta, eftersom hon inte kände sig trygg. Då sökte hon efter något, och famlade hit och dit, tills hon hittade

en tygblöja<sup>9</sup> och så slutade hon att gråta eftersom tygblöjan representerade mamma och gav henne en känsla av trygghet. Varje gång hon började gråta gav vi henne därför i fortsättningen en tygblöja och så var problemet löst. Eftersom hon inte kände sig trygg gick hon runt med tygblöjan över allt som en snuttefilt. När vi läser första Moseboken kan vi säga att Abraham också bar med sig en snuttefilt. Lot var hans snuttefilt. Hur som helst, förr eller senare behövde Lot avlägsna sig. Utan att skiljas åt skulle Abraham inte kunna gå trons väg och hans tro skulle inte kunna växa.

Gud välsignade Abraham rikligen, och på grund av det fick Lot också mycket välsignelse. Lot representerar den där kristne som inte har en egen uppenbarelse. Han vandrar med andra kristna, han går med dem till konferenser och samlingar, och tar aldrig emot ljus direkt från Gud, utan tar endast emot ljus indirekt från andra. Abraham såg Guds löften, men det gjorde inte Lot. Han var däremot smart. Eftersom Abraham var välsignad, så följde han med honom.

Till en början vandrade farbror och brorson tillsammans, och mötte svårigheterna tillsammans. Men när båda två började få mycket ägodelar talar Bibeln om att landet inte kunde livnära dem (se 1 Mos 13:1–6). Tidigare var Kanaans land mycket

---

<sup>9</sup> På den tiden var blöjan av duk, samma material som mammas kjol. ~*Editora dos Classicos*

stort, eftersom de var nära varandra och älskade varandra. Lot kunde förlita sig på sin farbror och farbrodern kunde få hjälp av sin brorson. Men efter att båda hade blivit välsignade av Gud så blev det omöjligt för dem att fortsätta tillsammans. Så Abraham sade till Lot att det inte borde finnas tvister mellan dem, eftersom de var nära släktingar. Och han tillade ”Ligger inte hela landet öppet för dig? Skilj dig från mig. Vill du åt vänster så går jag åt höger, och vill du åt höger så går jag åt vänster”. (v.9) Det rätta skulle vara att den äldre fick tillåtelse att välja först, men Abraham överlät den rättigheten till Lot. Kanske hade vi i Lots ställe agerat med artighet och vänligt avisat det privilegiet, men det gjorde inte han. Han tog initiativet, såg landet och valde snabbt området söderut, som var likt Herrens lustgård (v. 10). Därför drog Abraham norrut.

Efter det förde Gud honom till bergstrakten och sade till honom: ”lyft din blick och se (...) mot norr och söder, mot öster och väster” (v. 14). Nu när Lot hade dragit sig bort, blev Abraham avvand. Att bli avvand är en smärtsam upplevelse, barnet gråter och modern med. Men hon ser att, efter att ha blivit avvand, så växer sonen. Således, Bröder och systrar, när Lot gick iväg, så avlägsnades Abrahams snuttefilt. Slutligen såg han landet som Gud hade gett honom. I Babylon hade han hört om det landet. När han nådde Sikem kom han till landet, men kände ännu inte landets omfång. Men nu såg han. Gud sade till honom: ”Bryt upp och

drag igenom landet i hela dess längd och bredd, ty åt dig skall jag ge det” (v.17). Och så flyttade han söderut och bosatte sig vid Hebron. Och vid den tiden skedde en mycket viktig händelse som är registrerad i första Moseboks fjortonde kapitel.

## Fyra kungar mot fem

Detta kapitel handlar om ett krig med fyra kungar mot fem. Man kan säga att dess proportioner motsvarade ett världskrig. De fem var kungar över städer i närheten av Döda havet, i Kanaan. De ingick en allians med varandra. Av dem var två mer betydelsefulla, nämligen kungarna över Sodom och över Gomorra. En av de fyra kungarna som de slogs emot var från Sinar, eller Sinear, vilket betyder Babylon (se 11:2, 9), Abrahams hemland. Denna armé kom alltså från den andra sidan av den stora floden Euftrat, från en avlägsen plats. En annan nation som ingick i alliansen mellan de fyra kungarna var Elam, vilket är dagens Iran. Förenklat är Sinar dagens Irak och Elam dagens Iran. Tillsammans med de andra två kungarna var de alla från andra sidan Euftrat.

Detta var det första stora kriget på jorden, där kungar från östern förenades. För att göra detta korsade de säkerligen Euftrat och nådde Damaskus, därefter drog de söderut, nedåt genom området öster om floden Jordan och nådde den Galileiska sjön, drog ned till Döda havet och fortsatte ända till Röda havet. Under sin framfart mötte de många fiender längs vägen. Denna information ges

underförstått genom namnen och de geografiska beskrivningarna i kapitel 14.

Alla nämnda platsnamn är från landet öster om Jordanfloden. Det är en mycket hög bergskedja som kallas Transjordaniens högland. Den börjar vid berget Hermon och fortsätter söderut. Under den långa färden som de fyra kungarna gjorde mötte de många fiender som blev besegrade – två av dessa fiender var jättar som Goliat. Det var alltså svåra strider. Med möda öppnade de alltså en väg och de fyra kungarna drog hela vägen ned till Röda havet för att till slut vika av och återvända mot Döda havet på Jordanflodens östra sida.

Därefter började de strida mot de fem kungarna. Stridsfältet låg i Kanaans land, i En-Gedi. En-Gedi är en oas öster om Döda havet och i närheten av den ligger Josafats dal. Vid beaktande av dessa fakta, måste vi alltid ha i åtanke att de fyra kungarna kom långväga ifrån och att de alltid varit segerrika i sina strider.

Vi behöver ha våra andliga ögon öppna när vi läser Bibeln, för detta kapitel är en nyckel till en passage i Uppenbarelseboken. Första Moseboks fjortonde kapitel är första gången det talas om ett världskrig i Bibeln och det sista som omnämns är slaget vid Harmagedon. Enligt Joel 3, ska slaget vid Armageddon vara under lång tid och det kommer att äga rum i Josafats dal. Vi får en förebild av detta i 1 Moseboken 14, med kungarna som kommer från andra sidan Euftrat och som gått hela vägen till

Josafats dal. Det är denna väg som Bibeln kallar för ”Kungsvägen” (4 Mos 20:17, 21:22) eller kungarnas väg (Upp 16:12).

När Israeliterna vandrade i öknen för att nå Kanaans land, kom de till Edoms land. De ville passera genom edomiternas land för Kungsvägen gick igenom Edom. Israeliterna sade att de endast skulle använda Kungsvägen och inte förstöra odlade grödor genom att vika av ifrån vägen. Men edomiterna gick inte med på det och Israels barn blev tvungna att ta en stor omväg. Just denna väg var Kungsvägen som de fyra kungarna erövrade.

Denna väg öppnades alltså inte bara för världens första krig, utan också för det sista. I detta sista världskrig kommer det att finnas tre stora allianser och en av dem är den östra alliansen. Uppenbarelsboken 16:12 säger att den stora floden Eufrat, en dag, ska torka ut så att vägen beredd för kungarna där solen går upp, Österns kungar. Dessa kungar inkluderar antagligen inte bara Irak och Iran, utan också Kina, Indien och Pakistan. Vi vet att det nyligen blev byggt en väg som går från Dalian, en stad på en halvö i nordöstra Kina omgiven av koreanska bukten på östra sidan och Chilibukten (Bo Hai) på västra sidan, och hela vägen till floden Eufrat. Detta är ett tecken på att hela profetian kommer att uppfyllas, förr eller senare. När tiden är inne ska de tvåhundra miljoner ryttarna följa denna kungliga väg och nå Josafats dal, som Joels bok säger. Bröder och systrar, det är viktigt att vi känner till dessa profetior och

historiska fakta för att slutligen förstå vidden av kallelsen: ”Abraham, Abraham!”.

## Krigsfånge

Resultatet av det första stora kriget, blev att de fem kungarna besegrades. Allt gods i Sodom och Gomorra blev därför bortfört och Abrahams brorson Lot med det. Någon kom undan och underrättade Abraham om detta.

Hur skulle vi reagerat i Abrahams ställe? Kanske skulle vi tänka: ”Det var Lot som valde det området, nu har han fallit i Guds händer och Guds hand har kommit över honom”. Men detta var inte Abrahams inställning. Jag kan tänka mig att Lot verkligen sårade Abrahams hjärta när de delade upp äodelarna. Abraham skulle kunna ha sagt att denna fångenskap var förtjänt och låta sin brorson lida. Men det var inte så Abraham agerade. När han hörde att Lot hade blivit tillfångatagen, tog han 318 män, de mest erfarna i hans hus och ryckte ut för att förfölja de fyra kungarna.

Vi måste komma ihåg att motståndaren som han förföljde var en stor armé, en armé som alltid segrade! Vad modig Abraham var! Varifrån fick han det modet, att förfölja dessa fyra starka och mäktiga kungar med endast 318 män? Hade han inte någon uppfattning om faran? Vi kan säga att

det var som om Abraham kastade ägg<sup>10</sup> emot sten. Det logiska vore att han kom hem helt sönderslagen. Om han återvände välbehållen vore det redan mycket bra. Men, underbart nog talar Bibeln om för oss att han vann striden och förföljde kungarna ända till Dan. Är det inte fantastiskt? Han var fast besluten att rädda sin brorson, och därför fruktade han inte någon fara.

Denna historia ger oss en bild av kärleken mellan bröderna. Lot var hans släkting. Han föll i svårigheter, hans syn var helt och hållet annorlunda än Abrahams. Han var en person utan uppenbarelse. Han var en person som gick i riktning mot Sodom och Gomorra. Men när Abraham hörde att Lot var i fara, så glömde han sig själv, han glömde sin storlek, han glömde att han endast hade 318 män, han glömde att hans fiender var stora, triumferande kungar! Hur kunde han konfrontera motståndaren? Detta var ett slag som han var oviss om att vinna. När Abraham tänkte tillbaka på den blev han säkerligen förundrad.

När han ryckte ut för att förfölja fienden talar Bibeln om för oss att han förföljde dem ända till Dan, i norr. Gud hade sagt åt honom att dra igenom hela landet som han hade gett honom. Bröder och systrar, av sig själv skulle han gått till Jerusalem, Hebron och Beer-Sheba, men han skulle aldrig gått

---

<sup>10</sup> Framgick bildens betydelse? Abraham var som ett ägg, fienden som en sten, och stenen krossades, inte ägget!



norrut. Men Gud sade ”drag igenom hela landet, ty åt dig skall jag giva det. Du ska inte enbart se landet, utan också dra igenom det”. Är det inte underbart? På grund av den där broderskärlek som han hade i sitt hjärta, gjorde Abraham något i enlighet med Guds ledning utan att inse det. Att vinna kriget var en viktig händelse i hans liv, men vad som var viktigare var att det resulterade i ett liv under Guds ledning. Bibeln talar om att han förföljde fienden ända till Dan, i norr. Detta är mycket intressant! Om du läser Bibeln kommer du att se Kanaans land omtalas på följande sätt ”från Dan till Beer-Sheba”. Detta är hela Kanaans landområde. Abraham var i Beer-Sheba när han fick Isak. Efter att ha framburit Isak återvände han till Beer-Sheba och gick till Hebron. Hela denna region kände han redan till, men han hade aldrig tänkt tanken att han skulle behöva gå norrut för att rädda Lot.

### Att erfara Kanaans rikedomar

Bröder och systrar, tänk aldrig att kärlek till syskonen är en förlust. Du kan inte föreställa dig hur stor välsignelse kärleken till syskonen för med sig. Abraham tänkte aldrig gå ända till Dan, men nu, efter händelsen i 1 Moseboken 14, kunde han tänka tillbaka och se att han gått från Dan till Beer-Sheba – ”precis det land som Herren gett mig”. Kanaans land är alltså inte enbart för beskådning, utan för att upplevas. Hur erfar vi Kanaans rikedomar? Det räcker inte med att tala högt och

förkunna andliga slogans om det, utan vi måste erfa Kristus, erfa Kristi outgrundliga rikedom. Men hur erfar vi Kristus? För att göra det måste vi glömma oss själva och minnas syskonen. I det ögonblicket, utan att inse det, erfar vi Kristus. Utan att inse det erfar vi det goda landet Kanaan. Detta var en speciell erfarenhet i Abrahams liv.

### Andlig förståelse om Jerusalem och Babylon

Abraham återvände i trumf och han förde med sig Lot och mycket gods och folk som hade blivit bortförda från Sodom och Gomorra. Kanske förväntade han sig att en av de fem kungarna skulle komma och ta emot honom – och kungen från Sodom gjorde faktiskt detta. Var skedde det? Bibeln säger att han kom ut för att möta honom i SAVEDALEN, det vill säga KONUNGADALEN (1 Mos 14:17). Var ligger SAVEDALEN, eller KONUNGADALEN?

Om du åker till Jerusalem kommer du att förstå att SAVEDALEN är KONUNGADALEN. Det har stor betydelse! Var gjorde kungarna halt i striden? De stred i JOSAFATS DAL, nära Jerusalem. De fem kungarna förlorade kriget, men Abraham segrade i deras ställe och återvände. För den sakens skull gick SODOMS KUNG honom till mötes. Men det mest förunderliga är att Jerusalem var platsen där de möttes och det som gjorde starkast intryck på Abraham var att det där visade sig en person som hette MELKISEDEK. Bibeln säger att denne Melkisedek var konung i SALEM (v.18), vilket är Jerusalem, och att han var präst åt Gud, den

Högste. Detta fyllde Abraham med förundran. Vad hade konungen i Salem med kriget att göra? Det var ett krig mellan de fyra och de fem kungarna – och ingen av dem var kung i Salem! Men varför gick Salems kung ut för att möta Abraham?

Salems kung gick ut för att möta Abraham så att han skulle förstå varför han varit segerrik i striden. Vad sade Melkisedek till Abraham? ”Gud den Högste, (...) har givit dina fiender i din hand” (v. 20). Med enbart 318 män besegrade han denna triumferande armé! Hur? Här har vi Melkisedeks förklaring: ”Abraham - tro inte att 318 män gav dig segern. Det var Gud den Högste som gav fienderna i din hand”. Utåt sett var det ett krig där fyra kungar stred mot fem, utan någon koppling till Gud. Men så var det inte. Eftersom Gud är Abrahams Gud såg inte Gud likgiltigt på när Abraham på grund av kärlek till sin brorson drog ut för att strida mot fienden. Gud gjorde sig delaktig i kriget, och gav så fienderna i Abrahams hand. De personer som borde ha gått ut för att möta Abraham när han återvände i triumf var de som var berörda av kriget. Därför kan vi förstå varför Sodoms kung var där. Men ett förunderligt faktum är att Melkisedek var där. Varför var Salems konung där? Jag tror att det var i den stunden som Abrahams ögon öppnades.

Utåt sett var det ett krig mellan de nio kungarna, men i själva verket var det en strid mellan Babylon och Jerusalem. Om du läser hela Bibeln, kommer du se att det från första Moseboken till

Uppenbarelseboken ständigt finns en strid mellan två städer: Babylon och Jerusalem. Babylon representerar Satans ansträngning att förstöra Guds plan, för han känner till Guds vilja. Utåt sett var det fyra kungar mot fem, men enligt den andliga verkligheten var det en konfrontation mellan Babylon och Jerusalem. Genom att Abraham var på Jerusalems sida var hans seger redan tryggad, även om han bara hade 318 män att räkna med. Även om de bara varit tre, var segern redan vunnen.

Detta hör samman med Guds eviga syfte. Jerusalem är staden som Gud planerat och kommer att bygga. Det är den stad som Gud ställt i ordning för Abraham. Bröder och systrar, om vi därför ser berättelserna ur deras andliga perspektiv, kommer vi förstå att alla konfrontationer handlar om striden mellan Babylon och Jerusalem.

Vid det ögonblicket öppnades alltså Abrahams ögon. Han såg att Melkisedek, å ena sidan var kung, vilket talar om existensen av ett rike, ett styre, men han var också präst, vilket pekade på det gudomliga livet. Båda aspekterna tillsammans visar att byggandet av riket, av Guds stad, sker genom livet, det är en process som involverar hans liv. Där visades att Jerusalem är den stad som Gud har format och byggt - men glöm inte, det är det himmelska Jerusalem.

Enligt Hebreerbrevet 7:1–3 hade Melkisedeks liv ingen början och inget slut, vilket är orsaken till att vår Herre Jesus Kristus är överstepräst på

samma sätt som Melkisedek (v.17). Därmed representerar Melkisedek det himmelska Jerusalem. På grund av det tror jag att det var vid denna stund som Abrahams ögon öppnades helt. Tack och lov till Herren! Han såg den heliga staden!

## HERREN talade till Abraham i en syn

Bibeln säger att Gud “därefter” talade till Abraham i en syn (1 Mos 15:1). Han sade: “Frukta inte Abram”. Det visar att Abraham var rädd. Han hade just gått segrande ur striden med enbart 318 män, och ingen av dem hade gått förlorad. Då blev han rädd. Han var inte rädd innan, men blev det efter att han vunnit kriget. Han tänkte “Hur besegrade jag en fiende av denna storlek? Det hade varit helt normalt att inte en enda av dessa 318 män hade återvänt! Men Gud har lovat att ge detta land till mig och mina efterkommande, till de som fötts i mitt hus. Att jag inte tänkte på det tidigare? Tänk om jag och de 318 hade blivit fullständigt förgjorda, vad skulle då hänt med Guds vilja?

Abraham var rädd, för han tänkte att han kanske hade gjort något som skulle förhindrat att Guds vilja blev uppfylld. Gud kände honom och visade sig för honom i en syn och sade “Frukta inte (...) Jag är din sköld. Din lön ska bli mycket stor”. Vad skulle bli hans lön? Det finns ett mycket viktigt faktum i denna vers. Översättningarna på kinesiska, portugisiska och engelska börjar med “efter dessa händelser”, men det hebreiska ordet är “dabar” som primärt betyder “ord”. Så den mer bokstavliga

översättningen skulle vara: “Efter dessa ord” talade Jehova i en syn till Abraham. Gud talade till Abraham, men glöm inte: detta var inte hans första ord till honom. “Efter dessa ord” talade Gud till Abraham. Med andra ord, detta är andra tillfället Gud talar. Det andra tillfället som Gud talade var förenligt med det första tillfället som han talade. För vi samman dessa två tillfällen förstår vi vad de betyder. När allt kommer omkring, vad var det egentligen för ord? Det var de ord som Gud hade talat genom Melkisedek.

På grund av dessa ord fick Abraham ljus, han fick en himmelsk syn. Abraham såg Jerusalem - detta är hans mål, detta är hans inriktning. Det räcker med att vi har en uppenbarelse för att Gud ska börja arbeta i oss. Gud talade till honom i en syn som angav att lönen skulle vara i enlighet med tidigare ord. Bröder och systrar: Gud gav Kanaans land till Abraham som *arv*, men han gav honom Jerusalem som *belöning*. Ett arv får du på grund av att du är född i en familj, genom att ha faderns liv får du ärva hans ägodelar. Men med belöningen är det annorlunda: i enlighet med det liv du har, skapar du en rik erfarenhet av att segra. Detta är vad vi menar med belöning<sup>11</sup>.

---

<sup>11</sup> Detta är en viktig punkt. Det är värt att begrunda varför Gud uppenbarade sig som en belönare åt (Hebt 11:6, 26) dem som söker honom i denna kontext, just då Abraham räddade Lot.

Abraham såg Jerusalem. Vid det ögonblicket så tänkte han naturligtvis på det jordiska Jerusalem, eftersom Melkisedek kom från en stad på jorden. Vad vi också ska komma ihåg är att det inte bara var fråga om ett arv för Abraham, utan också en lön. Gud belönade Abraham med det Nya Jerusalem.

Men Abraham var barnlös. Hur kunde han ta emot en arvedel? Hur skulle hans avkomma kunna bygga Jerusalem? Vid den stunden förde Gud därför ut honom ifrån tältet. Inuti tältet är det kvavt. Där inne ser Abraham på sig själv och på sin hustru och ser rynkorna i hennes ansikte som talar om att även han blivit mycket gammal. Ser han på sig själv så suckar han, och ser han på sin hustru suckar han också. Sänker han blicken ser han bara sand, öken. Abraham var barnlös, men Gud ville ge honom ett arv och lovade honom avkomma. Men utöver arvet gav Gud honom Jerusalem som belöning. Därför längtade Abraham efter en stad med fasta grundvalar, trots att han bodde i tält.

### Abrahams seger

I den stunden förde Gud alltså ut Abraham ifrån tältet. Det är som att Gud visar honom att "Ju mer du ser på dig själv, desto mer förlorar du. Ju mer du ser på dig själv, desto mindre hopp har du". Därför sade Gud till honom: "Lyft din blick mot himlen. Det Jerusalem som du såg är ett himmelskt Jerusalem. Räkna stjärnorna om du kan räkna dem. Så talrika ska dina efterkommande bli". Tidigare

hade Gud sagt honom: “Kan du räkna stoftet på jorden? Så ska dina efterkommande bli”. Det var innan han såg Jerusalem. Men nu hade han sett Jerusalem och eftersom allt där är himmelskt, visade Gud honom, i den stunden, att han skulle få en grupp efterkommande som är som stjärnorna på himlen. Detta refererar till oss, Församlingen. Vi är oräkneliga så som stjärnorna på himlen!”.

Bibeln berättar att Abraham vid den stunden “trodde Herren, och han [Gud] räknade honom det till rättfärdighet ” (v.6). Han blev förklarad rättfärdig genom tron. Vi som blivit rättfärdiggjorda genom tron vi har blivit Abrahams barn (Gal 3:6, 7). När vi kom till tro på Jesus Kristus, gjorde vi inget mer än att tro på vad Gud talat till oss i evangeliet. Vi trodde och tog emot Jesus Kristus som Herre och Frälsare, och så blev vi förklarade rättfärdiga. Vi behövde inte anstränga oss för att bli förklarade rättfärdiga. Detta är Jerusalems princip. Hade det inte nyligen varit ett slag mellan Jerusalem och Babylon? Och till slut såg vi att Babylon blev besekrat. När vi läser de sista kapitlen i Bibeln, i Uppenbarelseboken, ser vi att kapitel 17 och 18 talar om Babylon och kapitel 21 och 22 talar om Jerusalem. Ser ni att det i historiens slutskede än en gång blir en strid mellan Babylon och Jerusalem? Men hur kommer detta att sluta? Bibeln säger: “Fallet, fallet är det stora Babylon!” (18:2) och därefter kommer det Nya Jerusalem ned från himlen (22:10). Bröder och systrar, denna avslutande passage är berättelsen om



Abrahams seger. Därför att han segrade blev han belönad och Jerusalem är den lönen.

## Vad Babylon och Jerusalem representerar

Vad representerar Babylon och Jerusalem? Jerusalem blev byggt med stenar uthuggna ur berget, tagna från klippan, medan Babylon är en stor slätt, där inget berg syns till och där det alltså finns få stenar. För att bygga Babylon var det därför nödvändigt att bränna tegel. Vad representerar tegel i Bibeln? För att producera det måste du med blod, svett och tårar arbeta för att göra något som *efterliknar* det Gud skapat. Gud skapade stenen, och med den blev Jerusalem uppbyggt. Människan kan inte skapa stenar men vill göra en stad lik Jerusalem, och därför tillverkar hon tegel, som liknar stenar. Idag håller Babylon på att byggas upp på nytt<sup>12</sup>. Ifall du åker till Iraks huvudstad Bagdad, skulle du vara en timma från Babylon med bil. Det återuppbyggda Babylon är likadant som det tidigare Babylon, återigen byggt med tegelsten. Det finns inte stenar utan enbart tegel. Detta är skillnaden mellan Babylon och Jerusalem.

Babylon vill alltid imitera Jerusalem, för hon vill imitera Gud. Hon vill förhindra att människan tillber Gud. Varför byggdes Babels torn? För att

---

<sup>12</sup> Boken *The Rise of Babylon* av Charles H. Dyer dokumenterar detta med inkluderande foton. ~ *Editora dos Classicos*

förkunna: “Vi måste anstränga oss för att nå himlen. Vi måste vinna vårt paradiset”. Därför finns det en fras i Babylon som lyder: “Du behöver inte frälsning, det räcker att arbeta och göra goda gärningar för att slutligen vinna himlen”. Så säger den människa som anstränger sig för att från jorden nå himlen. Glöm inte att det är religionens princip, eftersom Babylon är ursprunget till alla religioner. Vad representerar Babylon? Människan som söker Gud, människan som vill stiga upp till himlen. Men Jerusalem kommer ned från himlen, Jerusalem betyder frid, frid som kommer ifrån himlen. Det spelar ingen roll vad vi gör, inombords når vi inte friden, hur vi än gör kan vi inte frälsa oss själva: att gråta frälser oss inte, att göra det goda frälser oss inte, det spelar ingen roll hur mycket gott vi gör; vi kan inte frälsa oss själva och vi klarar inte att nå upp till himlen. Men en dag kom Herren Jesus från himlen till jorden - det är som Jerusalem som kommer ned från himlen. Därför representerar Jerusalem Guds evangelium. Det representerar den frid som Guds evangelium ger. I Babylon är gärningar ett måste eftersom det rätta materialet inte finns där. Du måste försöka göra något som efterliknar den sten som Gud skapat. Du måste bränna tegel, låta blod, svett och tårar rinna, för att nå himlen. Men bröder och systrar, religion frälser oss inte och tårar frälser oss inte!

Prisad vare Herren! “Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom

vilket vi blir frälsta” (Apg 4:12). Hur fick du frid? Vad gjorde du? I Babylon gjorde du mycket, men Babylon föll, föll, föll. Det Nya Jerusalem däremot kommer ned från himlen. Det räcker med att du öppnar ditt hjärtas dörr och tror på det verk som Gud har fullbordat för oss. Genom att tro på det verk Gud fullbordade på korset genom Herren Jesus, är vi som Abraham som blickar upp mot himlen: Gud talade, vi trodde, och så fick vi frid! Allt är nåd! Vi har endast 318 män - vi kan inte göra något i oss själva! - men det räcker med att vara på Jerusalems sida, och striden är vunnen.

Hur blev Abraham rättfärdiggjord? Han blev förklarad rättfärdig genom tron. Detta är Jerusalems princip. I Babylon måste du arbeta, arbeta och arbeta, men i Jerusalem räcker det att tro, tro och tro. “Om du därför med din mun bekänner (...) och i ditt hjärta tror (...) skall du bli frälst” (Rom 10:9). Bröder och systrar, vi blev förklarade rättfärdiga genom tron, vi tillhör helt enkelt det Nya Jerusalem. Och efter detta fortsätter Gud att arbeta i oss.

## Slutsats

Vad vi sett i dessa första kapitel utgör en grund för vad vi skall se härnäst, i 1 Moseboken 22. Vad vi redan har talat om är oerhört viktigt. Efter att ha förstått detta i sin helhet, ska vi än en gång se på Abrahams överlåtelse, när han bar fram Isak inför Gud. När vi sedan läser att det var vid det tillfället som han hörde kallelsen “Abraham! Abraham!”

kommer vi få ett djupt andligt intryck. Innan du tar del av nästa budskap, läs än en gång kapitel 15, 17 och 22 i första Moseboken. Det kommer att hjälpa dig att förstå betydelsen av "Abraham" Abraham!" och dess koppling till "Jerusalem, Jerusalem".

Låt oss be: *Herre, vi tackar dig. Du har upprätthållit oss denna varma dag. Vore det inte för din nåd, skulle ingen av oss kunna vara här, om så sittandes eller ståendes. Lovad vare du Herre, vi var inte mer än 318 personer, men du Herre, gav oss denna underbara och segerrika erfarenhet. Du lovade oss inte endast ett arv, men vill också ge oss belöningen. Låt oss, medan vi bor i tält på jorden, vänta på den där staden som har fasta grundvalar. Lyssna till våra böner i vår älskade Jesu Kristi namn. Amen.*

## Kapitel 4: Överlåtelse

1 Mos 22:1–2, 6, 9–12, 15–19 *En tid därefter satte Gud Abraham på prov. Han sade till honom: "Abraham!" Han svarade: "Ja, här är jag." Då sade han: "Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig. (...) Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gick båda tillsammans. (...) När de kommit fram till den plats som Gud hade sagt till Abraham, byggde han ett altare där och gjorde i ordning veden. Sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham räckte ut handen och tog kniven för att slakta sin son. Då ropade HERRENS ängel till honom från himlen: "Abraham! Abraham!" Han svarade: "Här är jag." Då sade han: Lyft inte din hand mot pojken och gör honom ingenting. Nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte ens har undanhållit mig din ende son. (...) HERRENS ängel ropade ännu en gång till Abraham från himlen: "Jag svär vid mig själv, säger HERREN: Eftersom du har gjort detta och inte undanhållit mig din ende son, skall jag rikligen välsigna dig och göra dina efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand, och din avkomma skall inta sina fienders portar. I din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade, därför att du lyssnade till min röst." Sedan vände Abraham tillbaka till sina*

*tjänare, och de bröt upp och gick tillsammans till Beer-Sheba. Och Abraham bodde i Beer-Sheba.*

Denna bibeltext registrerar Abrahams liv vid sin höjdpunkt. I Abrahams liv finns det två stora händelser. Den ena är Isaks födelse och den andra är offrandet av Isak. Den Helige Ande visar oss genom dessa två händelser att Abraham verkligen såg den himmelska staden. Det är därför som Bibeln säger att när de dog, hade de inte fått det som var utlovat. De dog i tron, men såg det utlovade i fjärran och hälsade det. Alltsedan det att Abraham lärde känna och förstod Guds vilja, började Gud arbeta i hans liv. Gud utförde två stora verk i Abrahams liv, det ena är Isaks födelse och det andra är frambärandet av Isak. Det hände för att vi genom Abrahams liv ska lära känna Gud först som den som ”kallar på det som inte är, som om det vore till” och sedan att han är Gud som gör de döda levande (se Rom 4:17). Vi kan alltså säga att dessa är de två största lärdomarna i Abrahams liv.

### **Abraham offerar Isak**

I 1 Mosebok 22 ser vi Isak frambäras. Frambärandet av Isak står i stark förbindelse till hans födelse. Vi vet att Gud, en dag, ville sätta Abraham på prov och kallade på honom och sade: “Abraham! Han svarade: Ja, här är jag. Då sade han: Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig” (v.1). jag vet inte om du har lagt märke till när du läser

detta stycke ur Bibeln, att tonen i dessa ord har stor likhet med de när Gud kallade Abraham från det kaldeiska Ur? Till exempel, när Gud kallade Abraham att lämna sitt land, sin släkt och sin fars hus, sade han: “Gå till det land som jag skall visa dig”. Abraham kände endast till startpunkten, men inte slutmålet. Guds befallning var: “Gå ut ur ditt land och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig”. Och nu när Abraham nått höjden av sitt liv, säger Gud till honom: “Tag din son, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land”.

Moria är ett vidsträckt landområde där det finns många berg, men det var endast ett som behagade Gud. “Offra honom där som ett brännoffer på ett berg som jag skall visa dig”. Kanske tänkte Abraham att eftersom det viktigast var frambärandet av Isak som brännoffer till Gud, varför var det då dessutom nödvändigt att vandra tre dagar? Varför kunde han inte offra Isak var som helst? Det är Guds vilja att frambära Isak, men platsen för brännoffret ingår också i Guds vilja. Vi vet att dessa händelser i själva verket var ett sätt för Gud att pröva Abraham. Det betyder att Gud egentligen inte önskade att Abraham offrade Isak. För enligt hans vilja, som den uppenbaras från 1 Moseboken till Uppenbarelsboken, har Gud aldrig önskat att en människa offras på ett altare. Detta är avskyvärt för honom. Därför var denna händelse inget annat än att Abraham sattes på prov.

Bröder och systrar, om vi följer Herren kommer det en tid då han sätter oss på prov. Vi säger att Abraham är trons fader; således såsom han levde ett liv i tro, bör också vi leva. Detta innebär att det som Abraham gick igenom kommer vi också att gå igenom. "Abraham! Abraham!" - vad ligger bakom dessa ord? För det första måste vi komma ihåg att han faktiskt lade sin son på altaret. Han gjorde inte något på låtsas, eller spelade någon teater utan frambar verkligen sin son med ett uppriktigt hjärta. När han därför räckte ut sin hand för att slakta sin son "då ropade HERRENS ängel till honom från himlen: "Abraham! Abraham!". Vi ser alltså att detta var ett avgörande ögonblick i Abrahams liv. Han slaktade nästan sin son, och precis vid det ögonblicket kunde himlen inte hålla tyst; utan var tvungen att ropa! Denna gång var det inte "Abraham" utan "Abraham! Abraham!".

När Gud ropade "Abraham! Abraham", blev detta ett avgörande tillfälle i hans efterföljelse och vandring med Gud. Detta tillfälle var oerhört viktigt, det var höjdpunkten i hans liv. Vad kan vi lära oss av detta? Abrahams frambärande av Isak visar att vi kristna, efter att ha tagit emot nåden och blivit frälsta, bör frambära oss själva som ett offer till Gud. Detta visar oss att offra till Gud inte är att ge det som blir över, utan att ge honom det bästa. Att offra är inte att ge Gud något som du själv har lyckats tjäna ihop, utan att ge tillbaka vad du tidigare har fått av honom. Vad du fått av Gud lägger du på nytt i hans händer. Om du säger:



“Detta är vad jag har tjänat”, så är det inte ett offer. Vi behöver se att allt vårt arbete sker genom Herrens nåd. Herren välsignade oss och till slut fick vi vår Isak! Detta är nåd, eftersom vi inte förmår det själva.

Abraham var redan hundra år gammal och Sara nittio. De blev förda till det naturliga livets yttre gräns. Nu var det omöjligt för dem själva att ge upphov till Isak. Det som Gud önskade var Isak, och inte Ismael. Abraham förmår att ge upphov till Ismael - därför representerar Ismael köttet - men han kan inte ge upphov till Isak. Därför ville inte Gud ha hans son Ismael utan Isak.

För oss är det omöjligt att ge upphov till Isak, men Gud välsignade oss av nåd. Även om vi anstränger oss, svettas och gråter kan detta inte ge oss Guds nåd och välsignelse. Vad är överlåtelse? Det är inte att ge åt Gud vad vi själva har gett upphov till - detta är Ismael. Det som Gud vill ha är Isak. Bröder och systrar, att placera det som Herren har gett oss på altaret - detta kallar Bibeln för helgelse<sup>13</sup>. Den sanna överlåtelsen är en avgörande händelse som vi alla måste gå igenom.

---

<sup>13</sup> Ordet som använts i den portugisiska översättningen är *consagração*. Ordet har sitt ursprung från latinets *con sacrare* ”tillsammans helig” eller ”göras helig”. Detta i likhet till ordet *helgas*, latinets *sanctifare*, ”göras helig”. Broder Evan H. Hopkins lyfter fram, i boken *The law of Liberty in the Spiritual*

## Två avgörande händelser

I en kristens vandring finns det några tillfällen som är mycket viktiga. När vi blev frälsta av nåd är ett av dessa tillfällen. Detta motsvarar Guds kallelse av Abraham ut ur det kaldeiska Ur. Efter en tid gick Abraham igenom ännu en avgörande händelse. Denna gång sade Gud: offra din son som brännoffer, på ett av bergen, det berg som jag skall visa dig.

När vi blev frälsta av nåd var vi som Abraham. Vi var på andra sidan av den stora floden, i världen. Vi tog emot nåd och med den; frälsning. Vi

---

*Life*, att det finns tre aspekter av helgelse i Bibeln. Helgelse är en gåva (se 1 Kor 1:30 och 2 Mos 28:36, 38), en attityd eller handling (se Rom 12:1) och en process (se 2Kor 3:18). Vid ett tillfälle hörde jag broder Lawrence Wai tala om "Consecrated unto priesthood" utifrån Fil 3:12 där han lyfter fram hur hebreiskans "qadash" och "male-jad" översätts växelvist olika till "sanctify" och "consecrated". "Male-jad" (3 Mos 21:10, 8:33) betyder att fylla händerna med något. "Qadash" (t.ex. 3 Mos 8:30) betyder "set apart" och leder tanken till att göra händerna fria.

Helgelse är alltså för det första ett samarbete mellan Gud och människan, svenskans ord "helgelse" betonar Guds del i handlingen, svenskans ord "överlåtelse" betonar människans del av handlingen. I Bibeln på svenska används ordet helgelse och inte överlåtelse, men vi tror Chen vill lyfta fram Abrahams handling och attityd och väljer därför att översätta consagração med överlåtelse. För det andra ser vi också att helgelse är starkt förknippat med prästerskapet. Därför är det inte förvånande att se Abraham, redan innan det levitiska prästerskapet fanns, påminner oss om en prästs tillbedjan och tjänst.

lämnade världen bakom oss, trodde på Herren Jesus Kristus och tog emot honom som Herre och Frälsare. Vi fick “det goda landet Kanaan, ett land som flyter av mjölk och honung”. Ögonblicket när vi kom till tro på Herren Jesus, ögonblicket när vi blev frälsta och föddes på nytt, är ett avgörande tillfälle i vår vandring med Gud. Varför? Därför att pånyttfödelsen är det kristna livets början. Men varför behövde Gud säga: “Abraham! Abraham!”? Varför var det inte tillräckligt att Abraham lämnade det kaldeiska Ur för att gå till Kanaans land? Därför att detta bara var början. Abraham behövde nå fram till mognad under vandringen.

Vi kan säga att 1 Moseboken 22 återger när Abraham nådde höjden av sitt andliga liv. Alltså bör vi inte enbart efterlikna Abraham när han lämnade det kaldeiska Ur och begav sig till Kanaan, vilket är en förebild av vår frälsning. Vi måste gå igenom ytterligare en avgörande händelse. Vilken? Det är en dag då du hör Gud säga till dig: “Abraham! Abraham!”. Dessa ord inbegriper överlåtelse åt Gud. Och varför är detta så viktigt? Därför att det leder till en avgörande förändring i vår vandring med Gud. Att ta emot frälsningen av nåd är början på det kristna livet, medan överlåtelse är början på det kristna livets tillväxt. Detta får oss att förstå varför det finns många kristna som är frälsta av nåd, men som inte växer, de förblir barn. Orsaken till detta är avsaknaden av överlåtelse. Utan den är tillväxt omöjlig.

Och varför är överlåtelsen början på det kristna livets tillväxt? Om en kristen vill växa andligt, behöver han veta att Gud kommer att arbeta oavbrutet i hans liv. Gud låter han formas och uppbyggas, och utför ett verk av tillväxt i honom. Det är bara när Gud arbetar i våra liv som vi växer.

I överlåtelsens vandring finns ett problem: Gud respekterar vår fria vilja fullt ut. Det räcker med ett svagt "jag-vill-inte" så kommer Gud inte göra något. Om vi klagat över smärtan kommer Gud inte göra något. Gud respekterar vår fria vilja fullständigt. Om vi känner att vi tyngs av lidande när han arbetar i oss kommer han inte fortsätta sitt verk. Detta är ett av Guds karaktärsdrag.

Efter att Gud skapade Adam och Eva, satte han två träd mitt i lustgården och sade till Adam: Du kan fritt äta av alla träd i lustgården, men av trädet med kunskap om gott och ont skall du inte äta, ty den dag du äter av det skall du döden dö" (11 Mos 2:17). Således visade Gud att hans vilja var att mannen skulle äta av livets träd. Gud varnade Adam och Eva från att äta av kunskapens träd. Men eftersom det var skapade till Guds avbild till att vara lika Gud som har en fri vilja, hade de också denna förmåga.

Gud är Allvetande, därför tänkte han vishetens låga i oss, som är vårt förstånd. Gud är kärlek, och han tänkte i oss kärlekens låga, som är våra känslor. Gud har en fri vilja, därmed skapade han oss som sitt förstlingsverk och inte som robotar. Människan

som Gud skapade är lik honom och har därför en fri vilja. Människan kan välja att säga ja eller nej. Samtidigt som han innerligt respekterar hennes val, så varnar Gud människan för konsekvenserna. Gud säger vad som är hans vilja, men vi kan samtycka eller motsätta oss den. Vi kan välja att följa hans vilja eller att avfärda den.

Gud gav full frihet åt mannen, men tyvärr valde han trädet med kunskap om gott och ont och inte livets träd. Efter att mannen hade ätit av kunskapens träd, omgav Gud livets träd med keruber och eldsflammorna från ett svärd som svängde runt, vilket gjorde det omöjligt för människan att närma sig det. Resultatet av att äta från kunskapens träd är döden, och definitionen av död är separation från livet. Livets träd är livets källa, men nu hade Gud stängt vägen till livets träd på grund av människans val - detta var följderna av hennes val. Men det är förundransvärt att Gud respekterar människans vilja, för från början, innan mannen valde, bevakade inte Gud kunskapens träd med det flammande eldsvärdets lågor. Ifall Gud hade gjort det, hade människan inte haft frihet att välja att synda.

Gud tvingar oss aldrig att handla efter hans intention. Gud har en vilja och det har vi också. Det som behagar honom mest är när vi väljer det som han föredrar, när vi vill det som han önskar. I vår efterföljelse till Gud, vet han att vi behöver växa. Denna tillväxt är följderna av Guds verk, men eftersom vi har en fri vilja, och om vi inte vill

kommer han inte utföra sitt verk. Du säger ”Det gör ont!” då stoppar Gud. Gud tvingar oss absolut inte att göra vad han önskar. Han kan tala om sin vilja för oss, men tvingar oss inte att acceptera den. Vi har förstånd, vi har känslor och även en vilja. Gud vill att vår önskan alltid skulle sammanfalla med hans och att vi skulle älska det som han älskar.

Alltså, bröder och systrar, om vi inte vill överlåta oss på grund av fruktan för smärtan, av fruktan för förlust, så kommer Gud som är tålmodig och mild att vänta tills vi vill. Han kommer inte göra något innan dess, och medan han väntar, stannar vårt kristna liv upp. Om vi vill att vårt andliga liv ska växa, om vi längtar efter att det kristna livet ska nå mognad, är hemligheten att vi överlåter oss. Ju tidigare överlåtelsen sker desto bättre. På det sättet kan vi spara mycket tid för Gud. Om vi säger till honom: “Gud, du kan arbeta i mitt liv i enlighet med din vilja. Bry dig inte om min smärta. Jag brottas med dig, men snälla ge inte upp med mig! Du är Gud, du får inte ge efter för mig; om du ger upp, kommer jag inte att växa. Om du insisterar att fortsätta, då har vi hopp”. Han kommer besvara den bönen med glädje.

### Vad är överlåtelse?

Överlåtelse är: “Gud, du får göra det som du har för avsikt att göra., Bry dig inte om mina känslor, bry dig inte om min smärta, för jag vet att Ditt verk aldrig misslyckas. Du är krukmakaren, jag är leret och godtar att bli formad av Dina händer”. Om vi

överlåter oss på detta sätt, börjar vi att erfara andlig tillväxt, för Gud får fria händer att arbeta i oss. “O Gud, Du har fria händer att arbeta i mig. Låt din sunnanvind blåsa, låt din nordanvind blåsa ... dina beslut är det bästa för mig. Du ser längre än jag. Jag förstår inte vad som är välsignelse och vad som är förbannelse. Många saker anser jag vara en välsignelse, men slutligen förstår jag att det är en förbannelse. Andra saker som jag kallade förbannelser, fann jag vara din välsignelse. Du känner och vet allt, du känner min morgondag, du känner hela mitt levnadsförlopp.”

Det finns de som i fruktan för att överlåta sig åt Herren, är extremt försiktiga om sig själva. När en broder en morgon rakade sig, tänkte han plötsligt: “Om jag inte är försiktig kanske jag råkar skära halsen av mig?” Detta avslöjar någon som älskar sig själv väldigt mycket, som vill skydda sig själv med egna händer. En sådan kristen förmår inte göra många framsteg med Herren, eftersom han är tyngd av bördor. Men om vi säger till Herren: “Jag anförtrot mitt liv åt dig och överlåter mig helt och fullt åt dig”, kommer vi att erfara andlig tillväxt.

Jag ska ge ett praktiskt exempel. Ett nyfött barn behöver modersmjölk för att växa. Men när barnet börjar att använda nappflaska, vill hon inte alltid öppna munnen för att suga från flaskan. Om barnet inte öppnar munnen, finns det inget att göra. Om hon inte vill ha mjölk, intas inte mjölken och barnet växer inte. Barnet är inte medvillig och öppnar inte munnen. Då försöker mamman att hitta en lösning:

hon klämmer på barnets näsa för att tvinga det att andas genom munnen. När barnet öppnar munnen, ger mamman henne nappflaskan. Men vår Gud gör aldrig så. Han tvingar oss aldrig.

Gud vill att vi ska växa, men han väntar tills vi också vill det. Gud sade till Abraham att offra Isak åt honom, men Gud ville aldrig att en människa skulle bäras fram som ett offer på ett altare åt honom. Hur kan dessa två uppgifter förenas? Skriften säger: "Gud satte Abraham på prov." (1 Mos 22:1). Gud konkurrerade inte med Abraham om Isak, som om Isak skulle göra honom rikare. För Gud är det inga svårigheter att erhålla hundratusen "Isak". Att offra Isak är inte till någon hjälp för Gud. Varför skulle han vilja att Abraham offrade sin son åt honom? Vi kan vara säkra på att det inte var hans vilja att en människa skulle offras på altaret. Nyligen, i Kinas inland, hände något liknande: en broder offrade sonen som brännoffer på ett berg. Detta är fullständigt avskyvärt för Gud! Vi måste göra det fullständig klart för syskonen: om vi läser hela Bibeln inser vi att Gud fördömer detta slag av brännoffer fullständigt. Det är ett faktum. Men det faktum att Gud bad Abraham att offra Isak kvarstår. Så, om vi för samman dessa båda fakta, vilken blir vår slutsats?

Nu förstår vi, att när Gud bad att Abraham skulle frambära Isak åt honom, ville han egentligen inte ha Isak utan Abraham. Den stund då Abraham frambar sonen som offer skulle bli tillfället när Abraham offrade sig själv. Således, bröder och



systrar, vad Gud verkligen vill ha är var och en av oss. Vid ett tillfälle under en väckelse i Shanghai i Kina, gav en syster en bil för att den skulle användas för evangeliet. De ansvariga bröderna sökte då upp henne och frågade: “Syster, har du överlåtit dig åt Gud än?” Hon svarade: “Inte än, men eftersom jag är mycket rik, tänkte jag att jag måste göra något för Gud. För att predika evangeliet behövs en bil, och därför gav jag en bil”. Men bröderna sade till henne: “Eftersom du inte har överlåtit dig själv kan vi inte ta emot din bil”.

När vi läser hela Bibeln framgår det tydligt att Gud vill ha oss själva. Gud vill alltså inte tävla om Isak med oss. Det var Gud som gav oss Isak, han föddes när vi var hundra år gamla, när vi inte längre kunde få barn. Om Gud inte hade gett oss Isak hade vi inte haft honom. Varför skulle han be oss om att få tillbaka honom? Vi måste förstå att huvudpunkten i Abrahams frambärande av Isak är att Gud inte vill ha Isak utan att han i själva verket vill ha Abraham själv. När han offrade Isak, offrade Abraham sig själv. När han lade sonen på altaret och räckte ut handen för att slakta honom, så slaktade han sig själv. Abraham älskade Gud så mycket, att han kunde räcka ut sin hand och slakta sig själv.

Herren Jesus sade till oss: “Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig” (Matt 16:24). Vad betyder det att förneka sig själv? Det är att du kan räcka ut handen och med avsikten att slakta Isak, slaktar dig själv.

Detta är överlåtelse. När vi överlåter oss åt Herren kan vi inte ge honom det som blir över, vi bör istället ge honom det bästa. Lärjungarna gav överblivna rester till Herren efter hans uppståndelse. Han bad dem: "Har ni något att äta här? Då räckte de honom en bit stekt fisk" (Lukas 24:41, 42). De hade redan ätit middag, och det som blev över av den stekta fisken gav de åt den uppståndne Herren. Men det är beundransvärt att vår uppståndne Herre, härlighetens Herre som stod framför dem, tog emot överblivna rester. (Bröder och systrar, det verkar som om vi kan tillfredsställa hans hjärta genom att ge ett sesamfrö åt vår Herre!)

Sann överlåtelse innebär att bära fram det som du älskar mest. Abraham hade endast denna son som var född på hans ålderdom, och det fanns inte någon som kunde ta hans plats. Att lägga Isak på altaret är som att Abraham själv blev offrad! När Abraham räckte ut handen med kniven för att slakta Isak, hejdade Gud honom: "Abraham! Abraham!" (...) lyft inte din hand mot pojken och gör honom ingenting" (1 Mos 22:12). Nu hade Gud fått vad han önskade - Abraham - eftersom han inte hade undanhållit honom någonting.

"Då r ~~HERRENS~~ ~~HERRENS~~ ängel till honom från himlen"

Ifall du läser Bibeln uppmärksamt ser du att vid det ögonblicket då Abraham skulle slakta sin son så "ropade *HERRENS* ängel till honom från himlen" (v.11). Vem är denne Herrens ängel? Ifall du läser

Gamla Testamentet noggrant kommer du att se att denna term uteslutande refererar till en enda person. Varje gång Gamla Testamentet omnämner Herrens ängel hänvisar den till Herren Jesus Kristus. Innan han blev kött gjorde han sig, många gånger, synlig för människor i mänsklig gestalt. Vid ett tillfälle, på en mycket varm dag, då Abraham var vid ingången av sitt tält, lyfte han blicken och såg tre män stå framför honom. Vi vet att de tre männen var änglar, men en bland dem var Gud själv. Abraham bad att få ta emot dem. I Johannes 8:58 säger Herren Jesus: *JAG ÄR*, redan innan Abraham blev till”. Det är som att han sade: “Innan Abraham existerade, fanns jag redan där”. Herren sade: “Abraham (...) jublade över att få se min dag. Han såg den och blev glad” (v.56). Bröder och systrar, av de tre varelser som var inför Abraham, var två vanliga änglar, men en av dem var Gud själv i mänsklig gestalt. Han hade ännu inte blivit kött, han hade ännu inte klätt sig i en människokropp: det var *HERRENS* Ängel, Herren Jesus själv. Herren Jesus sade: Han såg min dag och jublade”. Så när du lägger samman dessa verser med stycket i 1 Mosebok 22, kommer det stämma överens med vad de bibellärda säger. De säger att *HERRENS* Ängel i gamla testamentet i själva verket är Herren Jesus Kristus själv.

Det var Herren Jesus själv som ropade från himlen och sade: “Abraham! Abraham!”. Så när han ropade från himlen till patriarken: “Nu vet jag att du fruktas Gud”, ser det ut som att Gud är en

tredje person, men han tillägger: “då du inte ens har undanhållit *mig* din ende son”. Ifall *HERRENS* Ängel och Gud inte vore en och samma, skulle Ängeln ha sagt: “Nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte har undanhållit honom pojken, din ende son”. Det är mycket tydligt att *HERRENS* Ängel är vår Herre.

Människan blev skapad till Guds avbild, att vara lik honom. “Låt oss göra människor till *vår* avbild, till att vara lika *oss*”. Den treeniga Guden, gjorde ett rådslut och sade: “Till *vår* avbild, till att vara lika *oss*. ” Men när Gud skapade människan, registrerar Bibeln att: “Gud skapade människan till *sin* avbild”. Det står så eftersom endast Herren Jesus, av den Treeniga Guden, har en gestalt. (jmf Kol 1:15)

Brödet och systrar, Abrahams historia lär oss att vår Herre varje gång vi offrar till honom, kommer ropa från himlen: “Nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte har undanhållit mig pojken, din ende son”. Vid varje överlåtelse, överlåter vi oss åt Herren som blev korsfäst för oss. Herren förtjänar vår överlåtelse. Han är värdig vår överlåtelse, för på korset gav han allt för oss och till oss. Endast han är värdig vår överlåtelse. Vår överlåtelse utgår faktiskt från vår Herre, från korset där han gav sig Själv helt och hållet för oss; han utgöt sitt liv för oss, han utgöt sitt blod för oss, för oss fullbordade han Guds frälsning. Idag, på grund av Guds kärlek i Kristus, vill vi offra oss själva åt Gud - det är överlåtelse.

## Krisen före välsignelsen

Men vi måste fråga oss; om Isaks födelse var enligt Guds vilja, varför ville Gud att Abraham skulle offra honom? Vi vet att Isaks födelse inte var Abrahams initiativ. Han kunde som bäst ge upphov till Ismael. Det var Gud som ville att Abraham skulle ge upphov till Isak vid hundra års ålder. När Abraham nådde slutet av sin egen förmåga, ville Gud att han skulle ge upphov till Isak. Och vi vet att Guds löfte är förknippat med Isak. Isaks avkomma är Abrahams ättlingar.

Därför kunde inte Isak offras bokstavligt talat; han var ju förbunden med Guds vilja. Guds löfte var starkt förknippat med Isak. Hur kan man då förklara att Gud hade bett Abraham att offra honom? Bröder och systrar, i själva verket var detta en stor kris som ägde rum i Abrahams liv, och denna kris måste också äga rum i ditt och mitt liv. Ifall du enbart frambringar Ismael, uppkommer inte denna kris. Men eftersom vi inte förmår att ge upphov till Isak, behöver vi nåd från Gud, och han själv ger oss Isak. Alltså gav Isaks födelse upphov till en kris i Abrahams liv. När Gud vill ge oss en stor välsignelse, uppkommer det en kris i vårt liv.

Vi behöver ha en klar förståelse över detta ämne: varför ville Gud att Abraham skulle frambära Isak? När allt kommer omkring, skulle frambärandet av Isak vara till nytta för Gud eller för Abraham? Ifall vi vill förstå denna berättelse, måste vi återvända där det började, vi måste

återvända till tillfället då Gud kallade Abraham ut från det kaldeiska Ur. Hur kallade han på honom? Låt oss läsa 1 Moseboken 12:1–3 “Herren sade till Abram: Gå ut ur ditt land, och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig. Där skall jag göra dig till ett stort folk. Jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bli en välsignelse. Jag skall välsigna dem som välsignar dig och förbanna den som förbannar dig. I dig skall alla slakten på jorden bli välsignade.” Kanske hade Abraham glömt allt detta, vilket gav upphov till krisen. Endast genom att frambära Isak kunde han övervinna krisen.

## Guds fullkomliga vilja

När Gud sade åt Abraham att lämna Ur, lämna Babylon, och bege sig till Kanaans land, överlämnade Gud ett paket åt honom i samma stund som innehöll många saker. Vi har inte tid att titta på hela dess innehåll, men Gud gav detta paket åt Abraham. Låt oss alltså inte glömma att det är detta paket som representerar Guds vilja.

Vad var, när allt kom omkring, Guds vilja för Abraham? Förenklat kan vi nämna tre betydelsefulla punkter som är avgörande. För det första: Gud sade: “”Jag skall välsigna dig”; för det andra: “Du skall bli en välsignelse [på hebreiska är innebörden att Abraham skulle bli en välsignelse för andra]”, och för det tredje: “I dig skall alla slakter på jorden bli välsignade”. Dessa tre punkter hör samman med Abrahams välsignelse. I Nya

Testamentet säger Paulus att Abrahams välsignelse är vår välsignelse (Gal 3:14). Abrahams välsignelse fanns inuti det där paketet. Denna välsignelse omfattar de tre punkterna som vi redan har nämnt. När vi lägger ihop dem, har vi Guds handlingsplan för Abrahams liv. Gud följde denna handlingsplan och bearbetade punkt för punkt. När de tre punkterna var fullbordade, kommer Guds verk att vara fullbordat.

Gud lovade att välsigna oss. Vi måste hålla fast vid Guds löfte. Enligt hans ord skall han välsigna oss, och målet med denna välsignelse är att vi vandrar. Utan Guds välsignelse, klarar vi inte ens ta ett steg. Således, började Guds arbete i Abraham som välsignelse. Abraham var mycket rik på nötboskap och får, likaså guld och silver, och därför står det att det landet inte längre kunde livnära både Abraham och Lot (1 Mos 13:6). Detta är en aspekt av Abrahams välsignelse. Herren välsignar oss verkligen: Han ger oss inte bara en bil utan också hus, barn, familj. Faktum är att han tar hand om oss på alla sätt. Alla välsignelser kommer från honom. Gud gav oss sin välsignelse i enlighet med sitt löfte. Men låt oss inte glömma att dessa välsignelser endast är jordiska. De ingår i Guds välsignelse, men hans välsignelser begränsas inte enbart till dessa.

En dag skulle Abraham verkligen förstå att jordiska välsignelser är tillfälliga och inte går att lita på. Vi vet att Abraham till en början hade det väldigt bra i Kanaan. Men Bibeln säger att det blev

hungersnöd i landet, vilket förde Abraham till Egypten. När hungersnöden kommer försvinner den yttre välsignelsen på ett ögonblick. Vem kunde ana att det goda landet Kanaan skulle kunna drabbas av hungersnöd? Det skedde enbart för att Abraham skulle förstå att all yttre välsignelse, endast är temporär.

Utöver detta finns det ytterligare en sak som måste klargöras. Vi har ofta en föreställning om att välsignelsen alltid är bra, eller med andra ord, att den alltid är till vår fördel. Men när vi läser 1 Moseboken 13 uppmärksamt, upptäcker vi att Abraham och Lot, som tidigare levde som en individ och kunde bära lidande tillsammans, blev till lidande för varandra, så snart de anlände till Kanaans land. När de blev välsignade, blev de till en börda för varandra eftersom "landet inte kunde livnära dem". De blev till slut tvungna att skiljas åt. Säg mig: är detta välsignelse?

Följaktligen, bröder och systrar, ifall vi endast ger vikt åt jordiska välsignelser möter vi lidande. Gud lovade att välsigna Abraham, och all den välsignelse han fick kom från himlen. Men vi får inte glömma att den största välsignelse som Gud gav åt honom varken var nötboskap eller får, inte heller guld eller silver. Guds största välsignelse till Abraham, i vilken alla andra välsignelser sammanstrålar, var Isak. Gud gav Isak åt Abraham, välsignelsen är med andra ord en person, och inte något materiellt. Följaktligen, om vi får "Isak"



idag, har vi vunnit allt. Isak omfattar både den jordiska och den himmelska välsignelsen.

Gud sade till Abraham: “Jag skall välsigna dig”. Då föddes Isak. På så vis uppfyllde Gud den första punkten av löftet. Nu, borde Abraham bli en välsignelse för andra. Minns ni när Sara dog? Abraham ville köpa ett landområde för att begrava sin hustru. Den lokala befolkningen ville ge honom marken, för i deras ögon var patriarken en ädel prins, han var en välsignelse för dem. Men Abraham var angelägen om att få ge full betalning för marken. På det sättet uppfyllde Gud även den andra punkten av löftet.

Men det ligger en fara i uppfyllelsen av den tredje aspekten av löftet. Isak föddes på Abrahams ålderdom - i sig själv kunde han omöjligt ha frambringat pojken. Tidigare kunde inte Abraham le, eftersom han inte hade fått barn i enlighet med löftet. Isak betyder “att le”. Men allt sedan pojkens födelse kunde Abraham le. Alla hans dagar var lyckliga dagar, eftersom han såg Isak varje dag. Isak representerar Guds nåd, han representerar Guds välsignelse, för utan nåden och välsignelsen från Gud skulle pojken inte finnas till. Dagarna under Isaks uppväxt var glädjefulla dagar för Abraham. Och förmodligen antog han att han skulle få uppfostra pojken fram till den dag han skulle lämna jordelivet.

Inser ni att det fanns en fara här för Abraham? Isak hade blivit hans värld, hans centrum, hans mål

med livet. Tidigare utan Isak var det inte ens möjligt för honom att le, men nu gläder han sig varje dag på grund av Isak, den ende sonen. Ett österländskt talesätt säger att när någon bara har en son, är denne som solen och föräldrarna och farföräldrarna är likt planeter som kretsar kring honom. Alltså, finns det många solsystem och i var och en av dem är sonen dess centrum. I USA stötte jag på en sådan situation. En äldre far från Kina reste till USA för att besöka sin son, som gett honom ett barnbarn. Denne far var professor på ett universitet i Kina, och under de dagar han var i USA gjorde han inget annat än att bära sitt barnbarn [i famnen] dagarna i ända. Babyn var svår att passa upp. Många gånger var hans farfar tvungen att bära honom ståendes, och då blev pojken väldigt glad, men när han ville sätta sig en stund så började babyn att gråta. Då reste sig genast hans farfar. Det är som när en general kommer, genast får han alla soldater att ställa sig upp. Denna lilla pojke var som en general, och hela familjen kretsade kring honom. En familj med endast en son har den här typen av problem.

Abraham och Sara höll ständigt ett vakande öga på Isak, och vårdade honom med stor omsorg, för de hade endast denna ende son. Abraham tänkte på Isak dygnet runt. Gud sade: "Jag skall välsigna dig" och gav Isak åt honom och gjorde Abraham till en välsignelse för andra. Men nu fanns det ett problem, för Abraham var redan nöjd med situationen som den var. Kanske tänkte han att han

redan var redo att lämna för att vara med Gud, men när Gud kontrollerade sin handlingsplan, så såg han att det bara var de två första punkter som var utförda. Fortfarande saknades det att välsigna alla jordens folk genom Abraham. Endast när Gud hade slutfört allt detta skulle hans fullkomliga vilja vara fullbordad.

Men om Abraham redan tänkt på att lämna, hur skulle då alla jordens folk bli välsignade genom honom? Vad betyder det att alla folk ska bli välsignade genom oss? Hur ska detta kunna ske genom oss? Abraham tyckte säkert också att detta löfte var underligt, kanske så underligt att han till och med hade glömt det. Om Gud hade sagt att Thomas Alva Edison skulle bli till välsignelse för alla jordens folk, skulle du förstå det, eftersom Edison uppfann det elektriska ljuset. Detta kan vi förstå. Men hur skulle en herde för nötboskap och får kunna välsigna alla jordens folk? Det faktum att han som inte kunde få barn med sin hustru, faktiskt fick barn medförde att en betydelsefull avsikt redan var uppfylld. Men Gud ville mer än så!

Varför ville Gud att Abraham skulle frambära Isak? Därför att Abraham var i fara att betrakta välsignelsen som Gud hade gett honom som sitt livs slutliga mål. Han trodde att målet i slutskedet av hans liv var att uppfostra Isak tills denne växt upp. Han hade glömt, att för att uppfylla Guds vilja fullständigt så fattades punkten, ”i dig ska alla jordens folk bli välsignade”. Därför behövde Gud rädda Abraham ur denna kris, och därför bad han

honom att frambära Isak. Detta skulle få Abraham att inse att Isak inte ska vara hans mål. Isak kommer att förgå, liksom vår bil eller vårt hus. Dessa saker kan inte vara vårt slutgiltiga syfte, vi kan inte leva för detta. Det finns en fara att vi alltid önskar oss mer av dessa materiella välsignelser - har vi en miljon vill vi ha två - och uppnår vi detta vill vi ha ännu mer, och slutligen drunknar vi i detta, och gör förvärvandet av ägodelar till våra dagars livsmål. Vi riskerar alltid att göra Guds välsignelse till hela vår värld. Gud vill rädda oss från faran att inte klara av att bära hans välsignelser - det räcker med lite välsignelse och vi drunknar, som om detta vore vårt slutmål innan vi lämna jorden och möter Herren.

Varför ville Gud att Abraham skulle frambära sin son? Skulle Isak ha varit patriarkens livsmål, skulle han inte kunnat frambäras. För om han blev det skulle inte Guds vilja kunna uppfyllas. Men om Isak kan frambäras, visar detta att han inte är slutmålet - det finns ett annat mål, som är högre.

När Gud ropade från himlen: "Abraham! Abraham!", och talade med honom, uppenbarade han en av sina hemligheter. "HERRENS ängel ropade ännu en gång till Abraham från himlen" (1 Mos 22:15). Detta var vår Herre som talade, som ropade från himlen, eftersom Abraham höll på att frambära Isak, medan Gud redan hade förberett ett brännoffer istället för pojken. Nu visste Gud att Abraham inte undanhöll honom något. Därför svor han vid sig själv och lovade: "Jag skall rikligen

välsigna dig och göra dina efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand” (v.17).

Detta var den stora välsignelsen åt Abraham, som gavs efter frambärandet av Isak. Rösten som ropade från himlen för andra gången gav trons fader denna stora välsignelse. Han skulle få två grupper av efterkommande, den himmelska avkomman, de kristna, som stjärnorna på himlen, och den jordiska avkomman, israeliterna, som sanden på havets strand. Varför en sådan stor välsignelse? När vi läser beskrivningen av det Nya Jerusalem, ser vi att dess grund består av tolv ädelstenar med namnen på de tolv apostlarna, vilka representerar de kristna, de är oräkneliga stjärnorna på himlen. I den finns också tolv portar, med namnet på de tolv stammarna, vilka representerar de många efterkommande som liknar sanden på havets strand. När alla dessa personer, som tagit emot Guds godhet, församlas är Guds verk slutligen fullbordat; det är den staden som har fasta grundvalar. Således, den välsignelsen som Abraham tog emot var i själva verket hoppet om en stad med fasta grundvalar.

Men det finns mer. I vers 18, blir det problem löst som hade funnits under en stor del av Abrahams liv: “I din avkomma [de himmelska och de jordiska] skall alla jordens folk bli välsignade”. Detta ord är oerhört viktigt, för det gavs åt Abraham efter att han hade framburit Isak. Vi erhåller mycket ljus efter att vi har överlätit oss åt

Gud - vill vi inte överlåta oss, kan vi inte se och inte heller förstå många saker. Ifall inte Abraham hade överlåtit sig, skulle han aldrig förstått hur alla jordens folk skulle bli välsignade genom honom. Men efter att han frambar Isak, öppnade sig himlarna, slöjan togs bort och hemligheten uppenbarades. Innan överlåtelsen hade vi: "I dig skall alla jordens folk bli välsignade", men efter den lyder ordet: "I din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade". Detta har en djup innebörd.

När Paulus, en skriftlärd, en rabbin, läste dessa ord, måste han ha hoppat av glädje. I den hebreiska originaltexten som Paulus läste står ordet "avkomma" i singularis. Aposteln fick då en uppenbarelse, som han skrev ned i Galaterbrevet: Denna avkomma är Jesus Kristus. Med andra ord alla folk på jorden ska bli välsignade i Jesus Kristus. Herren Jesus föddes i Betlehem, i Israel, men är Frälsare för hela mänskligheten. Han blev korsfäst för oss, vi som inte är judar utan hedningar! Det räcker att vi tror på Herren Jesus Kristus och vi blir välsignade i honom. Nu förstår vi: Den som verkligen ger välsignelse åt världen är Kristus. Abraham kunde inte i sig själv ge välsignelse åt människan.

Men han medverkade i denna välsignelse. Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, och Jakob fortsatte att frambringa en avkomma tills att Jesus föddes en dag i Betlehem. Nu förstår vi varför alla jordens folk är välsignade i Abraham och varför Gud ville att Abraham skulle bära fram Isak. Det

var inte pojken som var det slutliga målet, utan Kristus. Isak var första steget. Abraham födde Isak, Isak födde Jakob (Jakob är andra steget), och Jakob födde... och hans avkomma fortsatte att frambringa barn tills Kristus föddes i Betlehem. De är alla delsteg i ett större syfte, endast Kristus är det slutliga målet, och i honom är alla släkten på jorden välsignade.

### Vårt slutmål

Vi tror på Herren Jesus Kristus och är därför rättfärdiggjorda och har genom tron blivit Abrahams barn. Inte bara judarna blev välsignade genom Abraham, utan också vi hedningar, eftersom Kristus är hans avkomma och Guds slutliga mål. Idag är bil, hus och barn jordiska välsignelser, men inte vårt slutliga mål. Om vi betraktar detta som vår värld, som centrum i våra liv, kommer vi förr eller senare bli träffade av sorg. Det är därför som så många begår självmord vid årets slut. De inser att trots att de påbörjar ett nytt år, fortsätter deras värld som vanligt, tom och utan tillfredsställelse för dem.

Därför måste vi ha klart för oss i våra hjärtan att vi inte lever för det materiella och jordiska här. Vi lever inte för bilen, vi lever inte för huset, vi lever inte för barnens skull. Alla dessa saker är utan tvivel Guds välsignelse, men de är inte vårt mål. Alla dessa saker ger oss glädje, tacka Herren för det, men låt oss inte glömma att detta är saker som förgår – målet bör vara Kristus. Abraham borde inte leva för Isak, utan för Frälsaren Jesus Kristus

som skulle komma. Trons fader gjorde något väldigt enkelt, hela hans liv var oerhört enkelt: han födde bara Isak, som i sin tur födde Jakob, och slutligen föddes Kristus i Betlehem.

Ifall Gud har gett oss "Isak", bör vi lägga honom på altaret, eller det vill säga vi bör frambära oss själva helt och fullt. Om vi överlåter oss på detta sätt, blir alla våra tillhörigheter inte vårt mål, utan endast instrument genom vilka vi kan föra människor till Kristus och Kristus till människor. Om vi följer Kristus dagligen, kommer folk att se hans skönhet och härlighet i oss. Det är detta som Paulus beskriver som att vi blir formade efter Guds Sons bild (Rom 8:29). Vandrar vi på det sättet kommer Kristi ödmjukhet att vara vår ödmjukhet, Kristi mildhet att vara vår mildhet, Kristi tålmod att vara vårt tålmod - vi fortsätter att ingenting vara, men alla dessa välsignelser har som mål att föra människor till Kristus. När människorna ser Kristi skönhet och härlighet i oss, blir hela världen välsignad i Kristus. Detta är Guds avsikt med oss.

Låt oss aldrig glömma: Isak är inte slutmålet, utan Kristus; att formas till Guds Sons bild är vårt mål. Detta är något mycket konkret. Att bli rik i världen får inte vara vårt mål. Ifall du blir den främsta miljardären i Brasilien, så skulle detta kunna vara ett uttryck för Guds välsignelse, men det är inte målet - det slutliga målet är Kristus. Om vi har Kristus som vårt enda och definitiva mål i våra liv, kan vi ha all världens rikedom utan att den kommer att förgöra oss, utan att den kommer attä



skada oss. Den kommer inte att medföra att vi inte längre har tid för sammankomster, eller få oss att glömma vår Gud. Hur skulle inte människor se Kristus Jesus i oss! Att frambära Isak, att ge oss åt Herren utan att hålla något tillbaka; det är överlåtelse.

## Den himmelska synen och korset

Abraham var en person med en vision, vilket många personer längtar efter att vara. Men om visionen inte går igenom korset, blir det en vacker illusion. Många personer talar om andliga uppenbarelser, men de har inte blivit bearbetade av korset. För att korsets verk ska förverkligas i våra liv, som vi redan sett, grundar sig Herren på vårt underordnande till honom. Säger vi till Herren: ”Herre, jag är villig, kom och forma mig”, då ger vi upphov till Isak, Isak frambringar Jakob och slutligen, blir Kristus synlig i oss och människor får se hans skönhet och härlighet.

Bröder och systrar, om två timmar når vi, enligt några, slutet på detta millennium<sup>14</sup>. Vill du höra de viktiga orden: “Abraham! Abraham!”? Vill du överlåta dig helt och fullt åt Herren? Så många välsignelser som Herren gav dig under alla dessa år representeras av Isak, men är du villig att frambära din Isak? Att offra Isak bevisar att du tror på Guds

---

<sup>14</sup> Dessa ord delades på kvällen 31 december, år 1999. ~*Editora dos Classicos*

verk, det bevisar att du bor i tält men väntar på en stad med fasta grundvalar. Låt oss idag, årets sista dag, som också är millenniets sista dag, än en gång överlåta oss. Imorgon, när du vaknar, kommer du att se med klarhet att Isak, din ende Isak, Isak som du älskar, Isak som ger dig glädje, redan har blivit lagd på altaret. Han representerar enbart ett delsteg för att Kristus ska komma, Gud låter Abraham få Isak, som fick Jakob och slutligen föddes Kristus, så kommer människor slutligen att se Kristi skönhet och härlighet i oss.

När vi verkligen ser Kristus bli formad i oss, kan vi inte byta det mot alla världens rikedom. Kristi tillväxt i oss kan inte förvärfvas med pengar, och kan ej heller jämföras med materiella skatter. Därför har vi en bön om överlåtelse. Även om du tänker att jag har redan nått slutet av mitt liv, även om du tänker att ditt liv är utan betydelse för Gud, ska du veta att det är lögn. Idag kan du höra Herren säga "Abraham! Abraham!". Idag kan du bli kallad av honom. De som hör "Abraham! Abraham!" har inte endast sett Jerusalem, utan de har också tillåtit Gud arbeta i dem tills att avkomman, Kristus, tar gestalt.

Må Herren tala till våra hjärtan genom dessa ord. Må vi under dessa två timmar som är kvar vända oss till vår Gud tills vi hör från honom "Abraham! Abraham!". Upprättelsen av Guds vittnesbörd börjar med vår överlåtelse. Att Gud denna årets sista dag, må vinna hela vår varelse. Må Herren

välsigna var och en av oss. Låt oss böja våra  
huvuden och be:

*Älskade Herre, vi tackar dig verkligen, för att du  
har gett oss dessa ord på millenniets sista dag. Du  
har än en gång påmint oss, att välsignelsen som du  
gett oss, Isak, inte är målet. Därför kan vi offra  
Isak, för att vi så snart som möjligt ska bli formade  
till din Sons avbild, för att slutligen alla jordens  
folk skall bli välsignade genom oss. Herre, avsluta  
Ditt härliga verk, så att Jerusalem snart blir en  
plats av lovsång. Hör våra böner, i vår älskade  
Herre Jesu Kristi namn. Amen.*

## Kapitel 5: Överlåtelsen och Jerusalem

1 Moseboken 22:1–2 *”En tid därefter satte Gud Abraham på prov. Han sade till honom: “Abraham!” Han svarade: “Ja, här är jag”. Då sade han: “Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig”.*

Vi vet att när Gud bad Abraham att offra Isak, tillät han inte att detta utfördes på vilken plats som helst. Han sade tydligt: ”Offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig”. Denna befallning var liknande den Gud gav patriarken när han skulle lämna det kaldeiska Ur: ”Gå ut ur ditt land, från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som Jag skall visa dig”. Det land som Abraham blev kallad till var det goda landet Kanaan, landet som flödar av mjölk och honung. Gud ville ge detta land till Abraham som arvedel, som vi läste i Hebreerbrevet 11:8.

Vi kan jämföra denna erfarenhet som Abraham gjorde med vår egen erfarenhet från pånyttfödelse och frälsning. Efter att vi har blivit frälsta av nåd, lämnar vi världen bakom oss och vinner ett land som flödar av mjölk och honung, vilket är en bild på Kristi outgrundliga rikedom, själva kärnan i Kristi liv och mognaden i det kristna livet. Således, strax efter att vi mottagit nåd och blivit frälsta, visar Gud oss en plats som vi får som arv.

Vi har också sett att Abraham gick igenom en annan viktig fas i sitt liv, vilken överensstämmer med vår överlåtelse. Vår pånyttfödelse är en ingång, och vår överlåtelse är dörren till en annan ingång. Pånyttfödelsen är början på det kristna livet, medan överlåtelsen är början till tillväxt och detta är av oerhörd betydelse.

Om vi återgår till Abrahams erfarenhet enligt berättelsen i 1 Moseboken 22, ser vi att Abraham vandrade i tre dagar innan han kom fram till den plats som Gud hade fastställt. Om vi hade varit i Abrahams ställe, skulle vi antagligen frågat Gud: ”Varför en tre dagars lång vandring?”. Vid den tiden var Abraham i Beer-Sheba. När Bibeln beskriver Kanaan, beskrivs det som ett land som sträcker sig från Dan till Beer-Sheba. Dan ligger i den nordligaste änden och Beer-Sheba i den sydligaste änden. Varför ville Gud att Abraham gick den tre dagars långa vandringen? Varför kunde han inte offra sin son där i närheten? Varför kunde han inte offra honom där han var? Varför vandra en så lång väg? Här finns två viktiga punkter som vi behöver lägga märke till.

Den första är att Gud inte tvingar oss; han vill att vi offerar Isak av egen fri vilja, men han vill inte att vi agerar impulsivt. Många gånger, på grund av kärlek till Gud, tänker vi oss inte för, utan någon som helst eftertanke, ger vi en gåva till honom. Gud visste att Abraham var svag. Därför lät Gud honom vandra i tre dagar. Att vandra den vägen var väldigt svårt. Ju mer han vandrade i den riktning

som Gud visat, desto mer förlorade han Isak, utan att lägga märke till det. Gud respekterar inte bara vår fria vilja utan ger oss också tillräckligt med tid för att vi ska kunna ångra oss. Överlåtelsen ska vara fullständig, av egen fri vilja, och utan ånger. Gud tvingar oss inte, han ”binder” oss inte.

Bröder och systrar, jag upprepar: Gud respekterar vår fria vilja fullt ut. Ifall du till viss del känner dig tvingad, kräver inte Gud att du gör det. Om du säger: Gud rörde vid mig, och därför överlåter jag mig totalt”, ger han dig ändå en tredagarsvandring för att ge dig möjlighet att kunna vända tillbaka. Efter att vi har överlåtit oss och ser tillbaka bör vi eftersträva att kunna säga till andra och till oss själva: ”Min överlåtelse var helhjärtad och med uppriktigt hjärta. Jag har inte någon som helst ånger”. Om vi verkligen frambär Isak, vill Gud ge oss tillräckligt med tid för att det blir en överlåtelse utan ånger. Det är den första punkten.

Och varför vandra i tre dagar? Vandrigen från Beer-Sheba till Moria berg är verkligen en tredagarsvandring. När Abraham kallades från det kaldeiska Ur, sade Gud att han skulle visa honom landet. Detta hänvisar inte enbart till det fysiska landet, utan även det som representerade hans vilja i Kanaan. Som vi har sett är Guds vilja förknippat med Jerusalem och representerad av henne. Och berget Moria är det berg där Jerusalem byggdes. Härav förstår vi att överlåtelsen är starkt förknippat med Jerusalem.

## Hemligheter om Moria och Sions berg

Om man åker till Jerusalem ser man att staden huvudsakligen har byggts på två berg. Det ena är berget Sion och det andra är Moria berg. Som vi redan har nämnt är Sion det lägsta berget av alla berg i Jerusalem. På detta berg fanns tidigare Davids tron. Berget kännetecknar Jerusalem, men omfattar inte hela staden. Blickar vi norrut från berget Sion, ser vi ett högre berg. Denna högre plats användes tidigare för att tröska vete. Särskilt på kvällen, då en starkare vind blåste i Jerusalem, kastade jordbrukarna vetet på tröskplatsen rakt upp så att vinden förde bort agnarna. Moria berg var lämpligt för denna syssla eftersom den var högre.

I Jerusalem fanns Guds helgedom, vilken var byggd på Moria berg. Var någonsin borde Abraham offra Isak? Just precis, på berget Moria, i Jerusalem, efter en tredagarsvandring. Vi kan alltså säga att när Abraham offrade Isak, så var det inledningen på denna stad. Därför är ”Jerusalem! Jerusalem” starkt förknippat med ”Abraham! Abraham!”.

Abraham såg inte bara Jerusalem. Gud uppenbarade även för honom hur staden skulle byggas. Hur skulle Gud fullborda byggandet av Jerusalem? Detta är förknippat med Abrahams överlåtelse. Med andra ord står Guds byggande av Jerusalem och upprättelsen av Guds vittnesbörd, i direkt samband med vår överlåtelse. Ifall vi bara har en vision, men inte korset, blir allt bara en

illusion och inget blir förverkligat. Abraham hade inte enbart en himmelsk syn, utan hans himmelska syn gav upphov till ett resultat: på jorden finns en stad som kallas Jerusalem och i dess centrum finns helgedomen. Och var är helgedomen byggd? Precis på den plats där Abraham offrade Isak.

För många år sedan, blev berget Moria i Jerusalem intaget av muslimer. I nuläget är bergstoppen en plan yta, likt landningsbanan för ett flygplan. Faktum är att det inte finns något hedniska tempel i hela världen, vilken är byggd på en så stor yta. Moria bergs aktuella topp blev avjämnad på kung Herodes tid, för att framhäva templet. Nu för tiden finns det en moské på denna yta av Moria berg, som kallas Klippmoskén. I den finns det en mycket stor klippa, som mycket sannolikt, enligt flera lärda, är platsen där Abraham offrade Isak.

Under denna klippställning finns det enligt många arkeologer ett stort hålrum. Vilken funktion skulle detta hålrum ha? I Gamla Testamentets helgedom fanns det en förgård där brännofferaltaret stod. När Israels barn bar fram offerdjuren, slaktade prästerna djuren på altaret. Lagen fastställde att djurets blod skulle utgjutas över altarets hörn. Det beräknas att vid firandet av påsk på Herren Jesu tid kunde högtiden resultera i att 250 000 lamm offrades! Vart försvann blodet från alla dessa offerdjur? Enligt dessa forskare låg helgedomen, inklusive platsen för altaret, på den klippställning där Abraham offrade Isak. Således rann blodet ned till altarets fot



och genom en öppning i klippan, ut ifrån staden tills det når bäcken Kidron. Mellan Moria berg och Olivberget finns det en mycket djup dal som heter Kidrondalen. På Herren Jesu tid fanns det fortfarande vatten där, som rann hela vägen ned till Döda havet. Därför tror bibelexperterna att blodet rann från Kidrondalen i riktning mot Döda Havet.

Vi ser alltså att Gud förberedde platsen för Jerusalem på berget där Isak blev offrad. Pojken frågade Abraham ”Var är lammet till brännoffret?” (1 Mos 22:7). Vi kan säga att genom hela Gamla Testamentet ställs denna fråga: ”Var är lammet?”. Massor av lamm dog varje år, men deras blod kunde inte ta bort Israels synd en gång för alla. Under Gamla Testamentets tid blev människans synd endast överskyld, men inte utplånad. Således, allt sedan Isak frågade: ”Var är lammet?”, ställer alla judarna på samma sätt frågan: ”Var är lammet?”. Prisad vare Gud, en dag ropade en röst: ”Se Guds lamm, som tar bort världens synd!” (Joh 1:29). Nu förstår vi alltså att Moria berg var platsen där helgedomen byggdes, berget som Gud hade utvalt för offret, och att detta visar var och hur Jerusalem skulle byggas.

## Jerusalems historia börjar med offrandet av Isak

Gud påbörjande uppförandet av det jordiska Jerusalem från och med Abrahams dagar, men detta var bara något tillfälligt, för Gud ville egentligen gå vidare från det jordiska Jerusalem till det

himmelska. Jerusalems historia inleds när Abraham offerar Isak. Därför är ”Abraham! Abraham!” starkt förknippat med ”Jerusalem” Jerusalem”, för om det inte finns överlåtelse kan det omöjligt finnas ett vittnesbörd. Varför är då den dubbla kallelsen till Abraham så viktig? Den är betydelsefull, eftersom den inte bara hör samman med tillväxten i vårt liv med Gud, utan framför allt talar om vägen till uppförandet av Guds Jerusalem. Först måste vi ha Guds helgedom, därefter Guds stad. Guds helgedom representerar Guds närvaro, medan staden representerar Guds vittnesbörd. Med Nya Testamentets språk, Guds helgedom representerar hans Församling.

Hur kan Församlingen byggas idag? Det är starkt förknippat med vår överlåtelse. Om hundra personer är församlade, kan det vara hundra individer som träffas, men det kan också vara församlingen som kommit samman. Hur kan vi veta om det är församlingen eller inte? Om var och en av dessa personer har överlåtits sig, utgör de i sanning Församlingen. Självklart utgör en samling av personer som är frälsta av nåd Församlingen – det råder det inget tvivel om – men för att Församlingen ska bli uppbyggd, för att Guds vittnesbörd skall ta gestalt, så är vår överlåtelse avgörande.

Överlåtelsen kan inte ske på en plats som vi väljer, den måste ske på det berg som Gud har visat. Den plats som Gud visar är i Kanaans land, Abrahams arvedel, det är Moria berg, eller

Jerusalem. Och detta är belöningen som Gud gav åt Abraham. All kristen livserfarenhet har en motsvarighet i Abrahams liv. Vi fick frälsningen av nåd och vi har fått Kristi liv, det är som att ta emot det goda landet Kanaan: det är vårt arv. Men hur får vi belöningen? Den hänger samman med vår överlåtelse. Om någon beslutar att lämna allt, beslutar att förneka sig själv, beslutar att ta sitt kors för att följa Herren, visar det att den personen strävar efter belöningen och längtar efter staden med de fasta grundvalarna.

Utan Abrahams överlåtelse skulle inte helgedomen funnits till, för den plats som Gud anvisade för byggandet av helgedomen var den plats där Isak blev offrad. Om vi läser Bibeln uppmärksam, ser vi detta tydligt. Denna punkt är mycket viktig och måste betonas. Vet du varför vi behöver överlåta oss? Därför att Gud ska kunna förverkliga sitt verk, att forma oss efter hans Sons bild. Det som redan efterliknar Gud i oss är resultatet av Guds verk i oss. Vi måste förstå att 1 Moseboken 22 inte enbart återger historien då Abraham offerar Isak. Den skildrar också en väldigt viktig mönsterbild av det kristna livet.

## Skuggbilder i Bibeln

Typer är i vissa avseende profetia i handling. Vanligtvis meddelas profetian genom ord. Exempelvis ”Se ljungrun ska bli havande” (Jesaja 7:14) är en profetia som förmedlas genom ord. Likväl förstår vi ibland inte fullt ut betydelsen av

orden. Då använder Gud bilder för att framställa den profetian. Således, en bild för att framställa en profetia kallas för skuggbild, förebild eller typ.

Vi vet att Abrahams offer av Isak, i själva verket, är en mycket viktig profetia. Ändå framställdes den inte med ord, utan genom en bild. Vad vill Gud att vi förstår genom denna händelse? Abraham är en förebild för vår himmelske Far, medan Isak, den enfödde sonen (då han är den ende sonen född enligt löftet) är en skuggbild av vår Herre, den enfödde älskade Sonen, till vår himmelske och sanne Gud. Vad är betydelsen av att Abraham placerade Isak på altaret? Det pekade på det faktum att Gud älskade världen på ett sådant sätt, att han en dag skulle utge sin enfödde Son att dö på ett kors för oss ”för att den som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv” (Joh 3:16). Således, bröder och systrar, är denna händelse en mycket viktig profetia, eftersom den är en förebild av frälsningen som Gud fullbordade för oss. En dag offrade vår Gud, på berget Golgata, sin Son för att fullborda offret för våra synder i vårt ställe. Prisad och lovad vare Herrens namn! I Gamla Testamentet offrades lamm gång på gång för att övertäcka synder, men på korset blev vår Herre det slutgiltiga offret, för alla människors synder.

Abraham var redan över hundra år gammal och Isak en ungdom, en vuxen man. Om Isak hade varit en bebis skulle det ha varit mycket enkelt att lägga honom på altaret. Men föreställ dig scenen!

Abraham behövde binda fast och offra en vuxen son på altaret, ungefär tjugo år gammal! Ifall Isak hade vägrat och gjort motstånd, skulle Abraham inte kunnat besegra honom. Om Isak inte hade velat bli lagd på altaret, hade Abraham inte kunnat göra någonting. Är det inte underbart att inte endast fadern, utan också sonen var villig? Eller med andra ord, det var inte endast Gud som älskade världen och gav oss sin enfödde Son, utan vår Herre Jesus hade samma hjärta. Det uppenbaras i hans bön på korset: ”Fader, förlåt dem” (Lukas 23:34). Han ville bli korsfäst för oss syndare!

Isak offrades på Moria berg, men var offrades Herren Jesus? På Golgota, inte sant? Berget Moria utgörs av en väldigt stor berghäll, och helgedomen ligger på dess bakre del, som om det vore din rygg. Platsen för offrandet av Isak är själva Moria. Men bergets topp, som om det vore vid dina ögon, är just berget Golgota och alltså en del av Moria. Abraham behövde gå hela vägen till Moria berg för att slutligen offra Isak. Vad var skälet? För att bli en förebild av att Herren Jesus skulle offras på korset, på Moria berg.

Låt oss se lite mer på typer. Till exempel: David typifierar Kristus genom ett profetisk uttalande som han gör i psalm 22: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Med andra ord; Gud använde David tusen år innan Herren Jesus blev korsfäst, för att framställa bilden av korsfästelsen. Hur var det möjligt för David att skriva psalm 22 då korsfästelse inte var en utövad form av dödstraff

på hans tid? Nu förstår vi att det var Gud som först såg sin Son som korsfäst, för det var redan bestämt att han skulle fullborda återlösningen för oss. Därför såg Fadern till att detta blev profeterat redan i Gamla Testamentet. I detta fall använde han David, som i en speciell situation uppvisade likheter med Herren. (Det är däremot uppenbart att David inte kan anses vara en förebild för Kristus när han syndade).

Hur förberedde Gud David för att ge denna bild av sin Son? Vi kan säga att Guds ”planritning<sup>15</sup>” är sin Son på korset. David föddes tusen år innan den händelsen. Således, för att David skulle kunna skriva psalm 22 och för att han skulle kunna uttrycka Kristi ande i ett visst avseende, så förberedde Gud särskilda händelser för honom. Dessa händelser skulle utspela sig tusen år senare, men Gud ville att David i förväg skulle erfara några av känslorna som var relaterade med dem. När han ropade: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”, genomled David smärta och lidande, några som han var orsak till själv, exempelvis när Absalom reste sig mot honom.

Mycket av smärtan som David genomled var däremot inte för att han förtjänade det, utan för att han levde på jorden med ett syfte: Gud ville uttrycka Kristi ande genom honom. Därför förberedde Gud särskilda händelser och tillät att

---

<sup>15</sup> Engelskans blueprint.

David gick igenom dem. Hur uttryckte sig David?  
”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”  
I just denna speciella situation uppvisar han  
likheter med vår Herre och blev en förebild för  
Kristus. Kristus är modellen, och Davids liv tusen  
år före, var grundat på Kristus.

David kunde på det sättet skriva i psalm 22: ”Jag  
kan räkna alla mina ben”, ”mitt hjärta är som vax”,  
”mina händer och fötter har de genomborrat”.  
David genomled smärta och lidande som liknar den  
erfarenhet som Kristus hade på korset. Nu förstår vi  
att hela Davids liv var i enlighet med Kristus som  
skulle komma. Samma sak hände med Abraham.  
Offrandet av Isak på Moria berg var inte bara en  
personlig erfarenhet, utan det var en förebild.  
Abraham hade en enda son. Gud har en enda Son,  
Kristus var Faderns enfödde son, och han ville  
genom Abraham uttrycka en profetia om sin Sons  
död. Nu vet vi varför Jesus gick till korset för oss i  
Jerusalem. Abraham behövde gå i tre dagar för att  
slutligen nå Jerusalem, till Moria berg, och där  
offra sin son. På samma sätt blev Herren Jesus  
offrad på Moria berg, på den delen som kallades  
Golgata. Detta är överlåtelse.

### Att överlåta sig och formas

Vad betyder överlåtelse? Det är Guds väg till att  
vi ska bli formade efter hans Sons avbild, för att vi  
ska bli mer lika Gud. Det behagade Gud att lägga  
sin Son på altaret, och vi borde också lägga ”vår  
son” på altaret: vi lägger den välsignelse som Gud

ger oss på altaret. Varje gång vi överlåter oss blir vi i själva verket formade till Guds Sons avbild. När vi överlåter den enfödde Isak säger Ängeln: ”Se, här är en som liknar Gud”. Gud skonade inte sin enfödde Son, vi bör inte heller hålla tillbaka vår ”enfödde”: den välsignelse som Gud ger oss.

Det var nödvändigt att vår Herre blev korsfäst i Jerusalem. Han måste läggas på altaret där, för det överensstämmer med bilden av Abraham som begav sig till Jerusalem för att offra Isak. Och varför hör detta samman med helgedomen? Hur byggs helgedomen? Varifrån kommer helgedomens stenar? Tidigare antog jag att stenarna kom från Libanon, men nu vet jag att det inte var så. De stenar som användes för helgedomen är inte de stenar som man vanligtvis ser på Jerusalems gator, utan enorma stenar, särskilt hörnstenen som i storleksordning är som en normal talarstol<sup>16</sup>. Den ena stenen lades på den andra utan någon cement emellan. De hölls samman enbart genom sin egen tyngd. Därför säger Bibeln att det inte hördes något järnverktyg när templet byggdes (1 Kung 6:7). Denna byggnad var den mest speciella i världen!

I närheten av berget Golgata, på Moria berg, finns en gruva som kallas Salomos gruva, från vilken alla stenblock huggits ut. I själva verket är hela Moria berg en stor klippa. I detta bergrum

---

<sup>16</sup> Här kan också avses en plattform, för vissa av stenarna i templet är stora som bussar.



använde sig arbetarna av hammare och järnverktyg för att hugga ut stenblocken, vilkas mått var fastställda i förväg. Där hördes ljudet av järnverktyg, men inte vid platsen för uppförandet. Petrus säger att Herren är ”den levande stenen” (1 Petr 2:4). Vad betyder det? Herren är den stora stenen från Moria berg, och vi är också stenar. Och vad är vårt ursprung? Vi blev uthuggna ur Kristus, den stora klippan (v.5 jmf Jes 51:1)! Vid Golgota blev var och en av oss till, i det fördolda, i Herren Jesu kropp. Även om ingen såg det, utfördes återlösningens stora verk vid Golgata. Genom korsets verk blev de levande stenarna uthuggna och placerade i Guds byggnad.

Hur går byggprocessen till? Från helgedomen till Golgota går vägen uppåt. Ju längre du går den vägen, desto högre kommer du. Efter att stenarna var uthuggna, kunde arbetarna alltså enbart med gravitationens hjälp, rulla stenarna hela vägen ned, där de sammanfogades och bildade helgedomen. Där hördes inte ljudet av järnverktyg. Detta visar att hela verket på korset är fördolt, och det är genom det som Församlingen blir uppbyggd. Gud arbetar dagligen i oss för att vi ska få de exakta måtten som han behöver för att bygga sitt vittnesbörd på jorden.

## Kapitel 6: Jakob: en mask som såg härligheten

*1 Mos 46:1–4 Israel bröt upp med allt vad han ägde. När han kom till Beer-Sheba offrade han slaktoffer åt sin fader Isaks Gud. Och Gud talade till Israel i en syn om natten och sade: "Jakob! Jakob!" Han svarade: "Här är jag." Då sade han: "Jag är Gud, din faders Gud. Var inte rädd för att resa till Egypten, ty jag skall där göra dig till ett stort folk. Jag skall själv följa med dig till Egypten och jag skall också föra dig tillbaka därifrån. Och Josefs hand skall tillsluta dina ögon."*

Som vi redan har nämnt så finns det sju dubbla kallelser i Bibeln, vilka ägde rum vid avgörande tillfällen i var och en av dessa sju personers liv: Abraham, Jakob, Mose, Samuel, Marta, Simon och Saul. Dessa sju dubbla kallelser beskriver det normala kristna livet, vilket syftar till att uppfylla Guds vilja. Han kallar oss inte enbart individuellt, utan också gemensamt – vi har blivit kallade att vara Kristi kropp. Därför finns också den dubbla kallelsen "Jerusalem, Jerusalem" i Bibeln. Vi har redan stannat upp vid "Abraham! Abraham!" och nu ska vi betrakta "Jakob, Jakob!".

Den kallelsen skedde vid ett avgörande tillfälle i Jakobs liv. Vilken läxa lärde sig Jakob vid det tillfället? Eftersom vi tror att dessa dubbla kallelser skildrar vår pilgrimsvandring med Gud på jorden, bör Jakobs läxa även angå oss. För att förstå hela Jakobs liv, bör vi uppmärksamma vissa aspekter.

Till exempel reste han fyra stoder under sitt liv; därmed är stoden<sup>17</sup>, ett viktigt kännetecken för att förstå Jakobs liv. Abraham, för sin del, byggde fyra altaren under sitt liv som pilgrim (deras höjdpunkt var altaret på Moria berg, när patriarken frambar Isak); vi kan alltså säga att altaret var ett grundläggande kännetecken i Abrahams liv. Vidare har vi Isak som grävde fyra brunnar under sin levnadstid; därmed blev brunnen ett kännetecken för hans liv. Slutligen har vi Josef, som hade fyra drömmar under sitt liv (hans bröder kallade honom för ”drömmaren”!), och alla förverkligades. Därmed blev drömmen ett kännetecken för Josefs liv. På så vis har vi fyra altare, fyra brunnar, fyra stoder och fyra drömmar – altaret kännetecknar Abrahams liv, brunnen kännetecknar Isaks liv, stoden kännetecknar Jakobs liv och drömmen kännetecknar Josefs liv.

Låt oss undersöka Jakobs liv. Under sitt liv reste han fyra minnesstoder. I Bibeln syftar stoden på Guds vittnesbörd och pekar på ett individuellt vittnesbörd – en minnesstod – genom Kristi natur,

---

<sup>17</sup> Svenska Folkbibeln använder ordet stod eller minnessten. Här är alltså fråga om en sten som restes upp till ett vittnesbörd för de som kom förbi, stenen skulle påminna om något viktigt. Stenen bearbetades inte av *människohand* (jmf Ex 20:25). Men vi kommer se att Gud rörde vid Jakob med *sin hand*, att han blev ett vittnesbörd och en pelare (jmf Gal 2:9 och Upp 3:12) i Guds hus. Därför används orden minnesstod och pelare växelvist i texten.

som representeras av stenen. Vi har sett att Guds syfte är att bygga Jerusalem. Han kallar alla Abrahams avkomlingar till berget som han anvisat, till Moria berg, platsen för sitt tempel. När Israels barn samlades som en enda man i Jerusalem, gjorde verkligen Gud folket till sin boning. Detta var Abrahams erfarenhet i förhållande till upprättandet av Guds vittnesbörd. Men vilken roll har Jakob i denna process? Varför sade Gud: ”Jakob, Jakob!”?

Jakob är känd för att ha köpt förstfödsrätten av sin bror Esau, och senare, på sin fars ålderdom, för att ha lurat honom för att få välsignelsen som Esau skulle haft. Låt oss se lite mer ingående på denna historia för dem som ännu inte känner Bibeln. Jakob är barnbarn till Abraham och barn till Isak och Rebecka. När Rebecka var gravid upptäckte hon att hon bar på tvillingar, och de fick namnen Esau och Jakob. Redan i moderlivet ville Jakob uppenbarligen vara den förstfödde, men hans bror var starkare än honom. Ej tillfreds, tog han tag i Esaus häl, och så kom båda ut samtidigt. Hur kunde han gripa tag i sin bror? Det var för att Esaus kropp var full av hår, medan Jakob var fullständigt slät – han kunde gripa tag om brodern, men brodern kunde inte hålla fast honom.

Tvillingarna växte upp och Esau fick intresse för jakt, medan Jakob blev en stillsam man som hellre höll sig vid tälten. Vet du om att en sådan människa är farlig? En person som är tystlåten och inte säger något. Jakob var sådan, men hans huvud var som en dator, ständigt med planer om hur han kunde

vinna hela världen. Han kunde göra vad som helst för att nå sitt mål.

Vet du vad Gud hade för omdöme om Jakob? Enligt Jesaja 41:14 var han en mask. Vi vet att en mask är ful och att dess värld är tvådimensionell, för den rör sig i jorden, i en värld utan himmel. Det räcker att du ger honom alla världens välsignelser, alla jordiska saker, och han blir nöjd. Han håller hårt om allt som finns på marken.

Jakob var rädd för sin bror Esau. Många år efter att han hade lämnat sin bror, mötte Jakob honom igen. Eftersom han inte var säker på om hans bror hade förlåtit honom eller om han ännu hatade honom, sade Jakob: ”Det är som om jag såg Guds ansikte, när du tar emot mig så vänligt” (1 Mos 33:10). För att bevara sitt liv, var han beredd att säga vad som helst! Jakob var en mask.

Allt sedan början grep han efter saker, han ville ha. Han grep tag i sin brors häl vid födelsen, men det gav honom ingenting. Så han fortsatte att försöka, för han längtade efter att ha sin brors förstfödslorett. En dag då Esau återvände hem, trött efter en jakt, sade Jakob till honom: ”Sälj (...) din förstfödslorett till mig” (25:31). I utbyte erbjöd han honom en röd linssoppa. För en trött person är förstfödsloretten något tomt, något abstrakt och utan praktisk användning. Esau ville ha något synligt, inte något osynligt. I det avseendet var Jakob starkare än sin bror; hans sätt att agera var fullständigt fel, men han längtade efter det

osynliga, förstfödsrätten. Vid detta tillfälle förlorade Esau sin förstfödsrätt.

När hans far Isak hade blivit gammal ”och hans ögon var så svaga” att han inte kunde se (27:1), sade han till Esau: ”Gå ut i markerna och skjut något vilt åt mig (...) så att jag får äta och sedan välsigna dig” (v. 3,4). Jakob och Esaus mamma, Rebecka, hörde detta. Eftersom hon älskade Jakob mer än Esau, instruerade hon Jakob att lura sin far och ta sin brors välsignelse. Hon gjorde en välsmakande rätt, och Jakob tog den till sin far som om han vore Esau. Rebecka tänkte på alla detaljer: för att inte bluffen skulle upptäckas täckte hon Jakobs händer och hals med killingarnas skinn, han var ju slät. Så skulle han inte bli avslöjad ifall hans far rörde vid honom.

När Isak tog emot honom blev han tvivlande och misstänksam: när han rörde vid honom verkade det vara Esau, men rösten var Jakobs. Den förvirrade fadern välsignade slutligen Jakob och han fick hela välsignelsen. När Esau kom tillbaka och fick veta att hans bror hade lurat fadern och tagit välsignelsen ville han döda honom. Rebecka fick höra detta och sände kvickt iväg Jakob till sin bror, som bodde i Paddan-Aram, i en viss del av dagens Turkiet. Hon tänkte att Esaus vrede skulle svalna om Jakob var långt borta och så skulle hennes favoritson snart kunna återvända hem. Rebecka kunde aldrig föreställa sig att hon skulle lämna denna värld innan Jakob kunde återvända.

Vad Jakob längtade efter var rätt, vad gäller förstfödsrätten, men hans sätt att agera var många gånger fel. Hans mor lärde honom att handla på ett otillåtet sätt och fick aldrig mer se sonen. Från den dagen och framåt levde Jakob ett kringströvande liv. Sådan var Jakob, en man som grep efter saker överallt, en fullständigt egoistisk person, som grep efter hela världen – men som inte någon i hela världen kunde gripa tag om, eller ta någonting ifrån. Hur skulle en sådan person kunna vara en minnesstod? En sådan person drar bara skam över Guds namn, och kan inte vara ett vittne för honom. Men det är underbart att vi läser i Bibeln hur Gud identifierar sig som Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Ifall Gud är Jakobs Gud, tror jag att vi alla har hopp! Om Gud kan arbeta i Jakob, kan Gud säkerligen arbeta i var och en av oss. Kan någon som Jakob vara en minnesstod? Kunde man se Kristi natur i honom? Använde Gud Jakob i upprättandet av Jerusalem? I så fall kan han göra detsamma med oss. Halleluja!

När Jakob lämnade hemmet var det kanske hans livs sorgligaste dag. Många föreställer sig att Jakob var ungefär 20 år när detta hände, men om vi läser Bibeln uppmärksamt, upptäcker vi att han flydde till sin morbror när han var 77 år gammal! Under nästan åttio år hade han aldrig lämnat hemmet, aldrig ”släppt taget om sin mors kjol”, han behövde henne till och med för att bedra sin far! Under alla dessa år var hans natur att gripa tag, bedra, att tränga sig före; han var slug, egoistisk; en skam.

Skulle du ha hopp att en person som han kunde förvandlas? Ett barn har lätt för att omformas, men vid 20 eller 30 årsåldern är hans personlighet praktiskt taget fastlagd; vid 40- eller 50-årsåldern förändras man inte längre. Vid 77 års ålder, var det mänskligt sätt omöjligt att Jakobs karaktär på något sätt skulle förändras! Han skulle förbli som han var till sin död. Hans framtid var bestämd. Men bröder och systrar, Gud kan göra det som är omöjligt för människor. Ifall vi ser på oss själva, finns det då något hopp? Inget, för vi är maskar. Jakob var en 77 år gammal mask – det fanns inget hopp. Men det är när Jakob var 77 år gammal som Jakobs historia med Gud började.

Efter att ha lämnat hemmet ensam kom Jakob till en särskild plats när solen redan hade gått ned. Känslan för en som lämnar hemmet är som att solen går ned. Jag tror att Jakob fortfarande tänkte på hur han tagit farväl från sin mor dagen innan. Detta var första gången som han var på vandring, och när han kom till denna plats i öknen ”hade solen gått ner”. I fråga om sina känslor undrade han antagligen ifall den solen någonsin skulle gå upp igen. Men tjugo år senare, när Jakob återvände, efter att ha kämpat med Gud vid Jabboks vadställe, säger Bibeln att han såg ”solen gå upp (...) och han haltade på höften (1 Mos 32:31). Det visar att Jakob gick igenom en lång natt, en period om 20 år av mörker, en tid under vilken solen inte gick upp. Men Herren vare tack, efter den tiden, när han återvände, var Jakob någon helt annan. När han



lämnade var han snabb och smidig, men när han återvände var han halt. Gud lämnade ett märke på honom; nu var Jakob beroende av Guds nåd för varje steg han tog. Var är den tidigare Jakob? Var är den Jakob som griper efter saker?

I tjugo år arbetade Gud med den mannen, och han påbörjade sitt arbete när Jakob var 77 år gammal. Det som är omöjligt för oss är möjligt för Gud. Sett med mänskliga ögon, var det omöjligt för Jakob att förändras, men Gud är underbar och kan göra det omöjliga. Gud vill ha en minnesstod, ett vittnesbörd. Och han utvalde Jakob för just det ändamålet.

## Gud är den största välsignelsen

Den där mannen, som krälade på marken och vars värld var tvådimensionell, stannade på en viss plats under sin flykt. Han tog en av de stenar som fanns där, gjorde den till sin kudde och lade sig att sova. (Utan tvivel är en sten inte en bra kudde, förutom när man är väldigt trött). Då gav Gud honom en dröm; i den såg han en stege, och längst upp på den fanns Gud. Och Gud som var på stegens topp talade med honom, med Jakob, masken som låg på marken. Gud sade samma sak till honom som han hade sagt tidigare till Abraham och Isak. Gud hade slutit ett förbund med Abraham och gjorde det nu med Jakob, den tredje generationen. Gud upprepade ordet som Abraham fått. Jakob visste inte att det fanns en väg som gick till himlen, för han var inget annat än en mask, han kände inte

till att det fanns en tredje dimension. Den där stegen pekade upp mot himlen, den var som den tredje dimensionen. Gud ville öppna Jakobs ögon. Allt som han önskade var jordiskt, men Gud visade honom att det finns något som kallas himlen. Alla vägar var horisontella för Jakob, han hade aldrig föreställt sig att det fanns en vertikal väg; alla vägar som han färdades på hade en välsignelse som mål, för han kunde aldrig föreställa sig att det fanns en väg som ledde till Guds närvaro.

Enligt Hebreerbrevets författare såg inte bara Abraham, utan även Isak och Jakob såg Jerusalem och hälsade den i fjärran. Det som Gud hade lovat åt Abraham, lovade han också åt Jakob. Gud skulle ge honom landet, men han ville visa honom att han önskade *göra något i honom* som var mycket större än landet som han vill ha. Jakob ville ha välsignelser, men han behövde se att Gud själv är den största välsignelsen. Det var detta som Gud uppenbarade för honom i drömmen.

När Jakob vaknade sade han: ”Hur helig är inte denna plats! Det måste vara Guds boning, ja, här är himmelens port” (1 Mos 28:17). Han sade ”Hur helig är inte denna plats!”, för det var platsen där Gud visade sig. Gud öppnade hans ögon och visade att det finns en väg som leder till himlen. Jakobs värld var väldigt liten: han ville bara ha de välsignelser som följer med förstfödsrätten. Men här ser vi något underbart! Jakob hade syndat dagen innan, han hade förolämpat Gud genom att bedra sin far. Det var därför han hade behövt lämna

hemmet. Han var förstås inte värdig att Gud förnyade Abrahams förbund med honom. Men det gjorde Gud!

Det finns något intressant som hände Abraham. Efter att ha tagit emot löftet om landet sa han: ”Herre, Herre, hur ska jag veta att jag kommer att ärva det? (15:8). Abraham ville ha ett bevis från Gud på att han skulle ge honom landet. Då bad Gud honom att hämta några djur: en kviga, en get, en bagge, en turturduva och en ung duva, och att stycka dem mitt itu och att lägga styckena mot varandra. Enligt den tidens sed när två personer ingick en ed eller skrev ett kontrakt, skulle ett djur slaktas och styckas mitt itu, och styckena skulle läggas mot varandra. Därefter gick de två personerna hand i hand mellan styckena för att försegla överenskommelsen. Efter det var båda parter tvungna att agera efter det förbund som hade slutits.

Om Gud skulle följa den tidens handlingssätt borde han tagit Abraham vid handen, när han slöt förbundet med honom, och gått emellan djurstyckena. Men Bibeln berättar att Abraham sov, och att endast Gud passerad emellan köttstyckena som en brinnande fackla. När facklan hade passerat var Guds förbund med Abraham förseglat. Men hur är detta möjligt om inte Abraham ”signerade det”? Detta är ett underbart kännetecken i Guds förbund med Abraham: att endast Gud signerade det! Och vad innebär det? Det uppenbarar att Guds förbund är ovillkorligt. Abrahams tillstånd spelade ingen

roll, hans efterkommandes omständigheter har ingen betydelse: förbundet fortsätter att vara giltigt! Förbundet med Abraham uppenbarar att allt är av Guds nåd – vårt tillstånd spelar ingen roll, Gud kommer att uppfylla sitt förbund!

Gud talade till Jakob från andra änden av stegen. Härigenom förstod Jakob att det finns en väg som leder till himlen, och när han vakande sade han: ”Det måste vara Guds boning här är himlens port”. Himlens port avser det land där Abraham hade trampat med sina fötter. Genom att gå in genom den porten, och genom att gå upp på den stegen, gick han in i den himmelska dimensionen. Vad är Församlingen? Församlingen är inte i himlen, utan på jorden, på samma jord som Jakob lade sig att sova. I samma stund som Gud talar till oss visar han att platsen som vi samlas på är Guds hus. Vad är Guds hus? Det är himlens port, det är platsen där människan kan träda in i den himmelska dimensionen. Det var denna uppenbarelse som Gud gav åt Jakob.

När Jakob vaknade tog han stenen som han hade använt som kudde – vilken representerar svårigheter och lidande, hans pilgrimsvandring, och Guds vägledning i hans liv –, reste den till en minnesstod, göt olja över den och kallade platsen för Betel, vilket betyder ”Guds hus”.

## Gud gör Jakob till Israel

Efter denna händelse fortsatte han sin färd till morbror Labans hus, och från den stunden och framöver gick han igenom tjugo år av mörker. Det var jobbigt för Jakob att göra något för en annan människa, för han var en person som bara vill ha saker utförda för sig själv. Men Laban upptäckte hans svaga punkt: Jakob tyckte om hans dotter Rakel, Jakobs kusin. Vi har alltså här ett möte mellan en slug Jakob och en slug morbror. Ingen hade kunnat få den girige<sup>18</sup> Jakob att arbeta, men av kärlek till Rakel var de sju åren i morbroderns tjänst bara som några dagar.

När tiden var inne för Jakob och Rakel att gifta sig, efter de sju åren av tungt arbete och utan lön, gavs Lea åt honom, Rakels syster. När Jakob protesterade inför sin morbror, fick han denna förklaring: ”Här på orten brukar man inte ge bort den yngre före den äldre” (29:26). Om han ville ha Rakel så måste han tjäna Laban i ytterligare sju år. Bröder och systrar, Guds planer är felfria – om Jakob är listig, använder Gud en ännu listigare morbror för att bearbeta honom. På grund av två fruar tjänade Jakob sin morbror i 14 år; och för boskap och får arbetade han i ytterligare sex år – i totalt 20 år. Jakob kungjorde att han om dagen hade

---

<sup>18</sup> Ordet Supplantador, från engelskans supplanter syftar till Jakobs namn; att han grep tag om sin brors häl, att han vill tränga sig före, därav ordvalet ”den girige Jakob”.

plågats av hetta och om natten av köld, och tio gånger hade morbrodern ändrat hans lön.

Vad hände med Jakob under de 20 åren? Efter den tiden återvände han hem i triumf som en rik man. Jämför honom med Mose; 20 år efter att ha lämnat hemmet, ensam, utan att ens ha en kudde, återvände han med fyra fruar, 11 söner, boskap och fårhjordar, medan Mose, efter 40 år i öknen fortfarande var en fåraherde – och hjorden tillhörde hans svärfar, den var inte hans egen – och han hade en fru och två söner. När Jakob återvände skickade han ut folk att tala med brodern, men han fick höra att Esau kom med 400 man för att möta upp honom, och därför blev han rädd. ”Tänk om min bror fortfarande är arg?”

Jakobs huvud var som en dator; snart började han beräkna risken som han löpte och planera hur han kunde komma undan sin bror. Han delade upp familjen och hjordarna i grupper och skickade män, också i skilda grupper, framför alla andra med presenter som skulle överlämnas till Esau. När Esau mötte de första männen och frågade dem vad det skulle betyda, skulle de svara: ”Din bror kommer efter oss och vill ge dig dessa oxar som gåva”. Efter att ha gått litet till, skulle han möta ännu en grupp som skulle säga samma sak. Jakob tänkte smälta sin broders hjärta med gåvorna. Men eftersom han var slug tänkte han på det värsta. Ifall Esau fortfarande var arg behövde han en färdig flyktväg. Så han satte sin älskade Rakel sist och Lea och bihustrurna längre fram – själv gick han

sist av alla och lät floden Jabbok vara mellan sig och Rakel. ”Ifall det händer något förödande med Lea har jag fortfarande Rakel. Och utifall jag förlorar Rakel, räddar jag åtminstone mig själv!” Även om 20 år hade gått, var Jakob fortfarande densamme Jakob<sup>19</sup>.

När alla hade passerat, och han om natten blev ensam kvar vid Jabboks vadställe, kom en Man för att brottas med Jakob, och han brottades med honom hela natten! Den Mannen var Gud. Vid gryningen såg Gud att han inte klarade av den mannen: så han slog honom på höftleden. Vid det ögonblicket grep Jakob tag om Gud, för han blev halt och sade: ”Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig” (32:26). Han ville inte bara ha välsignelser från människor han mötte, han ville också ha Guds välsignelse. (Han visste att ingen annan än Gud kunde röra vid hans höftled så att den blev halt.) Nu var han halt, men ville ha välsignelse. Vad sade Gud till honom? ”Du har kämpat med Gud och människor och segrat (v.28).

Vad betyder det? Det är som om Gud sade till honom: ”På en natt har du kämpat med Gud, och slutligen besegrade du honom”. Under dessa 20 år, kämpade du med människor, du kämpade med din morbror, du kämpade med alla folk – du är

---

<sup>19</sup> Vi vill betona att det som beskrivits ovan är innan Jakob brottades med Gud. För i 1 Mos 33:3 står det ”Själv gick han framför dem och bugade sig ...innan han kom fram till sin bror”

verkligen Jakob.” Men Gud tillade: ”Du ska inte längre heta Jakob utan Israel”. Jakob betyder ”hålla fast”, Israel betyder ”Guds prins”. Han skulle inte förbli ”den girige Jakob” utan Gud skulle forma något i honom som kallas värdighet.

Bibeln registrerar att han vid den stunden ”när han kommit förbi Penuel såg ... solen gå upp”. Penuel betyder ”Guds ansikte”. När du är ansikte mot ansikte med Gud, är det morgonrodnadens stund, soluppgång. Det såg ut som att Jakob hade besegrat Gud, men om han verkligen hade segrat, varför blev han halt? I själva verket segrade inte Jakob, utan Gud lämnade kvar ett märke på honom om sin seger. Denna gång segrade Gud<sup>20</sup>

Bröder och systrar, många gånger segrar vi inte bara över människor, men också över Gud. Det verkar som att inte ens Gud lyckas med oss. När vi ber, måste han höra på vår bön! Vi är så starka att Gud måste välsigna oss på vårt sätt. Vi strider mot människor och mot Gud och vi segrar varje gång likt Jakob! Men den natten lyckades Gud göra något med Jakob, och han kommer också lyckas med oss. Från den stunden var Jakob halt när han gick – från och med den stunden kan vi, i varje steg Jakob tog, se honom märkt av Guds nåd. Hädanefter ser du Jakobs vandring vara märkt av

---

<sup>20</sup> Jag kan inte undgå att rekommendera en mycket dyrbar hymn om händelsen i Peniel, ”Come O Thou Traveler Unknown” som skrevs av Charles Wesley 1742 om bönen.



Guds nåd. På det sättet gjorde Gud Jakob till en minnesstod. Gud vill göra en vacker fjäril av en ful mask, och den vackra fjärilen kan flyga i skyn. Det påminner oss om den där stegen: Guds rymd är inte bara tvådimensionell, utan har en tredje dimension. På detta sätt började Gud sitt arbete i Jakobs liv, ett verk för att rena honom.

### Från att avklädas till att upprättas

Gud gjorde mer än så i Jakobs liv – detta var bara början. Med Jakobs ökande ålder blev också Guds arbete mer påtaglig i honom. I början behövde Gud avlägsna Jakobs vårdslöshet. Därför blev hans namn ändrat till Israel. Gud hade redan arbetat i hans liv de senaste 20 åren men det var inte tillräckligt. Så Gud gjorde ett mer framträdande verk i honom. Vilket verk gjorde han? För att säga det på ett enkelt sätt, var det att avkläda<sup>21</sup> honom.

Vi vet att Jakob verkligen älskade Rakel, och tiden som han arbetade för henne var som några få dagar. Men när han kom till farao sade han: ”Min vandringstid har varat etthundratrettio år. Få och svåra har mina levnadsår varit” (47:9). Vilken var hans känsla när han mindes sitt liv? Känslan var att hans liv var kort. Det är av stor betydelse. När vi är med någon som vi tycker om, flyger en timma iväg

---

<sup>21</sup> Portugisiskans ”despojar” används till exempel i Jakob 1:21, Kol 2:11, 15, jmf Ef 4:22-25 ”lagt av er” och ”lägg bort”.

som om det vore fem minuter; men om vi är med någon som vi inte tycker om, verkar fem minuter vara som fem timmar! En dag när man ser tillbaka och minns tiden med den omtyckta personen, verkar den tiden vara lång, full av glädje, kärlek och tillfredställelse. Men när man minns tillbaka på tiden av lidande, den tid som gick genom eld, full av smärta, utan innehåll, så är minnet kort. Därför var Jakobs liv i själva verket inte kort, men när han minns tillbaka, när han ser på Guds tunga hand över honom – arbetet att förvandla en larv<sup>22</sup> till en fjäril, till Guds vittnesbörd -, säger han att hans liv var kort.

Gud tuktade honom inte bara utan ville också avklädda honom. Förut tuktade Gud honom, nu avklädde Gud honom. På sin ålderdom, när han minns sitt liv, minns han några saker som verkligen sårade hans hjärta, vilka han aldrig glömde. Han sade till Josef: ”Rakel dog (...) under resan” (48:7) Rakels förlossning var svår, och när pojken föddes sade hon att barnet borde heta Ben-Oni, vilket betyder ”min smärtas son” men Jakob sade att han borde heta Benjamin, vilket betyder ”min högra hands son”. Men där dog Rakel. Pojken fick alltså namnet Benjamin men Jakob greps av smärta vid förlusten av sin älskade fru. När Gud började att

---

<sup>22</sup> Portugisiskans ”taturana” är den biologiska termen för de larver som kommer förvandlas till fjärilar.

avkläda Jakob, var det ett verk som rörde vid hans innersta väsen, som rörde vid hans smärta.

När Jakob återberättade sitt liv minns han att Rakel dog under förlossningen vid hans sida. Efter Rakels bortgång blev två personer hans största tröst: Josef, favoriten, och Benjamin. När Josef var 17 år gammal gjorde hans far en färgglad livklädnad åt honom, och vid ett visst tillfälle skickade han honom för att se efter sina bröder. De sålde honom till Egypten, tog av honom livklädnaden, doppade den i blodet från ett djur och kom med den till sin far. När han kände igen den sade han: ”Josef är säkert ihjälrviven” (37:33). För honom var Josef död, för han visste inte att pojken hade sålts till Egypten, där han senare blev satt till ledare.

Flera år senare blev det hungersnöd i Kanaan och Jakob sände sina söner för att köpa säd i Egypten, där de mötte Josef. Han kände igen dem, men han kände inte något hat. Han visade det på ett väldigt tydligt sätt efter att han givit sig till känna och tröstade sina bröder genom att säga att Guds vilja var av godo: ”Gud sände mig hit före er” (45:5). Josef var inte det minsta arg. Men här finns en viktig princip: att älska en broder betyder inte att vi låter honom vara, och förbli felaktig. Så Josef behövde väcka sina bröders samveten.

Josef hade förstått att Gud är rättvis och vis och hade lett honom under hela livet. Han hade till och med lett honom genom att använda detta som hans

bröder gjort mot honom. Men att sälja honom var ändå fel. Så innan han gav sig till känna för sina bröder försökte Josef väcka deras samveten. Det var en kärlekshandling. Ifall du älskar din broder hatar<sup>23</sup> du honom inte, men vill ändå väcka hans samvete så att han förstår att hans tidigare agerande var felaktigt.

Gud gav Josef vishet för den uppgiften. Han anklagade sina bröder för att vara spejare. När Josef lyssnade till dem sade han att de skulle bevisa att berättelsen var sann genom att föra dit sin yngste bror Benjamin.

När de berättade för sin far att de var tvungna att föra med sig Benjamin, var Jakob inte överens på något sätt, inte så länge han var kvar i livet med Benjamin! Men slutligen gav han efter eftersom hungersnöden var väldigt svår. Då sade Jakob: ”Om det måste bli så, gör då så (...) om jag skall bli barnlös, så må jag bli det” (43:11,14).

När Benjamin lämnade ser vi verket som Guds avklädande hand gjorde i Jakobs liv vara som högst. Han hade inte längre Rakel, Josef var ihjälriven och nu lämnade Benjamin. Bröder och systrar, detta är Guds avklädande hand över Jakob. Det hände inte för att Jakob handlat felaktigt, nej, det var för att Gud ville skapa en karaktär i honom

---

<sup>23</sup> Detta verkar uppenbart, men det är värt att notera att Josef aldrig hyste hat mot sina bröder. Det var på grund av kärlek som han gick vist tillväga med sina bröder.

som utrustade honom att bära ett vittnesbörd. Guds stav var över Jakob när han var yngre på grund av hans fel, men i hans ålderdom var hans stav ändå över Jakob för att Gud ville skapa karaktären av en pelare i honom. Ett tempel behöver pelare som bär upp det. Och pelaren representerar Kristi natur. Jakob ägde inte den naturen, men Gud kunde genom sin avklädande hand föra honom till den punkten. Vid den stunden hade patriarken inte någonting kvar.

### ”Jakob, Jakob”- att låta sig ledas

En kort tid därefter kom Jakobs söner tillbaka. Han blev mycket glad, inte bara för att Benjamin kom tillbaka, utan också för att de berättade för honom att Josef ännu levde och var härskare över Egyptens land. Hur reagerade Jakob? ”Då blev han alldeles lamslagen” (45:26) Han kunde inte tro dem, det var omöjligt! Guds avklädande hand hade gjort ett så djupt verk, att han var helt utblottad. Han kunde inte föreställa sig att han skulle ha någon mer glädje i livet. Därför berättar Bibeln att ”hans hjärta blev som förlamat”.

När Jakob såg vagnarna som farao hade sänt för att hämta honom – dessa vagnar bekräftade att Josef var förhärligad - säger Bibeln att ”hans ande fick nytt liv” och han sade: ”Det räcker. Min son Josef lever än; Jag vill ge mig av så att jag får se honom innan jag dör” (vv.27, 28). Finns det någon far som efter att ha gått igenom allt detta, och hör att hans son lever, säger ”låt mig be om saken”?

Jag tror att oavsett hur andlig en pappa än må vara så skulle han inte be, utan genast fara till Egypten för att träffa sin son. Jag tror inte Jakob gjorde fel när han agerade så, när han beslöt att hela hans hus skulle ge sig av till Egypten.

När Jakob var yngre räckte det med att han bestämde sig vart han skulle fara, och du skulle säkert hitta honom där. Han stannade aldrig när han var halvvägs. Men denna gång var det annorlunda! Bibeln säger att när Jakob hade kommit halvvägs stannade han upp. Om det hade varit tidigare i Jakobs liv hade den bibliska texten säkerligen registrerat att han kom fram till Egypten utan att ha gjort något stopp. Efter alla dessa år utan sonen, vilken glädje att få veta att sonen numera var upphöjd! Detta var en välsignelse som hade passerat igenom död och uppståndelse. Därför skulle det inte förvånat oss om Jakob hade farit raka vägen till Egypten!

Men något underbart hände! När han hade kommit halvvägs, till Beer-Sheba, kunde inte Jakob fortsätta. Där, stannade han. Han hade aldrig gjort något liknade förut.

Varför stannade han? För att hans hjärta var fyllt av fruktan; han var rädd, han var så rädd att han inte klarade av att fortsätta, han var så rädd att han stannade. När han stannade sade Gud till honom: ”Jakob, Jakob!” (46:1). Varför sade Gud så? För vid det tillfället var Jakob rädd. I sin ungdom var han inte rädd för vare sig himmel eller jord, han var

framgångsrik, slug och bestämd. Även om han fruktade att förlora sin fru eller att hans bror skulle döda honom, fann han ett sätt att klara av situationen – han var alltid framgångsrik.

Men nu var Jakob rädd. Han var förändrad för Gud hade gjort ett stort verk i honom – en person som aldrig stannar, stannade! Och han stannade för att fråga Gud: ”Är detta din vilja, trots allt?” Tidigare bestämde Jakob över sitt eget liv, och ingen kunde hindra honom. Men nu är det Jakob själv som inte klarar av att fortsätta – vad fruktade han? Han fruktade två saker. Först att fara ned till Egypten, för han kom ihåg att hans farföräldrar hade begett sig ned och blivit förödmjukade där, och att hans far också hade gjort det, och det hade inte varit Guds vilja. Det var fel för Abraham och för Isak att gå ned till Egypten; därför frågade Jakob sig: ”Och för mig, är det fel för mig också att gå ned till Egypten? Om Egypten inte är Guds vilja, vad ska jag göra? Är det möjligt att jag på grund av Guds vilja inte är tillåten att se min son?” Han började att bli rädd, den här gången inte för att han själv skulle lida skada, utan för att Egypten kanske inte var enligt Guds vilja.

Bröder och systrar, många gånger vinner tillgivenheten över allt annat, utan att bry sig om det är Guds vilja eller ej. Om vi vill träffa en son är det rättfärdigt att vi gör det. Men för någon som blivit bearbetad av Gud är det inte så; han oroar sig, han fruktar att Egypten kanske inte är enligt Guds vilja. Därför kunde Jakob inte fortsätta – han

stannade. ”Jag måste fråga Gud för att få klarhet om hans vilja, för att vara viss om vad han vill för mig!” Nu visste Jakob hur man skulle ledas av Gud. Fram till det ögonblicket hade Jakob inte tagit emot någon ledning alls: alltid gällde det han bestämde sig för, han tillät aldrig Gud att leda honom. Men, halleluja! denna gång var det annorlunda: han stannade, han undrade ifall Egypten verkligen var Guds vilja.

Den andra farhågan som han hade var: ”Ifall jag för ned med hela min familj till Egypten, hur ska Gud då kunna uppfylla det löfte som han gav åt Abraham om att ge landet Kanaan åt hans efterkommande”? När jag träffar min son blir mitt mål uppfyllt och jag kan till och med dö, men jag fruktar att ifall min vilja uppfylls, så kan inte Guds vilja uppfyllas. Och tänk om Egypten inte är Guds vilja, utan hans syfte är i Kanaans land? På grund av dessa två farhågor stannade han mitt under färden.

En kristen som stannar upp är en kristen som har börjat att bli ledd: en kristen som hejdar sig är en mogen kristen. Vad är mognad? Mognad är inte fullkomlighet, det är inte fullkomlighet fri från synd; mognad är den punkt när vi inte längre har oss själva som gud, utan Gud själv är centrum i våra liv. Varför kommer en dotter närmare sin mor när hon själv blir mor? Det är för att hon själv är sitt centrum medan hon är liten. Men när hon blir mamma och får sitt eget barn, är hon inte längre själv i centrum, för nu måste hon äta inte bara för



att mätta sin egen hunger utan för att kunna ge mjölk, och hon äter inte vad som helst, för vissa saker kan vara skadliga för barnet. På grund av barnet bryr hon sig inte så mycket om att förbli lika vacker som innan giftermålet, utan önskar endast att barnet växer. Denna dotter växte, på grund av att hon blev mamma, hon mognade fastän att hon inte var fullkomlig. Även om det inte finns någon mamma som är fullkomlig, så är alla mammor mogna.

Hur vet vi att Jakob hade mognat? För honom räckte det med att se Josef och sedan kunde han sluta sina ögon och dö. Men i stället stannade han upp för att överväga: ”Tänk om min vilja blir förverkligad, men uppfyllelsen av Guds viljas blir förhindrad? Är det lämpligt att jag ser min son igen?” Det var när han stannade upp som Gud sade: ”Jakob, Jakob!”.

Låt oss återigen läsa 1 Moseboken 46:1 *Israel bröt upp med allt han ägde. När han kom till Beer-Sheba offrade han slaktoffer åt sin fader Isaks Gud. Och Gud talade i en syn om natten och sade: ”Jakob! Jakob!” han svarade: ”Här är jag”.*

Ge nu akt på det som han fruktade: ”Då sade han: ”Jag är Gud, din faders Gud. Var inte rädd för att resa till Egypten.” Det visar oss att han var rädd för att fara ned till Egypten, och att han inte hade visshet om att detta var Guds vilja. Men Gud säger till honom: ”ty jag skall där göra dig till ett stort folk.” Och han tillade: ”Jag skall själv följa med

dig till Egypten.” Med andra ord sade Gud: ”När dina farföräldrar reste till Egypten for jag inte med dem, och när din far reste till Egypten, följde jag självklart inte med, men nu skall jag följa med ned till Egypten tillsammans med dig. Om Gud följer med Jakob till Egypten, är givetvis Egypten hans vilja. Många gånger tänker vi att Egypten inte är Guds vilja. Ja, för Abraham och likaså för Isak var det så, men för Jakob var det rätt vid det tillfället. Var finns logiken i detta? Vid det tillfället var inte huvudsaken var Jakob befann sig, utan det viktigaste för Gud var att Jakobs hjärta var uppriktigt inför honom. Om Jakobs sinne var rätt inför Gud, var platsen som han befann sig på av mindre betydelse. Om Jakob kom till Egypten med ett uppriktigt hjärta inför Gud, i lydnad med hans vilja, hade han ingen anledning att vara rädd.

Varför var Egypten fel för Abraham? Därför att Abraham handlade fel. Varför var Egypten inte Guds vilja i Isaks liv? För att Isak var svag. Men, efter att ha genomgått så många prövningar, stannade denne Jakob som aldrig hade stannat upp tidigare, när han var halvvägs, och han reste ett altare och frågade Gud om hans vilja. Bröder och systrar, en person som stannar upp halvvägs är en som är ledd av Gud, en som älskar Guds vilja. Att resa till Egypten var därför den rätta attityden för Jakob. Gud sade alltså till honom: ”Jag skall själv följa med dig till Egypten”. Låt oss komma ihåg att Gud vill ha en pelare. Detta är hans verk.

När vi fortsätter att läsa ser vi Jakobs andra farhåga: ”Jag skall själv följa med dig till Egypten och jag skall också föra dig tillbaka därifrån”. Han fruktade att aldrig mer återvända från Egypten och att det skulle förhindra att Guds vilja uppfylldes. Men Guds ord försäkrade honom om att hans vilja inte skulle ändras och att den skulle uppfyllas. Slutligen kommer han att låta det Nya Jerusalem komma ned från himlen. Gud var väldigt nöjd, eftersom denne Jakob, masken Jakob, egoisten Jakob, denna Jakob som hade sig själv som centrum, som aldrig tänkte på andra, som aldrig bekymrade sig över andra, som aldrig tänkte på Guds vilja, var nu efter hans avklädande verk mogen och kunde bli ledd av Gud. Älskade bröder och systrar, det är detta som är innebörden av ”Jakob, Jakob!”.

## Guds natur i oss

Gud förvandlade denna fula mask till en vacker fjäril. När Jakob föddes hade han bråttom och höll fast sin broder i hälen; men i slutet av hans liv var han stillsam, lutade sig mot sin stav<sup>24</sup> och tillbad Gud (Hebr 11:21). När han var yngre, grep han om morbrodern, sin morbroders barn, morbroderns småboskap och även hans nötkreatur; han höll fast i Gud och ville inte släppa honom: han ville ha hela jordens välsignelser, han ville att himlens Gud

---

<sup>24</sup> Staven är betydelsefull eftersom den påminner om Penuel, hur Jakob där för all framtid blev halt och i behov av stöd.

skulle välsigna honom; att allt under himlen skulle kretsa runt honom. Men i slutet av hans liv, när han mötte farao – vilket idag skulle vara som att träffa presidenten från jordens mäktigaste nation -, så var Jakob en annan människa. Hade det varit tidigare skulle han antagligen på något sätt lyckats få faraos välsignelse, och att skaffa sig någon vinst från det mötet. Men Bibeln säger att det inte var farao som välsignade Jakob, tvärtom var det Jakob som välsignade farao. Det är den som är ringare som välsignas av den som är förmer, därför var det Guds prins som välsignade Egyptens kung. Jakob längtade alltid efter att få välsignelse från andra, men på ålderns höst, kunde han välsigna andra. Detta var något otänkbart för en slug person som honom. Men Gud kunde förvandla honom till en härlig prins – detta är Guds vittnesbörd, att vi blir till en minnesstod, och att Kristi karaktär tar gestalt i oss.

När vi blir frälsta tar vi emot Kristi liv. Kristi liv har en natur som bär med sig ödmjukhet, mildhet och tålmod. Efter vår omvändelse, borde vi manifesteras Kristi natur till fullo, men vad är vårt problem? Vi är milda, men bara för en stund, vi är tålmodiga, men bara en kort tid och vi förlorar lätt vår ödmjukhet. Kristi mildhet och tålmod i oss är som om hans natur skulle komma och gå. Men vi vill inte att Kristi ödmjukhet lämnar oss, vi vill inte att Kristi tålmod lämnar oss, vi vill att Kristi dygder ständigt förblir i oss. Således, med

målsättning att Kristi natur ska förbli i oss och alltid uttryckas, behöver Gud utföra ett verk.

Låt oss betrakta en illustration. Om du var konstnär och hade en skål av keramik, skulle du kunna göra en vacker målning på dess utsida. Men denna målning kan raderas ut lätt. Hur kan den bevaras? Det enda sättet är att placera skålen i en het ugn. Då blir målningen bränd på skålen och kan inte raderas ut längre. På liknande sätt behöver Kristi natur i oss gå genom korsets verk, som med sin eld får denna natur att bli fastetsad i oss. Detta får Kristi natur att förbli i oss, att helt prägla våra liv. Detta var Guds verk i Jakob och det är vad han vill göra i oss.

Bröder och systrar, lovad vare Gud, idag är Kristi liv och natur i oss, men å andra sidan är vi som Jakob. Därför behöver Gud arbeta i oss, först genom sin stav som tillrättavisar oss, och som tar bort vår hänsynslöshet. För att vi ska få del av hans helighet behöver han bruka ”sin stav” till att ta sig an vårt kött, för att bearbeta vårt ego, för att världen i oss ska tas bort. Det var det inledande verket som Gud gjorde i Jakobs liv. Men han slutade inte där – nej, det fanns mer att göra. Såg vi inte Jerusalem? Hälsade vi inte det? Men Gud kommer att fråga: ”Vem är Jerusalems pelare? Vem är pelaren i Guds helgedom?” För att förvärva pelaren arbetade Gud i Jakobs liv, och han kommer att arbeta i mitt och ditt liv. Det är Guds stav som tuktar, uppfostrar och avkläder oss. Till slut tog Kristi natur gestalt i Jakob, och den skall också ta gestalt i oss.

När detta sker, kommer folk som ser oss att se denna natur. Vid ett tillfälle frågade någon i vilket avseende Hudson Taylor<sup>25</sup> påminde om Herren, på vilket sätt som han var lik Herren. Taylor var mycket upptagen, men varje gång någon kom på besök, ansåg han besökaren som det viktigaste, och det verkade som om att han inte hade något annat att göra än att ge besökaren all sin uppmärksamhet. Och genom detta uppförande blev folk påmind om vår Herre när de träffade Taylor.

Alltså, låt mig upprepa, vad vi behöver idag är mer än vackra ord, något som utgår från munnen, inte att vi ropar: ”Vi är Församlingen, vi är Församlingen!”. Om vi vill ha del i Guds vittnesbörd, bör vi komma ihåg att han är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Jakob reste fyra stoder under sin tid på jorden, vilket visar på att Gud formade ett vittnesbörd i hans liv. Vad är Guds vittnesbörd? Vi är alla syndare, sluga som Jakob, men en dag tog vi emot Guds barmhärtighet och Guds nåd. Det är vårt vittnesbörd, och det är också Jakobs vittnesbörd.

Därför finner vi inte bara ”Abraham, Abraham!”, utan också ”Jakob, Jakob!”. Med ”Abraham, Abraham!” lärde vi oss läxan om överlåtelse, men vi behöver ta det andra steget, utstakat med ”Jakob, Jakob!” vilket är läxan att

---

<sup>25</sup> Hudson Taylor var en missionär från Storbritannien som arbetade under 1800-talets andra hälft i Kinas inland.

förstå hur vi leds av Gud. Överlåtelse är den första stora lärdomen, att bli vägledd den andra. För att Guds vittnesbörd ska bli uppbyggt behöver vi lära oss dessa läxor. Må Herren ge oss sin nåd till detta.

Låt oss böja våra huvuden och be: *”Älskade Gud, vi överlåter dessa ord i dina händer och ber dig än en gång att du talar till oss. Du har gett oss nåden att vara tillsammans här under denna varma dag, för att höra dessa ord. Må den Helige Ande fortsätta att arbeta i oss. Om du vill, för oss hit på nytt denna kväll så att vi den första dagen på detta sekel får höra din röst. Vi vill lägga oss på altaret, vi vill bli vägledda av dig, vi vill att du alltid leder oss med din blick. Hör vår bön, i vår älskade Herre Jesu Kristi namn. Amen.*

## Kapitel 7: Mose: busken som Gud bodde i

2 Mos 3:1–6 ”Mose vallade fåren åt son svärfar Jetro, prästen i Midjan. En gång drev han fåren bortom öknen och kom till Guds berg Horeb. Där uppenbarade sig HERRENS ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden utan att busken brann upp. Då tänkte Mose: Jag måste gå dit och betrakta den underbara synen och se varför busken inte brinner upp. När HERREN såg att han gick för att se efter, ropade Gud till honom ur busken: ”Mose! Mose!” Han svarade: Här är jag. Då sade Gud: Kom inte hit! Tag av dig skorna, ty platsen där du står är helig mark. Och han sade: Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud. Då dolde Mose ansiktet, ty han bävade att få se på Gud.”

Vår konferens fokuserar på ”Jerusalem, Jerusalem”. Innan vår Herre Jesus lämnade denna värld grät han över Jerusalem. Vi vet att den staden representerar Guds vittnesbörd. Herren Jesu sorg över henne visar därför att Guds vittnesbörd var ödelagt. Hur kan Guds vittnesbörd bli upprättat? Läser vi hela Bibeln upptäcker vi sju individuella kallelser som var och en skedde vid ett avgörande ögonblick i dessa personers liv. Gud kallade tvåfaldigt på Abraham, Jakob, och Mose som vi såg i versarna här innan, på Samuel i första Samuel 3, på Marta i Lukas 10, på Simon Petrus i Lukas 22, och Saulus i Apostlagärningarna 9. Sju gånger är



den dubbla kallelsen individuell, bara en gång är den kollektiv: ”Jerusalem, Jerusalem”. Nu ska vi ta ett steg vidare i detta budskap.

Vi har redan sagt att ”Abraham, Abraham!” talar om vår överlåtelse, ”Jakob! Jakob!” talar om hur vi bli vägledda, och ”Mose, Mose!” talar om vår tjänst, vilket vi nu ska se.

I Bibeln finns två stora tjänare till Gud, Mose och Paulus. Mose hade kontakt med den mest framstående kulturen under sin livstid, den egyptiska kulturen. Gud gav oss Pentateuken genom Mose. Genom de fem böckerna har han uppenbarat sig för oss. Genom Mose lät Gud oss känna till hemligheten om universums ursprung och också människans ursprung. På liknande sätt tillät Gud Paulus att ha kontakt med den främsta kulturen under hans livstid. Han föddes under det första århundradet, i den grekiska kulturen. Så i Gamla testamenten vann Gud Mose, och i Nya testamenten vann han Paulus, för att genom dem uppenbara sig själv och sitt syfte.

Låt oss nu se hur Gud talade till Mose, vi ska se varför han sade: ”Mose, Mose!”. Just vid ett avgörande ögonblick i hans liv sade Gud de orden. När vi läser Bibeln ser vi att de 120 år som Mose levde kan uppdelas i tre perioder om 40 år. Under de första 40 åren placerade Gud honom i Egypten, där han ”blev undervisad i egyptiernas hela visdom, och han var mäktig i ord och gärningar. (Apg 7:22). Mose blev egyptisk prins, och spenderade den

mesta tiden i det kungliga palatset. Under den andra perioden om 40 år, placerade Gud honom i Midjans öken, där han tog hand om får. Det är endast när Mose kom till den tredje perioden om 40 år som Gud börjar att använda honom. Detta är av mycket stor betydelse.

Under de första 40 åren, utrustade Gud honom genom att placera honom i en speciell miljö, den tidens främsta kultur. Där fick han en mycket viktig träning för att senare kunna användas av Gud för att skriva Bibeln, och för att kunna ta emot Guds uppenbarelse i sitt hjärta. När vi läser Moseböckerna, kan vi lita på att Mose inte begick något misstag, för inte en prick, inte ett kommatecken fick han ta bort från det av Gud inspirerade ordet. Under många år har man inte erkänt att Pentateuken är skriven av Mose, men nu har vi tillräckliga bevis för att det är han som är författaren. Men vi har inte tid att visa det här och nu.

Eftersom Gud önskade att ge uppenbarelse om universum, om människans ursprung, om människans fall, om hur han förberett frälsningen, behövde han finna ett lämpligt käril för detta. Och han fann Mose. För att kunna utföra den uppgiften, lärde sig Mose hela Egyptens vetenskap under de första 40 åren av sitt liv, och blev utrustad till att tala och att agera: ”han var mäktig i ord och i gärningar”.

Men även innan detta började Mose förberedas. Efter Jakob och Josefs död, förökade sig Israels barn i Egypten. När Jakob begav sig med sin familj ned till Egypten var de 70 personer, men 430 år senare, när de lämnade Egypten, var Israels barn ungefär två miljoner personer. Så vid den tiden fanns det ungefär två miljoner israeliter som tvingades att arbeta för farao. Varför förökade sig folket så mycket? Det var Guds välsignelse. Han hade sagt till Abraham: ”Om någon kan räkna stoftet på jorden ska också dina efterkommande kunna räknas”.

För att förhindra folkets snabba förökning beordrades barnmorskorna att döda alla pojkar som föddes av israeliterna. Men när den planen misslyckades, blev befallningen att kasta alla nyfödda pojkar i floden Nilen. I tre månader hölls Mose gömd av sin mor, därefter lades han i en korg som släpptes på Nilen. Han blev funnen av faraos dotter och fördes till det kungliga palatset. ”Mose” betyder ”uppdragen ur vattnet”. När han föddes var hans död redan bestämd, men Gud befriade honom för han ville använda honom. På det sättet inleddes hans första 40 år.

Moses mamma blev anlitad som hans amma. Så under samma tid som han tog emot moderns mjölk, blev han även matad med en mycket viktig och betydelsefull kunskap. Även om han var prins av Egypten visste han att han i själva verket var en hebré av hebréer. Han tillhörde dem som var under slaveri. Mose tog emot andlig kunskap från sin mor

allt sedan barndomen. Å enda sidan satte Gud honom i det kungliga palatset för att lära sig egypternas hela visdom, å andra sidan blev han fylld med känslan av sin uppgift – han visste varför Gud hade placerat honom i det kungliga palatset.

När Mose var ungefär 40 år gammal gick han ut för att besöka sina bröder, för han ville veta vilket lidande de fick utstå. När han såg en egyptier behandla en hebré illa, dödade han egyptiern, och antog kanske att hans bröder skulle förstå att han hade ett uppdrag. Men dagen därefter, när Mose fick se två hebréer i slagsmål och förmanade dem, tog de inte emot hans medling och utöver det fick han veta att mordet dagen innan hade blivit känt av farao. Därför flydde han till öknen i Midjan. Han ville verkligen tjäna Gud, och antog kanske att han var redo för uppdraget eftersom han hade lärt sig egyptiernas hela vishet. Han var redan 40 år och tänkte kanske att det var den bästa tiden för Gud att använda honom och att israeliterna skulle förstå att Gud skulle resa upp honom för att tjäna dem som ledare. Men Gud agerade inte och Mose fick agerade själv. Han gick Gud i förväg. Han var redo, men det var inte Gud. Han tänkte att det var tillräckligt att ha lärt sig Egyptens hela vetenskap, och att han tagit emot den bästa undervisning, samt att ha ett brinnande hjärta för att bli använd av Gud, för att han visste att Gud hade gett honom ett uppdrag att utföra. Men eftersom han gick Gud i förväg, blev han tvungen att fly till Midjans öken.

Om du spretar med handens lång- och pekfinger, med handflatan riktad mot dig, formar de en upp och ned vänd triangel. Låt den representera Sinaiöknen där Israels folk vandrade under 40 år. De två fingrarna representerar Röda havet som omsluter Sinaihalvön. Egypten ligger åt vänster. Därför skulle Mose självklart ta sig till Sinaiöknen, när han flydde från Egypten. Men i stället tog han sig till Midjans öken. Och var ligger det? Den ligger på andra sidan av Röda havet. Eftersom han gick Gud i förväg, passerade han Röda havet två gånger och blev kvar i Midjans öken i 40 år.

Guds avsikt var att med Mose hjälp leda Israels folk ut ur Egypten, genom en stor och fruktansvärd öken och därefter till Kanaans land. Låt oss inte glömma, eftersom detta var Guds avsikt var de första 40 åren av förberedelse inte tillräckliga – två tredjedelar av Mose liv var nödvändiga för att förbereda honom helt och fullt. Därför lät Gud honom vara i Midjan för att han skulle lära sig i ytterligare 40 år, för bara den som gått igenom öken kan leda andra genom öken. Om han bara hade levt de första 40 åren skulle hela hans kunskap varit teoretisk, men den andra perioden var hans eget-universitet, hans praktik. Där tränade Gud Mose och uppenbarade sig för honom.

Å ena sidan förberedde Gud honom att skriva Pentateuken, å andra sidan tränade han honom till att leda ett folk genom öknens svårigheter, till exempel hur man hittade vatten eller var man kunde samla folket för att tala till dem. Nära Sinai

berg finns en stor slätt där hela Israels folk om två miljoner människor samlades, och där kunde Gud tala till dem. Många frågor varifrån folket kunde få vatten under ett år vid Sinai. Å ena sidan fanns den brustna klippan från vilken vatten sprang fram, men vi drar också slutsatsen att Mose visste var det fanns vattenkällor för folket.

Vad är skillnaden mellan öknen och Egypten? På grund av den stora floden Nilen behövde folk i Egypten inte vänta på något ifrån himlen, dessutom regnade det enbart tio dagar om året. Men två årliga översvämningar av Nilens vatten gjorde delat mycket bördigt. Därför behövde inte någon som bodde i Egypten vänta något från himlen. Den stora floden var deras beskydd. Den som förses av Nilen är inte beroende av Gud.

Men den stora och hemska öknen är annorlunda. Sinaihalvön är den slätt som har mest konstbevattning i världen, men i hela Sinaiöknen finns det inga floder! Föreställ dig således att två miljoner människor passerar igenom detta område! Det var någon som sade att han inte kunde tro på att två miljoner människor hade gått igenom Röda havet. De svarade honom: ”Vänta lite. Det finns ett mirakel som är större än passagen igenom Röda havet: att försörja två miljoner människor under 40 år i Sinaiöknen, utan att deras fötter svullnade eller sandaler slets ut!

I ljuset av detta syskon, vad betyder öknen? Öknen är den plats där allt ditt hopp står till Gud,

platsen där allt beror på Gud, där det är omöjligt att leva utan mirakel. Vad är ett mirakel? Det är när Gud rör sitt finger. Ifall du bor i Egypten behöver inte Gud röra ett finger och du lever ändå bra. Men om du är i öknen och kan överleva en dag, kommer du säga att allt var genom Guds nåd.

När Israels barn skulle gå genom den stora och fruktansvärda öknen berodde de uteslutande på Guds nåd. Han behövde förbereda ett redskap för att leda dem, med det räckte inte att det redskapet hade blivit skolat av den tidens högsta kultur, här behövdes en som hade gått genom öknen, som hade erfarenhet av att vänta på Gud i tro. Bara en som hade lärt sig att dagligen vara beroende av Guds mirakel kunde leda Israels folk att gå igenom samma förhållanden.

Därför placerade Gud Mose i Midjans öken under hans andra period om 40 år. Mose flydde dit, det var inte något han valde självmant. Han visste att han hade ett uppdrag i Egypten, där han i 40 år hade blivit förberedd med syftet att bli använd av Gud. Han ville befria sitt folk från det smärtsamma slaveriet. Han tänkte att han kunde frälsa israeliterna genom att döda egyptierna i ett slag. Men Guds vägar är alltid högre än människors vägar, och Mose blev i tränad i ytterligare 40 år. Så när Gud använde honom för att leda israeliterna genom Röda havet, befriades inte folket av Mose hand, utan av Guds mäktiga hand.

Midjans öken är en vacker öken, men det är en obebodd plats. Skulle Gud inte använda Mose? Om Gud ville att han pensionerade sig på en så ogästvänlig plats, varför behövde han lära sig Egyptens visdom? Kanske tänkte han att Gud snart skulle använda honom. Men han var under Guds ledning<sup>26</sup>, under Guds hand, och han visste inte när han skulle lyfta den. Det gick tio år, och ingen rörelse på himlen. Han blev 60 år och ingenting hände. Vid 70 års ålder hördes fortfarande inte någonting från himlen. Även när han närmade sig 80 år så hände ingenting. Det såg ut som att Gud hade glömt och övergivit honom.

En dag när han vallade svärfaders får kom Mose till Guds berg, där han såg en brinnande buske. Det är inget märkvärdigt med att en buske brinner i Sinai öken, för solens hetta antänder buskarna utan vidare. Men där fanns en buske vars eld inte slutade att brinna, och busken själv brann inte upp. Och när han närmade sig för att se den underbara synen hörde Mose en röst från busken: ”Mose, Mose!”.

Enligt Apostlagärningar 7:30 visade Gud synen för Mose när han var 80 år, 40 år efter att ha lämnat Egypten (v.30). En kort tid innan synen hade han skrivit psalm 90, där han skrev: ”Herre, du har varit vår tillflykt från släkte till släkte (...) Från evighet till evighet är du, O Gud”. Han nämner också bergen (v.2) som han inte kände till från Egypten,

---

<sup>26</sup> Ledning, eng. government.



vars område i stort sett är plan mark och öken. Enbart de områden som ligger närmast Nilen är grönskande. Eftersom egyptierna inte hade berg i sitt land gjorde de imitationer av dem, pyramiderna. I Egypten såg Mose bara artificiella berg, där faraonerna, som ansågs vara gudar, var begravda. Men i Midjans öken mötte Mose Gud, som är Gud från evighet till evighet, med andra ord: de som var i pyramiderna var inte några gudar. ”Innan bergen blev till (...) är du, O Gud”. I öken såg inte Mose några pyramider, människors verk. Istället såg han Guds skapelseverk.

”Vårt liv varar sjuttio år eller åttio, om krafterna räcker ” (v.10). Enligt sin egen förståelse hade Mose redan nått det mänskliga livets skymning – därför har denna psalm en stark känsla av skymning, det är som att författaren såg att ”tusen år är i Dina ögon som den dag som förgick i går, det är som en nattväkt (v.4).

Idag är det den första dagen på ett nytt millenium, de tusen år som gått är i Guds ögon som dagen som förgick igår. ”Du sköljer dem bort, de är som en sömn. Om morgonen liknar de gräset som frodas” (v.5, 6). Hans erfarenhet av Guds disciplinerande hand är beskriven i vers 9: ”Alla våra dagar försvinner genom din harm, vi slutar våra år som en suck.” Om sina 80 år sade han: ”När det är som bäst är det möda och bekymmer. Snart är det förbi, vi flyger bort. (v.10). Alla dessa uttryck visar på att Mose liv hade nått sitt slut och att Gud inte längre skulle använda honom.

Men det var i den stunden som han hörde Gud tala: ”Mose, Mose!”. Gud sade att han skulle sända honom för att befria Israels folk och föra dem till löfteslandet. Det var en god nyhet – efter 40 års väntan skulle Gud slutligen använda honom. Men nyheten kom för sent, för Mose hade redan nått det naturliga livets slut. Enligt hans ord borde han redan vara i graven för 10 år sedan! Gud gav honom en särskild nåd att leva ytterligare tio år. Men han var inte längre i skick att användas av Gud. Mose tackade Gud för en sådan god nyhet, men den hade kommit försent. När Gud vill sända honom sade Mose att ”Jag är trög att tala och har en trög tunga”. Fyrtio år tidigare hade han gått fort fram, han hade till och med gått Gud i förväg – han ansåg sig redo. Men nu är han oförmögen. Olyckligtvis hade Guds kallelse kommit mycket sent.

I vår värld, särskilt på grund av teknologin, försöker företagen alltid att anställa unga. Vilket företag eller vilken armé skulle rekrytera personer vid 80-årsålder? Är inte Guds kallelse underbar? Gud kom till honom och sade: ”Mose, Mose!”. Enligt apostlagärningarna var Mose ”mäktig i ord och gärning” i Egypten, men efter 40 år i öknen hade han blivit ”trög att tala och med en trög tunga”. Detta står inte i Gamla testamentet utan i Nya. Judarna godtar inte Nya testamentet så hur förklarar de då detta uttryck?

Enligt dem var Mose en dag som barn i Egyptens kungliga palats och lekte på faraos knä.

Faraon satt på sin tron och plötsligt, mitt under leken, ryckte han av pappa hans krona. Eftersom faraonerna var mycket vidskepliga och alltid fruktade att någon ville döda dem för att ta deras krona, tog kungen händelsen som ett ont omen. Han tänkte att den som tagit av honom kronan också ville ha hans tron, och därför skulle han ta hans liv. Han tittade på Mose för att se om han var intelligent eller inte, om han hade gjort det avsiktligt eller inte. Om han uppvisade intelligens skulle det visa på att han faktiskt sökte efter kronan, men om han visade sig vara dum skulle det istället tala för att det bara var en lek. Så han gjorde ett test: han satte fram en liten guldklump framför pojken och glödande kol för att se vilket han skulle välja. Mose såg på båda sakerna och tog den glödande kolen och stoppa den i munnen. Det är judarnas förklaring. De berättar att Mose gjorde sig till åtlöje, i själva verket var han mycket intelligent, för han visste att om han valde guldet var det lika med döden. Så han föredrog att välja kolen och bli trög att tala och ha en trög tunga.

Men enligt Nya Testamentets sanning visade han upp mäktiga ord och gärningar i Egyptens land, men efter 40 år under Guds skulpterande hand, bearbetad av Gud i öknens skola, blev han oförmögen att tala med lätthet och vältalighet. Han hade lärt sig Egyptens vetenskap och enligt den hade jorden blivit till av ett ägg med vingar som flög i rymden hit och dit, tills de två vingarna en dag föll av och ägget förvandlades till jorden. Och

människans ursprung var från några vita fjärilslarver som föddes i floden Nilen. (Den första evolutionsteorin kom alltså inte från Darwin utan från egypterna!)

Nu förstår vi varför Gud inte kunde använda Mose vid den tiden. Hela vetenskapen som han lärt sig från Egypten behövde filtreras för att rensa bort alla felaktigheter. I öknen gav Gud honom uppenbarelse, Han visade honom universums och människans verkliga ursprung. Mose använde enbart 76 hebreiska ord för att skriva Genesis första kapitel, en text vilken både en professor på högskolan så väl som en enkel tvätterska kan läsa och förstå. Därför tackar vi Gud för den andra perioden i Mose liv.

## Bibelkoden

Det finns en intressant fakta om Pentateuken. En matematiker avlägsnade mellanrummen mellan alla bokstäverna i det hebreiska originalet, så att allt blev ett enda långt ord. Efter att ha analyserat texten upptäckte han att om han valde bokstäver som förekom med samma intervall, fick han information om händelser som redan hade skett. Om han till exempel fixerade en viss bokstav som första och antecknade de som kom efter med intervall om 15 bokstäver, fick han information om mordet på Kennedy, eller prinsessan Dianas död, eller om Einstein eller om första resan till månen. Detta publicerades i en bok med namnet Bibelkoden. Vilken är den positiva aspekten med

denna upptäckt? Jag tror att judarna kan bli väckta genom denna upptäckt och komma till tro på Gamla testamentets gudomliga inspiration och på dess uppenbarelse av Herren Jesus som Messias.

Men många personer försöker istället att använda dessa mystiska koder för att förutse händelser. Detta är en stor lögn; koderna talare endast om vad som redan har skett. De gör inte Bibeln till en spådomsbok. Det finns de som påstår, baserat på koden, att Israel kommer att drabbas av en stor vedermöda år 2006. Detta är fel! Dessa bibelkoder för alltså inte med sig någon profetia eller någon ny lära, för alla Guds profetior och hela sanning om honom själv och om hans smorde finns redan i Bibeln, med tydliga ord.

Men bibelkoden är av nytta för israeliterna, för de godtar inte att Pentateuken är Guds uppenbarelse, inte heller att Jesus är Messias, den av Gud utlovade. Därför använder Gud denna upptäckt för att väcka dem. På det sättet ser vi att Mose inte fick göra fel när han nedtecknade uppenbarelsen från Gud, han fick inte ändra på en enda punkt eller den minsta pricken. Guds Ord får inte ändras, inte en prick eller ett kommatecken. Det är därför som Mose var tvungen att tränas av Gud - disciplinen i Egypten var sträng, men Guds träning var ännu strängare.

## Vårt slut är början på vår tjänst åt Gud

De 40 åren i öknen var å enda sidan Guds träning, å andra sidan en väntan på att källan till Moses naturliga liv skulle sina, tills han sade att ”jag är trög att tala och har en trög tunga”, med andra ord att han var oförmögen, oduglig för Guds verk. Vid denna tidpunkt kunde Gud börja att använda honom. Bröder och systrar, detta är början på vår tjänst inför Gud, när vi når slutet av oss själva. ”Abraham, Abraham!” syftar på vår överlåtelse, ”Jakob, Jakob!” refererar till att vi blir vägledda, ”Mose, Mose!” hänvisar till vår tjänst.

Många gånger menar vi att Gud har gett oss stor förmåga att tjäna honom, men när vi ställer oss till förfogande på det sättet, märker vi att Guds tid ännu inte har kommit. Därför uppehåller han oss i Midjans öken i 40 år. Och när vi nästan är 80 år gamla, kommer en röst från himlen som säger: ”Mose, Mose!”. Troligen suckade han och sade: ”För sent, för sent... Detta är en god nyhet men varför kom den så sent?” Moses hade blivit en person trög till att tala och med en trög tunga. Efter 40 år i öknen, efter att knappt ha talat med en enda människa, utan enbart med fåren som sade något i stil med ”Bä! Bä! dagen lång, mindes han knappt hur man skulle uttrycka sig inför människor.

För en tid sedan läste jag en historia om en munk som åkte till berget Sinai och stannade där i tjugo dagar och tjugo nätter, hälften av tiden som Mose var där. När den mannen steg ned från

berget, frågade någon honom hur han kände sig efter så lång tid i ensamhet och i tysthet. Efter att munken kom ned från berget, kunde han inte tala. Varför hände detta? Efter att inte ha hört något ljud på tjugo dagar, var han till slut rädd till och med för sin egen röst. Detta bekräftar den Bibliska redogörelsen.

Eftersom vi inte har gått igenom öken kan vi inte förstå Moses erfarenhet, vi förstår inte varför han ansåg sig själv oförmögen att tala för Gud. Men utan tvivel var det under en avgörande stund i hans liv som han hörde kallelsen: ”Mose, Mose!”. Gud hade redan förberett honom för tjänst, men han behövde fortfarande få Guds perspektiv. Och det fick han vid synen av den brinnande busken. Den brinnande busken förklarar hans 40 år i öknen. Vad lärde han sig av Gud under den tiden? Precis det som den brinnande busken förmedlar. En brinnande buske i öknen är inte en ovanlig syn, för det händer med jämna mellanrum. Mose skulle inte säga att det var en underbar syn, för han såg troligen sådant dagligen. Men när detta hände brukade busken brinna upp snabbt, på några sekunder, för dess torra grenar är ett fanatiskt bränsle. Vilken buske som helst kunde snabbt fatta eld och lika snabbt försvinna.

En torr buske duger därför inte till någonting, det enda den duger till är att bli uppbränd. Ett stearinljus däremot som brinner tjänar till att ge ljus för en tid. Vi *offrar* alltså stearinljuset men får ljus i utbyte. Det offret är en förlust som har ett värde.

Men så är det inte med den torra busken – den duger bara till att brinna upp; den kan inte ge världen ljus.

Men den här busken var annorlunda – den brann, men brann inte upp! Detta var en underbar syn! Och genom den synen talade Gud till Mose. När han närmade sig för att betrakta detta närmare, talade Gud från busken. Detta orsakade en överraskning eftersom Gud vanligtvis talar från himlen. Exempelvis var kallelsen ”Abraham, Abraham!” ett rop från himlen av HERRENS ängel. Men det är storslaget att Mose, när han närmade sig busken som inte brann upp, upptäckte att Guds röst kom från busken. Denna gång använde Gud en torr buske som sin talarstol. Synen var mer än bara en buske som inte brann upp, det mest underbara med den var att Gud talade ur busken.

Här förklarade Gud för Mose hur han såg på honom. Kanske tänkte Mose på sig själv som en stor ek, som kom från Egypten, men Gud sade att han inte var mer än en buske. Trots att en vanlig buske inte duger till något bättre än att brännas upp, ser vi i denna scen något underbart! Vi ser Guds härlighet representerad i Mose, men Gud använde honom inte som bränsle. Ingen skulle kunna säga att Mose blivit utsliten samtidigt som Gud blivit förhärligad. I fråga om Guds härlighet bidrog inte Mose med någonting. Detta var Guds budskap till Mose. Han kunde använda honom, men aldrig som bränsle. Säg därför aldrig att du offrat många saker



för Gud, säg aldrig: ”Jag har offrat mycket tid, mycket pengar, jag gav allt!” Vore det så, skulle du vara bränslet och Guds härlighet skulle bero på dig. Men det är inte vad Bibeln uppenbarar.

Skulle Mose bli använd av Gud, skulle han aldrig vara mer än en buske, vilken Guds härlighet vilade över. När hela busken brinner av eld ser vi den inte, vi ser bara elden. I femte Mosebok 33:16 läser vi om ”nåd från honom som bodde i busken”. Även om Mose är en buske, bor Gud i den. Gud ville använda honom för att uttrycka sin härlighet. Han finner behag i att bo i busken och kan genom sin kraft använda den för att ge folk ljus. Så kommer de förstå att han är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.

Denna syn borde också vara vår. Var och en av oss som vill tjäna Gud bör komma ihåg att han inte är en ek eller en prins från Egypten. Gud sade åt Mose att ta av sig sandalerna från fötterna, för slavar använde inte sandaler. Detta betyder att om du vill tjäna Gud, kan du inte komma inför honom som en prins. Om du vill tjäna honom, måste du ta av sandalerna från dina fötter och för evigt förbli i en slavs position. Glöm ditt förflutna, tänk inte att du är en prins från Egypten, försök inte bevisa att du lärt dig all Egyptens vishet. Ingen slav har släkttregister. Herren Jesu släkttavla återfinns inte i Evangeliet enligt Markus, för där är han porträtterad som Guds tjänare.

Om vi vill tjäna Gud, bör vi komma ihåg att vi är odugliga. Han vill leda oss till slutet av vår egen kraft, så att vi förstår att vi inte är mer än en buske. Men Gud vill bo i busken. Han vill lysa upp världen genom den och Gud vill tala genom busken för att uttrycka sitt eviga syfte. Har du redan sett att du inte är mer än en buske? Om du tycker att du är duglig och tänker att du är en välsignelse för Församlingen – då är det inte du som förhårligar honom ifall han använder dig, utan han är den som förhårligar dig. Om du vill ge en present till drottningen av England, måste du först fråga om hon tar emot din gåva; tar hon emot den är det en ära för dig. Men Gud vill använda oss för att hans härlighet och ära ska bli synlig, inte för vår egen ära.

Det behagar Gud att bo i busken. Detta överensstämmer med Paulus försäkran: ”Kristus i er, härlighetens hopp” (Kol 1:27). Begrunda betydelsen av ”Mose, Mose!”: vår tjänst till Gud, som ett resultat av hans arbete i oss. Om vi önskar tjäna honom, behöver vi vänta på att han utrustar oss, även om det kräver två tredjedelar av vårt liv. Detta var Moses erfarenhet. Under hans tredje period om 40 år, var han den brinnande busken vart han än gick. Elden var över honom, men han blev inte förbrukad – Gud handlade genom honom, utan att använda något som kom från den naturliga människan.

I slutet av den andra perioden om 40 år, hade Mose blivit en fullständigt oanvändbar person i

sina egna ögon. Men Gud ville använda honom. I enlighet med den naturliga livslängden, borde Mose ha dött redan för 10 år sedan, men Gud gav honom ytterligare 40 år. Kanske bad han varje dag när han vaknade: ”Gud, jag tackar dig för ännu en dag som du lånat mig.” Under sina sista 40 levnadsår, var varje dag lånad av Gud, och under den tiden använde Gud honom. En 80-åring var en oduglig buske som inte kunde ge världen ljus även om den blev uppbränd, men Gud använde honom. Under 40 år, vart han än gick, var han en oduglig buske, men Gud använde honom, inte som bränsle, utan som en kanal. Människan kan inte tillföra något till Guds verk. Älskade bröder och systrar, detta är läxan som var och en som vill tjäna Gud måste lära sig, förr eller senare.

När Mose nådde sina 80, gav Gud honom ett diplom för hans utövande av sin tjänst under den perioden, den brinnande busken. Detta var ett erkännande om att han var en oduglig buske över vilken Guds härlighet vilade. Det var mycket mer än vad Mose kunde föreställa sig, för han såg sig själv som oanvändbar. Alltså berodde hela äran på Gud. Mose gjorde en stor tjänst inför Gud. Bibeln talar om att han var betrodd som tjänare över hela Guds hus (4 Mos 12:7, Hebr 3:5) – men han gav Gud all ära. Med sina handlingar förkunnade han vad Herren Jesus, många sekler senare instruerade oss att göra: efter att ha gjort allt, ska ni säga: ”Nu är vi onyttiga tjänare” (Lukas 17:10). Guds verk utför han och ingen annan. Vi kan lära oss hela

Egyptens visdom, men vi kan inte utföra Guds verk. Vi kan vara de mest väl förberedda personerna, men vi förmår inte att göra Guds verk. Därför behövde Gud arbeta i Mose liv under två 40 års perioder.

Kanske tänkte Mose under de första 40 åren att han var kapabel, i slutet av den andra perioden drog han slutsatsen att ”jag är inte kapabel”, men bara i slutet av den tredje 40 års perioden insåg han till fullo att ”bara Gud är kapabel”. Under de första 40 åren tänkte han: ”Jag, Mose, kan allt”, under andra perioden tänkte han: ”Jag kan inget”, och mot slutet av den tredje perioden var hans uppfattning ”bara Gud kan allt”. ”Gud är kapabel och mäktig, för han kan till och med använda en person som jag, en buske som jag!” Endast Gud skulle kalla en man i sin oduglighet för att börja att använda honom. Vem är hans jämlike i hela universum?

När döttrarna till prästen i Midjan fann Mose vid en brunn, hur presenterade de honom då för sin far? Mose presenterades som en egyptier (2Mos 2:19). Han var hebré, men under 40 år influenserade han av egyptiernas kultur och vetenskap och blev fullständigt formad till en avbild av Egypten. Därför var han en egyptier. Kan Gud använda en sådan person? Självklart inte.

När vi lärt oss all världslig kultur, blir vårt sätt att tala och agera precis som man gör i världen. Vi är kristna, men om någon träffar oss betraktar de oss som en person av världen. Det är en skam för

en hebré att bli kallad en egyptier eller för en kristen att bli kallad en person av världen! Kan Gud använda en sådan person? Pris ske Gud att han inte gav upp med Mose! Hur framställs Mose i psalm 90? Gudsmannen Mose. Resultatet av de första 40 åren var en egyptier, efter ytterligare 40 år var den egyptiern förvandlad till en gudsmän, och i slutet av de sista 40 åren, när Mose blev felaktigt behandlad, reser sig Gud och kallar honom för "Min tjänare" (4 Mos 12:7,8). Från egyptier till gudsmän och därifrån till Guds tjänare: detta var Guds verk i Mose.

Om vi vill tjäna Gud, behöver vi höra honom säga "Mose, Mose!". Vi behöver förstå processen som förde honom hela vägen fram till tidpunkten för denna kallelse. Var de 40 åren i öknen en förlust? Inte på något sätt. När Mose frågade Gud hur folket skulle tro att han hade sänt honom, gav Gud honom några tecken som bevis. Men han frågade också "Vad är det du har i handen?" (2Mos 4:2). Det var hans stav. Gud sade åt honom att kasta den på marken och när han gjorde det blev staven en orm. Mose blev instruerad att ta den i svansen, och på detta sätt blev den på nytt hans stav. Detta skulle vara det stora tecknet på att Herren hade sänt honom.

Denna stav hade han använt i 40 år när han vallade sin svärfars får. Jakob hade en liknande erfarenhet men i jämförelse med honom, var Mose ett misslyckande. Han var en oduglig person, för i motsats till Jakob så tillhörde hjorden fortfarande

hans svärfar, efter en så lång tid. På detta sätt representerades den andra 40 års perioden i Moses liv av denna stav, och den visade nu att han var oduglig. Men staven representerade också vad Mose lärt sig under 40 år i Guds närvaro.

När Gud använde honom för att utföra tecken, använde han denna stav. Genom att vara oduglig blev Mose användbar, eftersom han var den minst kapable var han den mäktigaste, eftersom han var svag kunde han göra stora tecken. Med staven förvandlade han Nilens vatten till blod, öppnade Röda Havet och slog klippan från vilken det sprang fram vatten. Alla tecken utgick från Moses stav. Och senare blev den kallad för Guds stav (2Mos 4:20, 17:9). Av läxorna som vi lär oss i Guds närvaro i det fördolda, är inte ens en sekund bortkastad. När Gud använder dig, tåren som föll från din kind, läxan som du lärde dig, orättvisan som du led, all svårighet som du gick igenom, allt detta kände han till och tillät för att du skulle bli användbar. Du har kraft eftersom du gråtit i det fördolda, du är användbar därför att du blivit helt oanvändbar. Detta är hemligheten bakom Guds tjänare som kallades genom ”Mose, Mose!”.

I 40 år hörde inte Mose andra röster och såg inget annat än öken, får och ensamhet. Men vid synen av den brinnande busken öppnades hans ögon och hans öron hörde Guds röst kalla på honom. Var och en av oss behöver denna syn idag. Vi har redan tagit emot frälsningen och därmed är vi präster som bör tjäna Gud. Men är vi färdiga för

detta? På intet sätt. Vi behöver skulpteras av Guds händer: från en egyptier till en gudsman, och därefter till en Guds tjänare. Bröder och systrar, vi tar emot hans skulpterande, eftersom vi förstår att vi inte är mer än en buske. Det behagar Gud att bo i busken, han finner behag i att lysa upp världen genom oss. Han vill inte och använder oss inte heller som bränsle. Hans förmedlade ord genom oss, just det, är hans arbete mitt i världen.

Kan Gud tala genom dig? Tänker du att du kan tala för Gud eftersom du har lärt dig hela Egyptens visdom? I Egypten kunde du tala, men i öknen förvandlades du till en person som inte längre har förmåga att tala. Nu, efter den gudomliga kallelsen, kan folk därför verkligen höra Guds ord när du talar. När folk tidigare lyssnade till Mose, lovordade de hans värtalighet, hans kultur och höga bildning – han var mäktig i ord och gärning. Men 40 år senare kunde han inte tala längre. Men Gud talade genom busken. Det Gudsordet sammanfattar den läxa som Mose lärt sig under den tiden. Nu var han inte längre en man med framstående kultur, utan en man bearbetad av Gud, en man märkt av korset, en man som kan tala för Gud. Det är inte längre han som talar utan Gud som talar genom honom. När folk såg på honom såg de bara elden och inte busken. Därför fick Gud all ära. Därför syskon, när Gud vill upprätta sitt vittnesbörd, behöver han arbeta. Han behöver tala och för det använder han busken. Det är vår enda tjänst.

”Abraham, Abraham!” pekar på vår överlåtelse, början på tillväxten av vårt andliga liv. Sedan hör vi ”Jakob, Jakob!” och lär oss att stanna upp och bli vägledda, nu kan han leda oss med sin blick. Men vi behöver fortfarande höra honom säga: ”Mose, Mose!”. Gud vill använda oss. Ingen av Guds barn är oanvändbar för honom, men var och en, behöver innan han använder henne, ta emot hans renande verk. Därför behöver var och en av oss höra kallelsen: ”Mose, Mose!”

*Herre, vi lägger dessa ord i Dina händer. Om det inte vore för din Helige Ande som talar genom sin smörjelse, är människors ord till ingen nytta. Medan vi talar till det yttre, ber vi att du talar inom oss, i vår inre människa. Att vi sannerligen hör Ditt tal, att vi hör din gråt över Jerusalem, att vi må svara på din kallelse. Vi är alla här på seklets första dag, om du dröjer har vi ännu en vandring att gå med dig. Vi ber att Jerusalem, innan din återkomst, blir ett ämne för lovprisning. Att all ära och allt lov blir givet åt dig. I Herren Jesu Kristi underbara namn. Amen.*



## Kapitel 8: Den dubbla kallelsen och den själsliga människan

1 Sam 3:1–10 *Pojken Samuel gjorde tjänst inför HERREN hos Eli. HERRENS ord var sällsynt på den tiden och profetsyner var inte vanliga. Då hände en gång detta medan Eli låg på sin plats. Hans ögon hade börjat bli skumma så att han inte kunde se. Guds lampa hade ännu inte slocknat, och Samuel låg i HERRENS tempel där Guds ark stod. Då kallade HERREN på Samuel: "Här är jag", svarade Samuel. Därefter skyndade han sig till Eli och sade: "Här är jag, du ropade på mig". Men hans svarade: "Jag har inte ropat. Gå tillbaka och lägg dig." Och han gick och lade sig.*

*HERREN kallade än en gång på Samuel och Samuel steg upp och gick till Eli och sade: "Här är jag, du ropade på mig." Då förstod Eli att det var HERREN som kallade på den unge pojken. Därför sade han till Samuel: "Gå och lägg dig, och om han ropar på dig, så säg: Tala Herre, din tjänare hör." Och Samuel gick och lade sig på sin plats. Då kom HERREN och ställde sig där och ropade som förut: "Samuel, Samuel!" Samuel svarade: "Tala, din tjänare hör."*

Lukas 10:38-42 *"Medan de var på väg gick Jesus in en by, där en kvinna som hette Marta tog emot honom i sitt hem. Hon hade en syster, Maria, som satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord. Marta, däremot var helt upptagen med allt som skulle ställas i ordning, och hon gick fram*

*och sade: Herre, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig ensam att sköta allting? Säg nu till henne att hon hjälper mig. Herren svarade henne: Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oroas dig för mycket. Men bara ett är nödvändigt. Maria har valt den goda delen, och den skall inte tas ifrån henne.*

*Lukas 22.31,32 "Simon, Simon, se Satan har begärt att få sålla er som vete. Men jag har bett för dig att din tro inte ska bli om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder."*

*Apostlagärningar 9:1-5 "Saulus som fortfarande andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästerna och bad att få med sig brev till synagogorna i Damaskus. Om han kunde finna några som hörde till 'den vägen' män eller kvinnor, skulle han få fängsla dem och föra dem till Jerusalem. Men när han på sin resa närmade sig Damaskus, strålade plötsligt ett ljussken från himlen omkring honom. Och han föll till marken och hörde en röst säga: Saul, Saul, varför förföljer du mig?". Han svarade: vem är du Herre? Rösten svarade: Jag är Jesus, den som du förföljer."*

Vi är här för att studera de dubbla kallelserna i Bibeln. De är åtta till antalet, en kollektiv, "Jerusalem, Jerusalem!", och sju individuella: "Abraham, Abraham!", "Jakob, Jakob!", "Mose, Mose!", "Samuel, Samuel!", "Marta, Marta", "Simon, Simon" och "Saul, Saul". I Bibeln är vanligtvis siffran sju summan av fyra plus tre. Så i

Gamla testamentet finner vi de första fyra kallelserna och de kvarvarande tre i Nya testamentet. Sju är ett perfekt tal, och med det visar Gud att det finns hopp i hans kallelse.

En kallelse har två aspekter. Vanligtvis minns vi bara aspekten av att lämna en plats och följa Herren. Vi ser det i Abrahams erfarenhet när Gud sade: ”Gå ut ur ditt land, och från din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag skall visa dig” (1 Mos 12:1). Här är det mycket tydligt vad Gud ville att Abraham skulle lämna. Vi ser samma princip i den kallelse Herren Jesus gav åt lärjungarna: ”Om någon vill följa mig, ska han förneka sig själv, ta sitt kors och följa mig.” (Matt 16:24). Om någon vill vara Herrens lärjunge måste han lämna allt för att kunna följa honom. Alltså har kallelsen en aspekt av att lämna något, men dess viktigaste aspekt är att vi kommer in i något. Om vi vet vad Herren vill att vi kommer in i, kommer vi inte att klaga över priset att lämna något.

” S a m u e l ,   S a m u e l ”

”Samuel, Samuel” är den sista dubbla kallelsen i Gamla testamentet.

Samuels mamma Hanna var steril, men Gud hörde hennes bön och pojken föddes. När han ännu var liten tog Hanna honom till Silo. Vid den tiden låg tabernaklet där. Silo låg mellan Betel och Jerusalem, och tabernaklet liknade det som Israels

barn använde i öknen. Till det tabernaklet förde Hanna sin son.

De inledande verserna i kapitel 3 i 1 Samuelsboken berättar om den tidens andliga situation. ”Vid de dagarna var HERRENS ord sällsynt och profetsynerna var inte vanliga.” Och Bibeln tillägger: ”Innan Guds lampa hade slocknat, i HERRENS tempel, där arken stod,”. Det betyder att lampan, ljusstaken i tabernaklet, var på väg att slockna. Gud som alltid vill uppenbara sig för sitt folk, önskade använda prästen Eli som en kanal, men han var en avfällig präst. Därför har vi uttalandet att ordet, Guds uppenbarelse, var sällsynt vid den tiden. Lampan höll på att slockna.

Alla yttre tjänster i tabernaklet fungerade som vanligt: arken var där, tabernaklet var där, och prästerna var där och offrade. Men Elis två söner, som var präster, utförde inte sin funktion med vördnad och värdighet. De gjorde många förolämpande och skamliga ting inför Gud. Och på grund av sin faderliga tillgivenhet, tillrättavisade inte Eli dem. Även om han hörde att hans söner gjorde klandervärda saker, som förolämpade Gud, tog inte Eli ställning (2:22, 29) för han var redan gammal och hade skumma ögon och kunde inte se (3:2). Kanske var han nöjd, för arken och tabernaklet var i Silo – även om hans söner var onda och inte ärade Gud.

Tabernaklet representerade Guds närvaro, medan arken är hans fotapall (1Krön 28:2). Herren

Gud sitter i himlen på sin tron, men hans fötter är på jorden, på arken som en fotapall. Följaktligen när någon var inför arken var han i själva verket inför Guds fötter. Med andra ord sträcker sig Guds närvaro från himlarna till jorden, från himlarna till tabernaklet.

Till det yttre såg alltså allt bra ut. Men se, situationen med prästerna, Elis söner som borde tjäna Gud, men som i stället vände de sig bort och vanärade Gud. Tabernaklets verklighet hade förlorats, men till det yttre var allt som det skulle vara. Skenet bedrog. Tabernaklet var byggt som Gud ville, men dess inre tillstånd var inte längre som han ville. På det sättet var Guds namn vanärat.

Det fanns synd i tabernaklet. Gud är helig och kan inte ens tolerera en tillstymmelse till synd. Om det finns förföljer han den. Det såg ut som Guds boning. Till synes fanns Guds närvaro där. Därför tröstade sig Israels barn och sade: ”Här är HERRENS tempel, HERRENS tempel, HERRENS tempel” (Jeremia 4:7). Det finns något liknande idag bland vissa grupper som påstår sig vara en del av församlingen. De säger att om de en gång är församling, slutar de aldrig att vara det. Den Romersk Katolska Kyrkan säger något liknande, och till den graden att de säger att de aldrig felar!

Ja, detta tabernakel var initierat av Gud, men människans svaghet och perversitet hade förstört det. Det var inte mer än ett skal. Utifrån var tabernaklet och arken en vacker syn, men inuti var

Gud inte längre kvar. Så han tillät att en viss händelse inträffade.

## Arken och nederlaget

Gud tillät att filistéerna stred mot Israels barn. Israeliterna antog att Gud fortfarande var med dem, och lät skicka efter arken för att gå före dem. De var övertygade om att det skulle föra dem till seger. Så hade det varit i öknen. Arken hade gått före folket för att utse en viloplats åt dem (4 Mos 10:33). I deras ögon var allt som det skulle, men i Guds ögon fanns inte längre arkens verklighet kvar. Hela tabernaklet var ett tomt skal, men många personer tröstade sig med en tanke likt den under profeten Jeremias tid: ”Här är HERRENS tempel, HERRENS tempel, HERRENS tempel”.

Men till deras förvåning tillät Gud att arken fördes bort. Och när arken fördes bort innebar det att tabernaklet stod tomt, eftersom det var dess centrum. När Israels folks liv inte längre stämde överens med verkligheten, tillät Gud att arken fördes bort. Som vi redan har nämnt var det samma sak som hände år 70. Det lämnades inte sten på sten av templet i Jerusalem, som aldrig hade rivits ned<sup>27</sup>. Men i kärlek till sitt folk, överger Gud inte allt, utan önskar upprätta dem.

---

<sup>27</sup> Det tempel Salomo lät resa hade faktiskt rivits ned under profeten Jeremias tid. Det tempel som fanns under Jesu dagar byggdes under Nehemjas och Esras tid.

När arken fördes bort dog också Elis två söner på stridsfältet. Den gamla prästen var 98 år när nyheten nådde honom. Bibeln registrerar att ”När han [budbäraren] nämnde Guds ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten, bröt nacken och dog.” (1 Sam 4:18) Budbäraren nämnde att arken hade blivit erövrad. Trots Elis höga ålder och hans svaga ämbete, hade han fortfarande kvar en viss kärlek till arken. Därför dog han när han fick höra nyheten. Detta var en mycket sorglig erfarenhet i Israels historia.

Just i den stunden var hans sonhustru nära att föda, och när hon höll på att dö, för det var en svår förlossning, sade någon till henne: ”Frukta inte, du har fött en son”. Men hon gav inte någon uppmärksamhet åt detta utan gav sonen namnet I-Kabod, vilket betyder ”utan härlighet”. Arken var bortförd. Israel var utan härlighet.

Tabernaklet representerar Guds vittnesbörd, vilken gavs av Guds närvaro genom arken. Men när arken hade tagits, försvann härligheten från Israel. Detta var ett smärtsamt tillstånd för alla som verkligen älskade Gud. Det är just vid den tiden som pojken Samuel växte till inför Gud och människor. Gud hade utvalt Samuel. Människan kan misslyckas, men det gör inte Gud. Människan kan hindra Guds vittnesbörd och förstöra det, men Gud hade redan fäst sina ögon på Samuel för att upprätta sitt vittnesbörd genom honom.

Gud kunde inte längre tala med Eli. Därför kallade han på pojken. Vid denna tid av förfall hade Gud inget mer att tala om med Eli, därför kallade han: ”Samuel, Samuel!”, som svarade: ”Här är jag”. Pojken kunde aldrig föreställa sig att Gud skulle tala med honom, för han kände honom ännu inte (3:7). Antagligen förväntade han sig att Gud skulle tala genom Eli. Det var därför han fick lära sig med prästen alltsedan han var liten. Han ville förstå Guds vilja, men kunde det inte ensam.

När Gud kallade på honom gick han därför till Eli. Han antog att det var prästen som kallade på honom. Pojken antog att Gud fortfarande talade med Eli, och att han i sin tur kallade på honom för att undervisa honom om vad Gud sade. Därför sprang han till Eli vid varje kallelse. På grund av sin andliga ohälsa, dröjde Eli med att förstå att det var Gud som kallade på den unga Samuel. Men han instruerade honom hur man ska svara Guds röst. För första gången förstod Samuel att det var Gud som talade direkt till honom, och inte genom en annan person.

Hela den här scenen visar den tidens andliga förfall. Gud kallade på Samuel för att ändra på detta förhållande och upprätta sitt vittnesbörd på nytt. Gud kunde inte besegras av Eli eller hans två söner, för hans vittnesbörd tillhör alltid honom. Han hade gett prästerna ansvaret över sitt vittnesbörd – men hur agerar Gud om prästadömet faller i fördärv? Detta är likt det tillstånd som representeras av Herrens gråt: ”Jerusalem,



Jerusalem”. Vi bör vara aktsamma när vi talar om Herrens vittnesbörd, för vi kan inte säga att Guds vittnesbörd omintetgår på grund av att människor faller. Tvärtom, i denna scen av andlig tillbakagång ropar han: ”Samuel, Samuel!”.

### Det levitiska prästerskapet och nasirlöftet

Guds önskan var att alla Israels barn vore präster inför honom (2 Mos 19:6). Men eftersom de tillbett guldkalven blev prästerskapet tilldelat männen i Levi stam. Alla leviter utövade en funktion i tabernaklets förgård, men endast de av Arons hus skulle tjäna som präster i det Heliga, och endast Aron skulle vara överstepräst. Och endast han tilläts vara inför Gud i det allra Heligaste. Gud gav alltså ansvaret över vittnesbördet till dem. Endast leviterna fick bära arken på sina skuldror – Guds vittnesbörd låg på deras axlar. Vid den tiden kunde du bara vara präst och tjäna Gud om du var född i Levi stam och Arons hus.

Denna begränsning medförde samtidigt ett problem för Gud: om prästerna avföll, som Eli och hans söner gjorde, vad skulle Gud göra då? Hur underbara är inte Guds anordningar! Han hade förberett en mycket speciell väg, som beskrivs i fjärde Mosebok kapitel 6. Om det hände att prästerna en dag avföll skulle Gud lägga över ansvaret på några bestämda personer. Vilka var dessa personer?

Inledningsvis var de personer som hade en djup önskan att tjäna Gud på grund av sin kärlek till honom. Under normala förhållanden kunde de inte tjäna Gud, för de tillhörde inte Levis stam: och om de trots allt var av Levis stam men av det kvinnliga könet kunde de heller inte tjäna Gud, för endast männen tilläts vara präster. Därför inrättade Gud föreskrifterna om nasirerna.

Nasirer var de personer som frivilligt frambar sig åt Gud för att tjäna honom under en bestämd tid. Personens nasirlöfte varade endast för en begränsad tid, till exempel under sex månader eller två år, eller en livstid. Detta löfte hade i grund och botten tre aspekter. För det första: nasiren fick inte klippa sitt hår. För det andra: var det inte tillåtet att dricka någon form av vin eller något annat som framställts från vinstocken. För det tredje: var det inte tillåtet att röra vid något kadaver. Ifall nasiren misslyckades i något avseende av löftet behövde han påbörja sin nasirtid på nytt. Eftersom löftet gällde en bestämd tid kunde personen efter avlagd tid återvända till sitt vanliga liv.

Gud hade alltså med försett en utväg ifall prästerna avföll och prästämbetet fördes i fördärv. I så fall skulle han använda nasirerna och lägga sitt vittnesbörd på dem. Elis söner som var leviter av Arons hus skulle tjäna Gud, men de vanärade honom med sina synder och kände honom inte! Vilket förfall! Det var därför som Gud kallade Samuel.

Bibeln registrerar att ”Samuel gjorde tjänst inför HERRENS ansikte och var redan som pojke klädd i linneefod” (1 Sam 2:18). Om du undersöker Samuels släkträd kommer du se att han tillhörde Levi stam men inte Arons hus. Han hade alltså inte rättighet att använda en efod. Hur kunde han göra det? Jo, det är för att denna pojke var nasir alltsedan födelsen, och han var nasir livet ut. (I Bibeln finns det bara tre personer som var nasirer livet ut: Simson, Samuel och Johannes döparen.)

## Nasirlöftet

Inledningsvis behöver vi förstå att nasirerna i Gamla testamentet motsvaras just av övervinnarna i Nya testamentet. När hela Församlingen är i förfall läggs ansvaret för vittnesbördet på övervinnarna. Segraren är inte bättre än någon annan, men är en kristen som håller fast vid Guds standard, medan de andra lever under denna standard. *Det är en normal kristen som lever i enlighet med den plan som Gud har för alla sina barn.*

### *Att inte dricka vin*

Låt oss därefter i korthet ge akt på nasirlöftets tre aspekter: att varken dricka någon stark eller svag dryck, att inte klippa håret eller röra vid ett kadaver. Det var tillåtet att dricka både starkt och svagt vin, men den som bestämde sig för att tjäna Gud valde frivilligt att ingå ett nasirlöfte. Att avstå från svagt eller starkt vin är en bild av att avstå från världens nöjen. Du behöver inte avstå, du kan vara som alla andra, men om du älskar Gud och önskar

tjäna honom, kan du av egen fri vilja neka dig världens alla nöjen. Det är det första löftet.

### *Att låta håret växa*

Det andra löftet gäller håret. Paulus framhåller att långt hår är en ära för en kvinna (1 Kor 11:15). Långt hår är alltså ett skammens tecken för en manlig nasir. Och om nasiren var en kvinna? Att ha långt hår innebär omvårdnad, så som regelbundna klippningar för att behålla längden och skönheten – de är varsamma för att bevara sin ära. Men nasiren skötte inte om håret, utan lät det växa fritt, utan omvårdnad. Därför gav det honom inte någon ära.

Detta motsvarar det som Herren har fastställt för de som vill följa honom: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv (Matt 16:24). Att förneka sig själv är att försumma sig själv, och inte söka egen ära eller självberömmelse. Istället ska han ta sitt kors, vilket representerar Kristi smälek.

Hur kunde en nasir identifieras? Du kunde inte veta om han hade druckit vin eller om han rört vid en död kropp, men hans långa och ovårdade hår var synligt – det var tecknet på hans tillförlitlighet i sitt löfte som nasir. På samma sätt, hur vet du om någon är en genuin efterföljare till Kristus, om han är en segrare? Se efter om han tagit sitt kors. Den som bär sitt kors har för evigt korset som tecken. Den som inte söker egen berömmelse, som inte gör anspråk på något, som inte kräver erkännande eller respekt, han bär sitt kors.

Därmed är det tydligare varför vi påstår att Gamla testamentets nasir är Nya testamentets övervinnare. Övervinnarna är personer som inte bara tror på Herren, utan även följer honom och tar sitt kors.

Berättelsen om Simson ger oss ytterligare lärdomar inom ämnet, tyvärr i negativ bemärkelse. Hemligheten bakom Simsons styrka låg i hans långa hår, vilket representerade hans överlåtelse. Men han tillät att Delila klippte av håret och så förlorade han sin styrka. Om människor inte kan se korsets kännetecken i oss, är detta ett tecken på att vi inte längre har någon kraft. Hemligheten bakom vår andliga styrka ligger i att vi har givit ett löfte om att tjäna Herren och att dagligen ta vårt kors för att följa honom.

Vi är en gåta för världen, på samma sätt som Simson var det för filistéerna. Därför gjorde de allt för att upptäcka hemligheten bakom hans styrka. När hans hår var avklippt var Simson lätt att besegra. På samma sätt blir vi svaga som alla andra när korsets tecken försvinner från oss. Så, bröder och systrar, kraften hos en nasir, och hos en segrare, kommer genom hans överlåtelse.

### *Att inte vidröra kadaver*

Den tredje aspekten av löftet var att inte röra vid kadaver. Vad betyder det? Det är att inte smutsas ned av köttet. Om vi önskar vara övervinnare, om vi vill vara Herrens efterföljare, kan vi inte på något sätt röra vid köttet. Det finns till exempel

bröder och systrar som tycker om att lyssna till tomma och orena saker, och dessutom att sprida det vidare till andra. Varför finns det skvaller? Därför att det finns de som gillar att prata och de som gillar att lyssna. Ju mer de som tycker om att lyssna är villiga att lyssna, desto mer talar de som gillar att tala. När du vänder ditt öra till att lyssna på skvaller, är det som att säga: ”Mina öron är en soptunna! Och din mun är full av skräp! Du pratar så mycket skräp, eftersom mitt öra är en soptunna!”

Det är att röra vid kadaver. Ifall vi är uppriktiga inför Gud, måste vi erkänna att lyssna till skvaller, kritik, klagan eller kommentarer om världsliga ämnen och synd för med sig andlig död, det orenar oss. Ifall nasiren rörde vid en död kropp behövde han börja om sin nasirtid på nytt. Det är mycket viktigt! Vi behöver avvisa all världens nöjen och ta vårt kors för att följa Herren, men vi behöver också säga nej till all form av kontaminering från köttet.

## Krona och ära

Detta är nasirens princip. Nasiren, liksom övervinnaren, representerar Guds vilja för sitt folk. Nasirens långa hår är skam inför människor, men en ära inför Gud. Det hebreiska ordet för nasir i fjärde Mosebok 6 är det samma som för krona i Gamla testamentet – med betoning på den krona som översteprästen använde – och för hår i Jeremias 7:29. Det är en vers som refererar till nasirenas helgade hår. Vi kan därför säga att nasirens långa hår, i Guds ögon är som

översteprästens krona - hans position är översteprästens position. Översteprästens största ära var hans krona. Om vi är nasirer, bär vi vårt kors för att följa Herren, men vi bär översteprästens ära.

Nasiren fick inte vidröra vid någon död kropp. Prästen fick enbart röra vid sina föräldrars döda kroppar, men översteprästen fick inte ens röra vid ett sådant kadaver. Ser ni! Guds krav på nasiren motsvarade inte prästens, det var större och högre – det var kravet för en överstepräst. Därför var också hans ära också densamma som en översteprästs.

Om du har en djup uppenbarelse om vad en nasir är, förstår du att Guds vittnesbörd idag är lagt på dessa personer. Detta har inte att göra med positioner eller titlar, så som äldste eller församlingstjänare. Det som har betydelse är om den andliga verkligheten finns. Några nöjer sig med att tillkännage att de är ledare i en lokal församling, men Gud söker inte efter detta. Han beaktar om Församlingens verklighet finns uttryckt i kärlek.

En sann församlingsledare är inte den som har titeln eller har blivit framröstad till en sådan position, utan är den som visar omsorg om syskonen som en far, även om han inte har en titel. I barnens ögon är han far, inte för att vi uppger att han är detta, utan för att han agerar som en far. Detta gäller för både församlingsledare och församlingstjänare. Vad som betyder något är den inre verkligheten uttryckt i kärlek.

## Kallelse till övervinnarna

Eli och hans söner förde skam över Guds barn, förde skam över Guds vittnesbörd, men Gud misslyckas inte. Det han har för avsikt att göra det gör han. Hur går han tillväga för att fullborda sitt syfte idag? Svaret är övervinnarna. När vi läser Uppenbarelseboken så blir detta väldigt tydligt. När Paulus skrev till församlingarna så hälsade han vid en normal situation till församlingsledarna, de äldste, församlingstjänarna och de heliga. Men brevet kom förmodligen i församlingsledarnas händer, vilka sedan läste upp brevet till resten av bröderna. Men när Johannes skrev Uppenbarelseboken, var situationen i församlingarna onormal, de hade fallit. Ungefär trettio år innan hade Paulus skrivit till efesierna, vilket resulterade i ett av de djupaste breven i Nya testamentet. Men trettio år senare hade till och med församlingen i Efesus fallit. De hade förlorat den första kärleken. Breven var därför vid denna tidpunkt med avvikande tillstånd, adresserade till varje församlings ängel (2:8, 12,18, 3:1, 7, 14). Änglarna är de sju stjärnorna i Herren Jesu hand (1:20). Även när Församlingen är i mörker, förblir de skinande. De var inte nödvändigtvis de bröder som hade ansvaret för den församlingen eller de äldste, utan normala kristna, som i mörkret var som stjärnorna på himlen.

Gud kallar på övervinnarna i dessa sju brev. Även om Församlingen är öde, och under Guds



standard, kallar han på övervinnarna, de normala kristna. Det är betydelsen av ”Samuel, Samuel”.

## Upprättelsen börjar med liv

Johannes brev, Uppenbarelseboken medräknad, är relaterade till denna tid av avvikande tillstånd och förfall. I Johannes första brev riktar han sig till tre grupper av personer i församlingen: fäder, unga män och barn. Han riktar sig inte till församlingsledare, församlingstjänare och heliga, för i denna situation är det inte positionen som är viktigast utan livet. Upprättelsen börja med livet.

Låt oss illustrerar detta på följande sätt. När ett gift par blir osams, och efter flera konflikter försonas på nytt, är säkert deras relation skakad och känslig. Att betona positioner vid en sådan situation skulle naturligtvis vara en klart felaktig attityd: ”För att vi ska förbli tillsammans, bör det vara klart att jag är herre i huset och att du måste lyda”. I ett normalt tillstånd för ett äktenskap är det inga problem att tala om mannens och hustruns position. Men under en situation av upprättelse bör betoningen vara på livet, på kärleken. Ja, mannen är huvudet, och vi vet att hustrun bör underordna sig honom. Men det är när tillståndet är normalt. När familjen har problem och kämpar med svårigheter att försonas, måste det börja med den inre verkligheten, inte vid de yttre formerna. Om mannen älskar sin hustru är det inte nödvändigt att hon kallar honom för huvud, för hon skulle underordna sig honom av egen fri vilja.

Det samma gäller för Församlingen. Redan från början, var det som att livet hälldes ut och blev försummat, förlorat, föraktat. Därför måste upprättelsen börja med livet. Innan vi talar om församlingsledare, församlingstjänare och heliga, behöver vi beakta erfarenheten av andligt liv. I fråga om liv och mognad finns de som är som fäder, andra som unga män och några andra som barn. Det är varken titlar eller positioner, utan manifestationen av liv i var och en [som är av betydelse]. Detta visar oss tydligt att vi inte bör tala om positioner, de yttre tingen, i en tid när Församlingen är förfallen. Vi bör istället upprätta livet och kärleken.

Bröder och systrar, varför är vår Herre vårt huvud? Därför att på korset gav han allt för oss: han älskade Församlingen och utgav sig själv för den. Eftersom hans kärlek är så djup är också hans auktoritet så stor. Jag underordnar mig honom frivilligt, eftersom jag vill vara slav för hans kärlek – detta är upprättelse! Må Herren vara nådig mot oss! När vi inser att hans vittnesbörd är förstört, bör vi omvända oss inför honom och bekänna våra synder för att på nytt betjäna varandra med kärlek och med liv. Då kommer vi få se att Gud har en väg genom vilken han kommer att utföra sitt härliga verk.

Är du av Levi stam? Är du av Arons hus?  
Svarade du ja skulle du under normala förhållanden tjäna Gud och bära hans vittnesbörd. Men under tider av förfall, hur blir det då med Guds

vittnesbörd? Ansvaret hamnar då på övervinnarnas axlar, nasirerna. De har inte positionen, inte titeln, men de har hjärtat. Och Gud ger dem ansvaret.

## Koras söner

När Israels folk var i öknen blev det ett stort uppror mot Gud. Kora, Datan och Abiram ledde ytterligare 250 män och utmanade Mose och Aron. Gud dömde dem: hans hand slog hårt mot ledarna, och jorden öppnade sig och uppslukade familjerna levande tillsammans med deras ägodelar (4 Mos 16). Det blev en stor jordbävning i Sinai öknen.

Den senaste jordbävningen i Taiwan tillät mig och många andra syskon att förstå några passager i Bibeln som denna. Energin som frigjordes under den jordbävningen likställdes med 40 atombomber som exploderar samtidigt. Jag besökte staden där jordskalvets epicentrum var och hörde fruktansvärda berättelser. En person som hade kört sin bil berättade att gatan plötsligt klöv sig framför honom, uppslukade bilen<sup>28</sup> och slöt sig lika plötsligt igen. De som bodde i bergstrakten berättade att de var på ett berg men plötslig så var de på ett annat, för bergen ”vandrade”! Bröderna där förstod då verser liksom denna: ”Om än bergen viker bort och höjderna vacklar, så skall Min nåd inte vika från dig (Jesaja 54:10). De såg bergen ge

---

<sup>28</sup> Det framgår inte om det var förarens bil, men vi får anta att det var bilen framför honom.

vika och höjderna vackla men Gud bevarade dem, för hans kärlek och barmhärtighet vek inte ifrån dem.

Men vad Koras avkomlingar upplevde var vreden i Guds dom. När marken öppnade sig för *alla* som tillhörde Kora tillsammans med deras ägodelar levande ner i avgrunden, där de gick evigt förlorade. Men det finns något underbart och häpnadsväckande i Bibeln! I 4 Mosebok där vi läser om detta uppror står att alla som tillhörde Kora uppslukades. Men det finns också en liten fras i 4 Mosebok som säger: ”Men Koras söner omkom inte” (26:11). Hur ska vi förstå detta? Om alla av Koras hus och deras familjer föll ner i den där öppningen, om Guds vredesdom föll över dem, hur är det då möjligt att sönerna inte omkom? Vad underbart att Bibeln säger oss: ”Men Koras söner omkom inte”!

Om du vore en av Koras söner skulle du anse att Guds agerande var rätt, för han är rättvis. ”Kora förtjänade att begravas i avgrunden! Enligt Guds rättfärdighet förtjänar vi en evig död, men varför förgås vi inte?” Vad var det som gjorde att Gud sparade deras liv?

Psaltaren betecknar tolv av psalmerna som ”En psalm av Koras söner” (42 – 49<sup>29</sup>, 84, 85, 87, 88.

---

<sup>29</sup> Även om psalm 43 inte betecknas som en psalm av dem tror många bibelkunniga att den centrala tanken i psalm 42 avslutas i den nästkommande ~ *Editores dos Classicos* Koras söner.

Några av hans efterkommande hade till uppgift ”att de vaktade vid tabernaklets dörrar.” (1 Krönikeboken 9:19, SK73), och andra blev sångare i Davids helgedom. När de omtalar händelserna i deras liv, klarade de inte av att tala om dem, men de kunde sjunga om dem. På hebreiska betyder Kora ”skalp”, vilket innebär att Gud ryckte bort allt vad de ägde, men själva omkom de inte, därför var Guds barmhärtighet deras sång.

Älskade bröder och systrar, när Församlingen är ödelagd är detta ett tecken på att det har varit en stor jordbävning. Men lovad vare Herren! Han bevarade några av Koras efterkommande. På grund av detta har de en sång att sjunga till Herren. Läs psalmerna av Koras söner och du kommer förstå vad de gick igenom.

Men varför talar jag om Koras söner? Svaret är enkelt: Samuel var en av Koras efterkommande! Läs 1 Krönikeboken 6:16-30, 33–38 så ser du det<sup>30</sup>. För Guds vittnesbörds skull omkom inte Samuels ättling. Han kände till historien om Kora och visste vem han kom ifrån, och önskade därför vara nasir, inte för en kort tid, men för resten av livet. Han

---

<sup>30</sup> Namnen Sofaj, Nahat och Eliab i v. 25, 26 är alternativa namn till sig, Toa och Eliel i v. 34, 35 och till Suf, Tohu och Elihu i Sam 1:1. Att Elkana var efraimit hänvisar till hans hemort och inte nödvändigtvis till hans förfäders stam. Det finns alltså inte någon motsägelse mellan släkttavlan i 1 Sam och 1 Krön.  
~Editora dos Classicos

bekräftade härigenom löftet som hans mor hade givit.

Om du därför fullt ut vill förstå betydelsen av ”Samuel, Samuel” behöver du känna till hans bakomliggande historia, historien om Koras söner.

## Psalm 46 och det Nya Jerusalem

Låt oss stanna upp vid psalm 46, en psalm av Koras söner. Som sagt är det bara den som har upplevt ett jordskalv som kan beskriva det och som har en känsla för dess andliga innebörd. Låt oss läsa den för att upptäcka var den Heliga Ande vill uppenbara för oss.

Titeln är ”För sångmästaren. En sång av Koras söner, till alamót.”. I vers 5 stöter vi på en koppling mellan ”Samuel, Samuel” och ”Jerusalem, Jerusalem”: En ström går fram med flöden som ger glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning. Gud bor där inne, den vacklar inte, Gud hjälper den när morgonen gryr.”

Den staden är Jerusalem, och Gud använder en av Koras söner för att beskriva den. Men det finns ett problem med denna beskrivning: i Jerusalem finns det ingen flod. Jag har varit där och kan intyga detta. Eftersom Jerusalem är en stad på berget har den alltid problem med vattentillförseln. Men på samma sätt som psalm 22 är en profetisk psalm är också denna profetisk, för den talar om en framtida händelse. Gud vill arbeta utgående från det jordiska Jerusalem tills han en dag uppnår det

Nya Jerusalem, i vilken det finns en ”flod, vars flöden ger glädje åt Guds stad”.

I Matteus 23:39 omtalas Herren Jesu rop över Jerusalem: ”Ty jag säger er, härefter skall ni inte få se mig, förrän ni säger ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!” Vid sin första ankomst sade Herren ”Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna”. Herren ville förvandla det jordiska Jerusalem till det himmelska Jerusalem, men dess invånare ville inte. Därför blev denna stad tom på Guds närvaro. Men när ska han upprätta den som sitt vittnesbörd? ”Tills ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn!” Det skall ske när Herren sätter sina fötter på Oljeberget.

I Sakarja 14 läser vi om Herrens återkomst. När han sätter sina fötter på Oljeberget kommer jorden att skaka, och enligt Uppenbarelseboken, kommer Jerusalem att delas i tre delar och Oljeberget skall delas mitt itu. Den ena hälften kommer vika undan mot norr och den andra hälften åt söder och mitt i mellan bergen kommer det finnas en stor dal. Detta kommer att vara tiden för det sista världskriget, när arméer från alla folk omringar Israel. När Oljeberget delar sig kommer Israels barn att fly genom dalen. Och tacka Herren! Slutligen kommer de att säga: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!” Med andra ord kommer de att

känna igen Jesus som Messias, den Gud utlovade i Gamla testamentet.

Som en följd av jordbävningen kommer det flyta fram ”strömmar av levande vatten” från Jerusalem. Innan fanns det ingen flod i staden, men i framtiden ska det finnas en. En del av den kommer att flyta mot Medelhavet, och en annan del mot Dödahavet. Detta stämmer överens med psalmens konstaterande: ”En ström flyter fram som ger glädje åt Guds stad.” Denna välsignelse kommer efter jordbävningen.

Var kommer källan till den där floden att finnas? Moria berg, just där templet står, utgörs ursprungligen av en stor klippa. Men denna klippa kommer att brista och gå mitt itu på grund av jordbävningen. På så sätt kommer vatten att strömma fram just där templet stod. Enligt Hesekiel kapitel 47 rinner en del av floden åt öster, åt Dödahavet, och dit vattnet når upplivas allt levande. Havets salta vatten blir sött. Det kommer att vara överflöd på fruktträd där och längs flodens stränder kommer fiskare kasta ut sina nät. På grund av flodens ström skall Dödahavet bli som Galileiska sjön och träden längs stränderna skall producera frukt månad efter månad.

Detta stämmer överens med beskrivningen av det Nya Jerusalem i Uppenbarelsebokens sista kapitel. Det jordiska Jerusalem har ingen flod, men i det Nya Jerusalem skall det finnas en flod som flödar ifrån Guds tron och ett träd som kommer att



producera sin frukt månad efter månad. Dess löv kommer ge läkedom åt folken. Detta bekräftar att det jordiska Jerusalem kommer att bli det himmelska Jerusalem, Guds stad med de fasta grundvalarna.

Idag är inte Jerusalem genomskinligt och dess stenar är inte ädla, men på den dagen kommer den vara av ädla stenar och bli genomskinlig. Vid Herrens återkomst kommer det finnas en flod vars strömmar ger glädje åt Guds stad. Jerusalem kommer inte bara att finnas på berget, utan kommer sträcka sig hela vägen till Dödahavet. Den där floden kommer kallas för livets flod för den kommer utgå från helgedomen och överallt dit vattnet kommer ger det liv. Det skall ske när judarna säger: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!”. När det händer kommer Gud att göra vad han önskade när Herren var på jorden. Han ville samla sina barn från det jordiska Jerusalem för att förvandla dem till det himmelska Jerusalem. Herren Jesus ville men de ville inte.

Verserna 2 till 4 i psalm 46 visar tydligt att floden som omnämns i vers 5 är resultatet av en jordbävning: ”Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden väl beprövad. Därför skall vi inte frukta, även om jorden omvälvdes och bergen störtar ned i havsdjupet, om havets vågor brusar och svallar, så att bergen bävar vid dess uppror.” Författaren såg en jordbävning, men på grund av skalvet bildades en flod ”vars strömmar ger glädje

åt Guds stad”. Slutligen kommer vår Herre samla Jerusalems barn under sina vingar.

På grund av jordbävningen kommer klippan att delas och floden flyta fram. Vår Herre är Klippan. På korset tog han vår plats som syndare. På grund av Guds vrede över synden, föll Guds stav över hans Son. Därför säger han: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Vid det ögonblicket träffade staven Klippan – liksom Mose sträckte ut staven i öknen för att slå på klippan – och från hans sida kom det ut blod och vatten. Gud tog ut ett revben från sidan av den första Adam och formade det till en kvinna. På liknande sätt blev vår Herre, Klippan, bruten för vår skull för att det skulle kunna flyta fram ”en ström som ger glädje åt Guds stad”.

Bröder och systrar, när vi därför hör ”Samuel, Samuel” bör vi ha allt detta i åtanke. Vi bör minnas vad som behövde ske för att Samuel skulle födas och allt som kommer att ske till dess att Gud fullbordar sitt verk, till dess israeliterna säger: ”Välsignad är han som kommer i Herrens namn!”.

Gud talar till oss genom en stor tavla som han har målat som är det jordiska Jerusalem. Den har ingen flod, men den stad som Abraham längtade efter har en flod. Varifrån kommer denna flod? Vad är det som sammanlänkar den jordiska och den himmelska staden? Det är berättelsen om korset. På korset genomled Herren Jesus ett stort skalv, men ”jordbävningen” som han genomled skedde aldrig

på jorden. Han, Klippan brast för vår skull och utgöt vatten, sitt liv, med vilken han byggde sin Församling. Och slutligen tog det Nya Jerusalem form. Han fortsätter att arbeta i oss idag så att vi skrovliga stenar blir till ädelstenar. Så fullbordar han till slut Guds eviga syfte.

## De dubbla kallelserna i Nya testamentet

I de första fyra dubbla kallelserna, visar Gud oss hoppet i sin kallelse. Han kallar oss till att komma in i något och till att lämna något. Och i kallelserna i Nya testamentet ser vi ett viktigt gemensamt kännetecken. Herren kallade inte Maria utan Marta; han kallade inte Petrus utan Simon, trots att han ändrat hans namn till Petrus i Matteus 16. Och han kallade Saul, inte Paulus. Dessa tre namn betecknar den naturliga människan <sup>31</sup>. Kallelserna i Nya

---

<sup>31</sup> Den naturliga människan, eng. the natural man, är synonymt med den själsliga människan se 1 Kor 2:14, t.ex. Norsk 1930 eller Darbys Translation och jämför Svenska 1917:s ”själisk”. I boken *O Que é o Homem*, på svenska ”Vad är en människa?” lyfter Christian Chen fram att människan har ande, själ och kropp (se 1 Tess 5:23) och betydelsen att förstå skillnaden mellan anden och själen. Vid pånyttfödelsen tar Guds Ande sin boning i vår ande (Rom 8:16). Det är den inre människan (2 Kor 2:16) som liksom bor i ett tält, där tältet är den yttre människan (själen och kroppen). Uttrycken ”den naturliga människan” och ”den själsliga människan” är alltså synonyma eftersom båda

testamentet betonar alltså vikten av att vi lämnar den själsliga människan. När vi följer Herren upptäcker vi att den själsliga människan utgör det största hindret att följa honom. Å ena sidan visar Gud oss alltså var vi ska gå in, och å andra sidan var vi utgått ifrån. Det är verkligen vår kallelsets hopp.

Vi kan därmed säga att kallelsen till Abraham, Jakob, Mose och Samuel är kallelser till liv, medan Martas, Simons och Sauls kallelser är till korset. Korset kräver alltid förnekelse, korset kräver alltid att vi lämnar något. Men dess slutmål är att föra oss till döden, genom vilken vi går in i uppståndelsen. De fyra första kallelserna pekar på uppståndelsens sfär, men livstillväxten inom denna sfär möter tre hinder, vilka representeras av Marta, Simon och Saul.

---

syftar på den yttre människan. Uttrycket ”den naturliga människan” betonar att den yttre människan är gammal som Adam (1 Kor 15:44-45), medan den inre människan är ny i Kristus (2 Kor 5:17). Uttrycket ”en själisk människa” lyfter istället fram att den yttre människan står i strid med den inre människan (Rom 7:22-24, 18), att anden är villig men köttet är svagt. I kapitel 8 talar Christan Chen om denna strid men också hur Gud kallar oss att segra i denna strid (Gal 5:16), ty vem kan frälsa oss från denna dödens kropp? Gud vare tack, Jesus Kristus vår Herre!

+ T æ! c æ Ê Á T æ! c æ +

Vi ska inte gå in på detaljer, men vi kan säga att Marta representerar en själslig iver, Simon representerar själens liv och Saul representerar ett själsligt synsätt. Dessa är tre kännetecken för den själsliga människan. Så när vi hör ”Marta, Marta” talar detta om Herrens vilja att frälsa oss från själslig iver. Eftersom vi till naturen är ivriga, blir allting komplicerat. Herren Jesus sade till Marta: ”Du gör dig bekymmer och oroar dig för mycket” med andra ord, på grund av hennes stora iver blev många saker komplicerade. Därefter tillade han: ”Men bara ett är nödvändigt, Maria har valt den goda delen, och den skall inte tas ifrån henne” (Lukas 10:42).

Vad betyder Martas kallelse? Det är Herrens verk att frälsa oss från många saker till det enda nödvändiga, med andra ord, Guds vittnesbörd. För att Gud ska ha ett vittnesbörd är det nödvändigt att vi befrias från själslig iver som ger upphov till många saker inom oss; vi behöver reduceras till det enda nödvändiga. En person som verkligen är kallad är en helhjärtad person. En person som har förstått innebörden av Församlingen, är en fridsam person. Idag finns många energiska personer i Församlingen och det gör att Församlingen blir väldigt invecklad, med många olika vägval. I en stor stad är det väldigt lätt att tappa bort sig, för där finns det många vägar. Men i det Nya Jerusalem spelar det ingen roll vilken port du kommer in genom, för där finns det bara en väg. På den vägen

går du inte vilse, för oavsett vilken port du går in genom, för vägen dig till Guds tron. Det är att ”ha endast ett nödvändigt”.

Så många av problemen bland Guds barn, som hindrat honom att ha sitt vittnesbörd, har orsakats av energiska och invecklade personer som gör sig många bestyr som distraherar dem från det enda som betyder något, vilket är Herren själv. Därför behöver vi höra kallelsen ”Marta, Marta”.

+ Û ã { [ {} [Ê}Á+Û ã

Men vi behöver också höra ”Simon, Simon”, som är förknippat med själens liv. Genom Simons erfarenhet, han som fick namnet Petrus<sup>32</sup>, ser vi hur starkt det själsliga livet är.

---

<sup>32</sup> I boken *Pedras Preciosas*, på svenska ”ädelstenar”, talar Christian Chen mer om Guds verk i Petrus liv, för att förvandla honom från en sten till en ädelsten. Innan han mötte Jesus var han en bland alla andra, en fiskare som sin far Jonas. Han var likt Adam kommen från stoft och skulle efter sitt liv som fiskare åter bli stoft (1 Mos 3:19). Men när Jesus kallade på Simon fick han ett nytt namn (Joh 1:42), Petrus, som betyder sten. Efter uppståndelsen kallar Jesus än en gång på Petrus (Joh 21:22). Som Kristi lärjunge ser vi hur han slutligen förvandlades till en ädelsten, en av de tolv grundstenarna (Upp 21:18) i det Nya Jerusalem. Skillnaden mellan en sten och en ädelsten är att den är transparent. När ljuset lyser genom den ses något som liknar eld och som är lika vackert som regnbågen. Men vi vet att ädelstenen både genomgått en förvandling i jordens djup och dessutom slipats tålmodigt. Ordet förvandlas på grekiska är metamorfos och förekommer fyra gånger i Nya testamentet

Så länge Petrus litade på sig själv trodde han att han aldrig skulle falla! Eftersom han hade sig själv som centrum och som standard, var han väldigt stark och förlitade sig helt på sitt själsliv. När Petrus förnekade Herren tre gånger stod han och värmdes sig vid en koleld (Joh 18:18). Det är intressant att det grekiska ordet för koleld endast förekommer två gånger i Bibeln och vid båda tillfällena finner vi tre uttalanden från Petrus om Herren. Som sagt, han förnekade Herren tre gånger vid den första, och intygade med förbannelser att han inte kände honom. Vid det andra tillfället, i en scen som Gud i sin suveränitet anordnade, frågas Petrus tre gånger om sin kärlek till Herren.

Petrus och de andra hade återgått till att fiska. De hade fiskat under hela natten, men de hade inte

---

(Matt 17:2, Mark 9:2, Rom 12:2, 2 Kor 3:18). Ädelstenar kommer just från metamorfosa bergarter som liksom gått igenom eld och djupa vatten. Det är denna förvandling som Christian Chen beskrev i Jakobs liv, när han förvandlades från en mask till en fjäril och fick namnet Israel. Detta motsvarar själens frälsning (Fil 2:12-13). Och det är med väldig kraft som detta verk utförs i var och en som tror (Ef 1:19-20, se även ordet ”verksam” grek. *energeo* i 1Kor 12:6, 12:11, Fil 3:21, 1 Tess 2:13). Också i Simon ser vi att Gud utförde detta korssets verk. Han förvandlades från stoft till sten, och från sten till ädelsten, ja från härlighet till härlighet! Som han slipades! Hur skulle han annars kunna lysa som en jaspis i det Nya Jerusalem? Innan detta verk utförts var han svag som grafit, men efteråt var han hård som diamant och kunde vid sin korsfästelse i Rom (enligt traditionen) begära att få hänga upp och ned, för att han inte ansåg sig värdig att korsfästas på samma sätt som sin Herre.

fått någon fångst. När de återvände till stranden, vad fann de då? Där på stranden fanns fisk som Herren själv hade förberett. De ville ha fisk och tänkte inte på bröd, men Herren hade förberett både bröd och fisk åt dem. Fisk är havets rikedom, bröd är markens rikedom; så Herren hade förberett all form av rikedom på stranden. Och Bibeln registrerar att allt detta låg på en koleld (21:9). Varför förberedde Herren dessa glödhögar? Eftersom Petrus tidigare hade förnekat honom tre gånger vid en glödhög, fick han nu, invid en annan glödhög tre gånger betyga sin kärlek till Herren.

Vår Herre frälste Petrus från hans själsliga liv. När hans naturliga liv hade nått sin höjdpunkt, och när hans naturliga liv uppvisade sin fulla styrka betygade han: ”Jag skall aldrig förneka dig” (Matt 26:35). Varje gång Petrus talade började han med *jag*. Men korset började göra ett djupt verk i honom. Petrus föll och föll fullständigt. Korset fällde honom och nu var det inte längre som tidigare. Förut började han sitt tal med ”jag” men nu sade han ”Herre, *du* vet att jag har dig kär”. Det började med *du*, inte längre med *jag*. Det som betydde något nu var inte längre Petrus röst, utan Kristi röst. ”Nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig” (Gal 2:20). Detta är alltså betydelsen av ”Simon, Simon”.



+ Û æ ~ | Ê Á Û æ ~ | +

Slutligen har vi "Saul, Saul" som representerar det själsliga synsättet<sup>33</sup>. Innan Saul blev frälst tillhörde han som person tre världar. På Herren Jesu kors fanns en inskription på tre språk: latin, hebreiska och grekiska. Latin representerar den romerska världens politik och militär, hebreiskan representerar judarnas religiösa värld och grekiskan representerar det grekiska samhällets kultur. Om vi lägger samman den militära och politiska världen med den religiösa och kulturella världen blir summan Satans system som vi kallar världen. Vem var det alltså som korsfäste Herren Jesus? Det var världen, det var världen som sade: "Korsfäst honom! Korsfäst honom!", "Bort med honom! Bort med honom!".

Saul var en helt och hållet världslig man. "Han var "hebré av hebréer (Fil 3:5). Han var oklanderlig i den hebreiska världen. Han växte upp i staden Tarsus, som var en universitetsstad. Detta kopplar honom samman med den grekiska kulturen. Utöver detta var han en romersk medborgare. Världen som Saul omfamnade bestod alltså av dessa tre aspekter, de som lät korsfästa Herren.

Därför är det inte konstigt att han innan sin omvändelse förföljde Guds barn. Enligt femte Mosebok är "den som har blivit upphängt på trä en

---

<sup>33</sup> Märk kontrasten till "Den himmelska synen" (Apg 26:19) som berördes i kapitel 3.

Guds förbannelse” (21:23). Så efter att Herren Jesus hade blivit upphängd på trä kunde han inte vara Messias. Han var förbannad, och de som följde honom var också förbannade. Denna attityd var en följd av hans starka engagemang i den religiösa världen. De tre världarna var representerade i Saul. Liksom världen tidigare hade korsfäst Herren Jesus, ville den nu genom denna stora representant också korsfästa hans efterföljare.

Saul fick alltså ett brev med sig från de judiska ledarna i Jerusalem och begav sig för att gripa de kristna i Damaskus. Han var ärelysten och tagen av ett världsligt synsätt av framgång. Därför kunde han till exempel inte förstå att Israel var under romarrikets herravälde och endast omfattade en liten del av det land Gud hade lovat åt Abraham. När vi läser Apostlagärningarna ser vi att Paulus kunde citera ett grekiskt poem medan han predikade. Detta visar hur den kulturen verkligen hade ett fast grepp om honom.

Å ena sidan var han grundligt insatt i Guds ord i Gamla testamentet, men hans synsätt var världsligt. Han kände till den grekiska kulturen och han visste att romarna var mycket praktiska. Därför kunde han säga att ”judarna söker tecken och grekerna söker visdom” (1 Kor 1:22). Alltså var korset ett tecken på dårskap för grekerna och för judarna ett tecken på svaghet. Men för Paulus var Kristus som korsfäst ”Guds kraft och Guds vishet. Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet

är starkare än människor” (v24, 25). Detta är korsets budskap.

Paulus förkunnade för korintierna: ”Jag hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst” (2:2). Han sade det med tanke på vad han visste om världen, och hans vetskap om vad greker och judar sökte. De ville ha men kunde inte uppnå det, eftersom de föraktade korset, och korset var just vad de behövde.

Före sin omvändelse var Paulus en person uppfylld av ett världsligt synsätt. Men lovad vare Herrens namn! På vägen till Damaskus strålade plötsligt ett ljussken från himlen omkring honom och han blev blind. Hans ögon hade kontakt med världen som fanns då, genomträngande ögon som tog in all information som han behövde för att mer och mer stärka hans sätt att se på saker. Så Gud gjorde honom blind för världen, och från den dagen var hans ögon skadade. Jag tror personligen att Paulus på grund av det starka ljusskenet fick gråstarr. Därför läser vi i hans brev till galaterna ”se här med vilka stora bokstäver jag skriver till er med egen hand” (6:11). Jag har haft gråstarr och på grund av den ser man världen som höljd i dimma.

Från den dagen blev alltså världen dimmig för den unge förföljaren av Församlingen. Från stunden då rösten ”Saul, Saul” hördes, frälste Herren honom från hans världsliga syn, för det behagade Gud att uppenbara sin Son i honom (Gal

1:15,16). Hans fysiska ögon förblindades, men hans inre ögon öppnades. Han lärde känna Kristus och hans kors. Tidigare, när han såg, var han i själva verket blind, för han ansåg att korset vara en dårskap, han ansåg korset vara ett tecken på svaghet. Han omfamnade den grekiska och romerska förståelsen av världen. Båda folken hade förnekat Herren Jesus och förföljde hans efterföljare.

Paulus var blind, han såg inte. Men när han blev blind på vägen till Damaskus, när han såg Ärans konung, öppnade Gud en ny värld för honom i hans inre. Och denna nya värld är en person! Han mötte Kristus! Halleluja! Nu såg han! Det där korset som han hade föraktat, som betydde svaghet för honom och som han hade ansett som dårskap. Nu såg han att det representerade Guds vishet och Guds kraft.

O, bröder och systrar, hur underbar är inte kallelsen ”Saul, Saul”! Å ena sidan förblindades hans ögon, å andra sidan öppnades de. Korsets kallelse fick hans ögon att förblindas: livets kallelse gjorde att hans inre ögon öppnades. Alltså betyder ”Saul, Saul” att Gud vill befria oss från det själsliga synsättet.

Sammantaget visar ”Marta, Marta”, ”Simon, Simon”, ”Saul, Saul” hur mycket Gud vill frälsa oss från oss själva. Vårt ego är den själsliga människan som när den uttrycker sin iver är representerad av Marta; och när den uttrycker sin kraft och sitt liv är representerad av Simon, och när

den uttrycker sitt synsätt är representerad av Saul. Vad Marta, Simon och Saul representerar är tre stora hinder för livets tillväxt, och korset måste tillintetgöra dem alla. Varför är Guds vittnesbörd ödelagt idag? Därför att många inte har hört ”Marta, Marta”, många har inte hört ”Simon, Simon”, många har inte hört ”Saul, Saul”.

## Slutsats

Om du alltså läser Bibeln noggrant, kommer du att förstå var vägen till upprättelsen av Guds vittnesbörd går. Må Herren öppna våra ögon och tala till var och ens inre. Vi har alla gått igenom den där jordbävningen som Kora drabbades av, det jordskalvet krossade Guds barn. Detta är något mycket skamligt. Vi bör alla omvända oss i säck och aska. Vi bör alla förstå att vi är som Koras söner. Guds vrede borde ha fallit över oss, och vi förstår inte varför men istället kom Gud med sin barmhärtighet över oss, vilket är vår sång. Herren fortsätter att bevara oss, och Herren tillät även att vi fick uppleva första dagen på det nya seklet. Må vi under den tid som ligger framför oss resa oss upp för att besvara Herrens kallelse, kallelsen till liv och kallelsen till korset.

På grund av kallelsen till liv hör vi idag ”Abraham, Abraham!”, ”Jakob, Jakob!”, ”Mose, Mose!” och ”Samuel, Samuel!”, som syftar till att undanröja alla hinder för Guds vittnesbörd som finns i oss. Vi hör också korsets kallelse, som vill avlägsna all själslig iver, allt själsligt liv och allt

själsligt synsätt. Må korset göra sitt djupa verk för att inte längre vi ska leva, utan Kristus ska leva i oss. På detta sätt blir vi, en efter en, samlade under Herrens vingar. Med början hos Abraham, därefter Jakob, sedan Mose och Samuel, samtliga samlades under Herrens vingar. Därefter kom Marta, Simon och slutligen, Saul. Tillsammans representerar dessa personer fullheten av den nya människan. Önskar du att vara under Herrens vingar för att vara delaktig i Guds vittnesbörd?

Detta är vägen som Gud anvisar. Detta är staden med de fasta grundvalar som Abraham längtade efter. Detta är upprättelsen av Guds vittnesbörd.

*Herre, än en gång överlämnar vi dessa ord i Dina händer. Må du tala till djupet av våra hjärtan genom dem – låt dem inte gå förbi oss. Vi ber att du slutför upprättelsen av Ditt verk under kommande år. Vi ber för Jerusalem, att hon än en gång ska bli orsak till sång. dig tillhör äran och lovet. I vår älskade Herre Jesu Kristi namn. Amen.*

## Om författaren

Christian Chen föddes i Kina 1937, som äldst bland sju syskon i en kristen familj. Familjen flyttade till Taiwan 1945 där han så småningom kom inte på landets bästa gymnasium. Han tog emot frälsning i sitt hjärta efter en utmanande fras från en bror: ”även om det är mindre än 18 tum mellan huvudet och hjärtat utgör det en skillnad mellan himmel och helvete.” Efter detta ändrade han prioriteringar och en kärlek till Bibeln utvecklades. Han bad innerligt för klasskamrater och predikade evangelium för dem. Tillsammans med några andra syskon i Herren förde han flera studenter till Herren under sina studieår på gymnasiet.

Som universitetsstuderande i fysik fick han ett utbyte till Cleveland, USA, 1962. Året därpå gifte han sig med Olive. Bröllopet hölls i all enkelhet hemma hos en broder i New York. Tillsammans fick de tre barn. När broder Chen år 1971 var färdig med sin PhD hoppades han kunna undervisa i USA, men Herren stängde alla dörrar förutom till en tjänst på ett universitet i São Paulo i Brasilien. Under åren i São Paulo köpte han en fullskalig tryckpress för att ge ut ett magasin med namnet ”À Maturidade”, på svenska ”till mognad” (Ef 4:13). En frukt av denna tidning var att Herren förde samman syskon till en nationell konferens i Brasilien, den första 1980. En årlig konferens för ungdomar tillkom, där det vid ett tillfälle var fler än 105 bröder och systrar som antog och fullgjorde en

utmaning att var och en memorera en av Bibelns böcker. Efter att Chen flyttade till Taiwan 1985 för att undervisa på Taiwan Chung Yuan University, tillkom också en konferens i Taipei, och senare även i Hong Kong och Holland.

År 1994 återvände familjen till New York och började bryta bröd med syskonen i Flushing. Samma år, tillsammans med bröder och systrar, anordnades också den första studieresan till Israel, senare även till Egypten och Jordanien. Även studieresor i Petrus, Paulus och Andreas fotspår genomfördes. Materialet från resorna till Israel tog fem år att sammanställa i boken *The Illustrated life of Christ – the manger, the cross, the throne*. Andra böcker han skrivit är *The Numbers of the Bible*, *Night unto Night* och *Learning from the Story of Ester*. Ett betydelsefullt bidrag är också hymnboken *Christ in Song* och *Christ in Hymnology*, en glimt från Watchman Nees 1052 samlade hymner. Vid minnesstunden för Christan Chen tackade dottern Ester för sin pappas exempel, för han levde som han lärde när han sa ”hellre slits jag ut än att rosta bort”. Den 27 juli 2017 insomnade han älskad och saknad av många. Hans fru Olive, och deras tre barn bor kvar i USA.

*Texten är ett utdrag från det tal som dottern Ester höll vid minnesstunden den 5 augusti 2017.*